

การศึกษาทัศนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

การป้องกันและการแก้ไขในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

A STUDY OF ADMINISTRATORS' AND TEACHERS' PERCEPTION ON
STUDENTS' DISCIPLINE ; PROTECTION AND CORRECTION
IN BANGKOK VOCATIONAL PRIVATE SCHOOLS.

วิทยานิพนธ์
ห้ามนำออกนอกห้องสมุด

นายกฤษดา แจ่มโสภา

MR. KRISDA JAMSOPON



วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2538

ISBN 974-621-262-1

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

กพ.

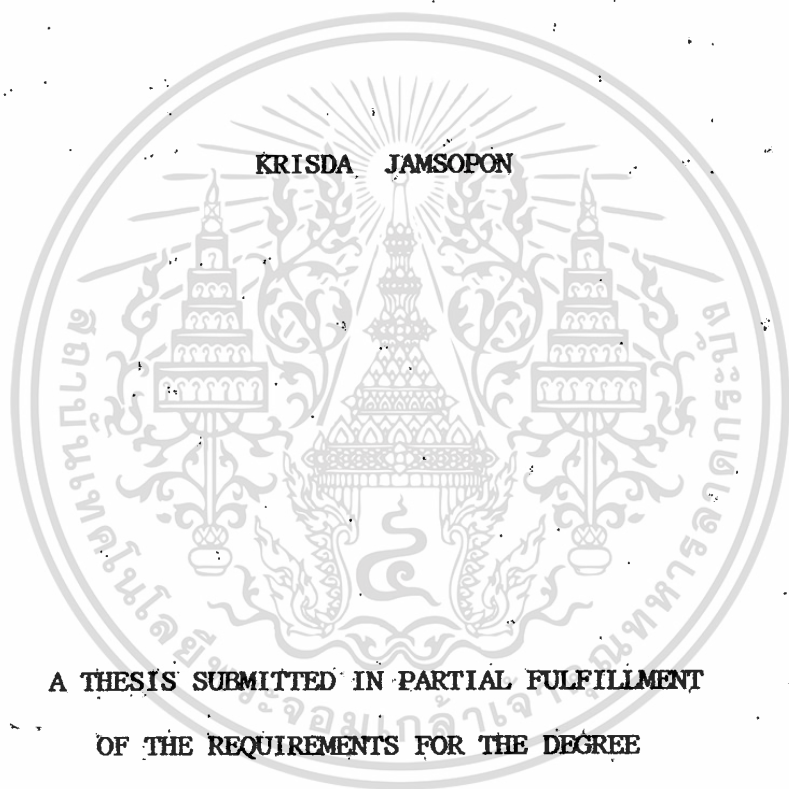
ก 284 ก

เลขหมู่..... 2538

เลขทะเบียน..... 23716

วัน, เดือน, ปี 16 ส.ค. 2538

**A STUDY OF ADMINISTRATORS' AND TEACHERS' PERCEPTION ON
STUDENTS' DISCIPLINE ; PROTECTION AND CORRECTION
IN BANGKOK VOCATIONAL PRIVATE SCHOOLS**



**A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENTS FOR THE DEGREE**

**MASTER OF INDUSTRIAL EDUCATION IN VOCATIONAL ADMINISTRATION
GRADUATE SCHOOL**

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

1995

ISBN 974-621-262-1

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การศึกษาทักษะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมการ
ความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกันและ
การแก้ไขในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

เขตกรุงเทพมหานคร

นักศึกษา

นายกฤษดา แจ่มโรสภณ

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์

อาจารย์อัจฉรา สืบสินธุ์สกุลไชย

อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม ดร. จารัส นองมาก

ดร. สวัสดิ์ อุดมโรจน์

ระดับการศึกษา

ครุศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา

ภาควิชา

ครุศาสตรบัณฑิต

พ.ศ.

2538

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อทราบ และ เปรียบเทียบทักษะของผู้บริหารและครู
ตลอดจนเพื่อรวบรวมข้อ เสนอแนะ เกี่ยวกับพฤติกรรมการความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน
การป้องกันและการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพ
มหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้จากการแบ่งโรงเรียนด้วยแบบชั้นภูมิเป็น
3 ขนาด แล้วใช้เกณฑ์ร้อยละ 25 จากจำนวนโรงเรียนในแต่ละขนาด จึงเทียบสัดส่วนและ
สุ่มตัวอย่างอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง ได้จำนวนและรายชื่อโรงเรียนในกลุ่มตัวอย่าง รวม 25
โรงเรียน สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหารได้จากโรงเรียนดังกล่าว โรงเรียนละ
2-3 คน รวม 73 คน ส่วนกลุ่มครูได้จากตารางการสุ่มของ เครื่องชี้และมอร์แกน จำนวน
357 คน นำมาเทียบสัดส่วนอีกครั้งได้จำนวนครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจาก 25 โรงเรียน รวม
กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหารและครู ทั้งสิ้น 430 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถาม ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ตอน ลักษณะแบบสอบถามตอนที่ 1 เป็นแบบตรวจสอบ 5 ข้อ ตอนที่ 2-4 เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 64 ข้อ และตอนที่ 5 เป็นแบบปลายเปิด 3 ข้อ รวม 72 ข้อ ส่วนสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที่

ผลการวิจัยพบว่า

1. ทักษะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย
2. ทักษะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัยว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง
3. ทักษะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง
4. การเปรียบเทียบทักษะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย พบว่า
 - 4.1 ทักษะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยทักษะของครูสูงกว่าทักษะของผู้บริหาร ทั้งส่วนรวมและเป็นรายข้อจำนวน 6 ข้อ
 - 4.2 ทักษะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยทักษะของผู้บริหารสูงกว่าทักษะของครู ทั้งส่วนรวมและเป็นรายข้อจำนวน 20 ข้อ
 - 4.3 ทักษะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยทักษะของผู้บริหารสูงกว่าทักษะของครู ทั้งส่วนรวมและเป็นรายข้อจำนวน 10 ข้อ

5. ข้อเสนอแนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการป้องกัน และแก้ไขหรือลดโทษ การผิดวินัย พบว่า โรงเรียนควรจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างวินัยของนักเรียนเป็นประจำและ ต่อเนื่อง ควรให้ผู้ปกครองนักเรียนเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกัน และแก้ไขปัญหาของ นักเรียนร่วมกับทางโรงเรียนและในส่วนของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ กระทรวง ศึกษาธิการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน และกรมพลศึกษา เป็นต้น ควรจัดให้มีการประชุมสัมมนาผู้บริหารและครูที่มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อร่วมกันหามาตรการการป้องกันและ แก้ไขการทำผิดวินัย

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบอีกว่า การที่ทัศนคติของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับ พฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน เห็นว่ามีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย เป็นเพราะ โรงเรียนใช้มาตรการการป้องกันการผิดวินัยอยู่ในเกณฑ์ปานกลางค่อนข้างสูง รวมทั้งใช้ มาตรการการแก้ไขหรือลดโทษการผิดวินัยในเกณฑ์ปานกลางควบคู่กันไป ซึ่งการที่โรงเรียน เน้นการป้องกันมากกว่าแก้ไขหรือลดโทษการผิดวินัยนี้ ก็เป็นไปตามหลักวิชาการที่ว่า การใช้วินัยที่ดีที่สุด เป็นสิ่งที่มุ่งเสริมสร้างหรือป้องกันมากกว่าแก้ไข

Thesis Title A Study of Administrators' and Teachers' perception on students' discipline; protection and correction in Bangkok vocational private schools

Student Mr. Krisda Jamsopon

Thesis Advisor Mrs. Atchara Seubsinsakulchai

Thesis Co-advisors Dr. Chamrat Nongmak
Dr. Sawat Udomphoch

Level of study Master of Industrial Education in Vocational Administration

Department Industrial Education, King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang

Year 1995

ABSTRACT

The purposes of this research were to study and compare the perception of administrators' and teachers' vocational private schools, include some suggestions on disciplinary conducts of students, disciplinary violation, protection and correction or punishment for the students' in Bangkok vocational private schools. The samples in this research were selected by dividing the schools in stratified sampling for 3 groups, used 25 percentage proportion from each group, then compared the propotion and used a simple

random sampling method. The result was to get the 25 vocational private schools from the samples, and 73 administrators from these schools, whereas 357 teachers were selected by Krejcie and Morgan's simple random sampling method and compared the proportion. Both administrators and teacher samples were 430 from 25 vocational private schools

The instrument used for gathering data, consisted of 5 parts, there were 5 items of check-list, 64 rating-scale and 3 open-ended questionnaires, which were constructed by the researcher for data collection. Statistics used in data analysis were percentage, arithmetic mean, standard deviation and t-test.

Finding were as follows :-

1. Administrators' and teachers' perception on disciplinary violation, they performed at low level.
2. Administrators' and teachers' perception on violable protection, they performed at middle level.
3. Administrators' and teachers' perception on violable correction or punishment, they performed at middle level.
4. The comparison of administrators' and teachers' perceptions on disciplinary violation, protection and correction or punishment were found that

4.1 Perceptions on disciplinary violation of the students were significant differences at the level of .05 that the teachers' perceptions were higher than Administrators, both all items and each one; 6 items total

4.2 Perceptions on violable protection were significant differences at the level of .05 that the administrators' perceptions were higher than the teachers' both all items and each one; 20 items total

4.3 Perceptions on violable correction or punishment were significant differences at the level of .05 that the administrators' perceptions were higher than the teachers' both all items and each one; 10 items total

5. Administrators' and teachers' suggestions on violable protection and correction or punishment the students revealed that vocational private schools in Bangkok should always provide the activities or punishment of the students' problems with the schools. The related official units, The Ministry of Education, Office of the private Education Commission and Department of Physical Education, should provide the seminar for the administrators and the other related teachers about disciplinary violation, conducts of students, and finally tried to look the ways for protection and correction the students' disciplinary violation

The finding also revealed that administrators' and teachers' perceptions on the students' disciplinary violation they performed at low level because the means of protection of the school was at the higher middle level and the means of correction or punishment were also at the middle level. In fact the school emphasized the protection more than the correction or punishment.

กิตติกรรมประกาศ

การจัดทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เพราะได้รับความเมตตา กรุณา จากท่านอาจารย์ อัจฉรา สืบสินธุ์สกุลไชย ดร.จารีต นองมาก และ ดร.สวัสดี อุดมโภชน์ ซึ่งได้ให้คำปรึกษา และแนะนำผู้วิจัยตลอดมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความอนุเคราะห์จากท่าน และขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์คุณหญิงวนิดา ฐปะเดมิย์ รองศาสตราจารย์ ดร.เมธี บิลันธนานนท์ รองศาสตราจารย์ ดร.ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ ท่านอาจารย์ไพรัตน์ พักน้อย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรรณี ลีกิจวัฒน์ และอาจารย์ปัญญา สดสง่า ที่กรุณาให้คำแนะนำและชี้แนะแนวทางการทำวิทยานิพนธ์ จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ ผู้เชี่ยวชาญ และผู้ทรงคุณวุฒิที่ได้กรุณาแนะนำในการสร้างและปรับปรุงแบบสอบถาม รวมทั้งบรรดาครูอาจารย์เร่งเรียน เอกชนอาชีวศึกษาทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี นอกจากนี้ ขอขอบคุณ ดร.กรรณิการ์ ภิญญาคง อาจารย์ขนิษฐา ตรีหิรัญกุล อาจารย์โรสรินทร์ จิรารัตน์วัฒนา อาจารย์วาสนา เปี่ยมาส อาจารย์เณรี แจ่มโสภณ อาจารย์สุวิไล รัตนสุมาลย์ นางสาวรัชณี ลาดกัน และเด็กหญิง ศิรประภา แจ่มโสภณ ตลอดจนเพื่อนร่วมรุ่นที่ได้ช่วยเหลือและให้กำลังใจต่อผู้วิจัยอย่างใกล้ชิดตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอบแต่ผู้มีพระคุณทุกท่าน

กฤษดา แจ่มโสภณ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	IV
กิตติกรรมประกาศ.....	VII
สารบัญ.....	VIII
สารบัญตาราง.....	XI
บทที่	
1. บทนำ.....	1
ความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	7
สมมติฐานของการวิจัย.....	7
แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย.....	7
ขอบเขตของการวิจัย.....	12
ค่านิยมเฉพาะศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย.....	12
ประโยชน์ที่จะได้รับ.....	14
เชิงอรรถ.....	15
2. บรรณกรรมและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	18
พฤติกรรมและวินัยของนักเรียน.....	18
วินัยในโรงเรียนและในชั้นเรียน.....	21
ความสำคัญของวินัย.....	22
ลักษณะของวินัยที่ดี.....	23
ประเภทของวินัย.....	25

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
สาเหตุแห่งการทำผิดวินัย.....	27
ขอบเขตการผิดวินัย.....	28
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการผิดวินัยในชั้นเรียน.....	34
การรักษาวินัย.....	36
การป้องกันการผิดวินัยของนักเรียน.....	38
การแก้ไขหรือลงโทษความผิดวินัยของนักเรียน.....	43
บทบาทของผู้เกี่ยวข้องกับวินัยของนักเรียน.....	48
เชิงอรรถ.....	50
3. วิธีดำเนินการวิจัย.....	58
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	58
เครื่องมือในการวิจัย.....	61
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	65
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	65
เชิงอรรถ.....	66
4. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	67
ตอนที่ 1. เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป.....	67
ตอนที่ 2. ทักษะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่อง ทางวินัยของนักเรียน.....	69
ตอนที่ 3. ทักษะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัย..	69

สารบัญ(ต่อ)

บทที่	หน้า
ตอนที่ 4	
ทักษะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการแก้ไขหรือ	
ลงโทษการผิดวินัย.....	69
ตอนที่ 5	
การรวบรวมข้อเสนอนะ เกี่ยวกับการป้องกัน และ	
การแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย ตลอดจนเรื่องอื่น ๆ	
ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาวินัยของนักเรียน	99
5. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	102
สรุปผลการวิจัย.....	105
อภิปรายผล.....	114
ข้อเสนอแนะ.....	130
เชิงอรรถ.....	132
บรรณานุกรม.....	140
ภาคผนวก.....	151
ประวัติผู้เขียน.....	169

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1. จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามโรงเรียน.....	59
2. แสดงจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามโดยจำแนกตาม เพศ วุฒิการศึกษา อายุ และประสบการณ์ในโรงเรียน.....	68
3. แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามทัศนะของผู้บริหารและ ครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร.....	70
4. แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามทัศนะของผู้บริหาร และครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร.....	71
5. แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามทัศนะของผู้บริหารและ ครูเกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร.....	74

สารบัญตาราง (ต่อ)

หน้า

ตารางที่

6. แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามทัศนะของผู้บริหารและครู
เกี่ยวกับการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
เขตกรุงเทพมหานคร..... 78
7. แสดงค่าเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามทัศนะ
ของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน
การป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชน
อาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร..... 81
8. แสดงค่าเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามทัศนะ
ของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน
ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร..... 82
9. แสดงค่าเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามทัศนะ
ของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชน
อาชีวศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร..... 87
10. แสดงค่าเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามทัศนะ
ของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย
ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร..... 93

สารบัญตาราง (ต่อ)

หน้า

ตารางที่

11. แสดงค่าแจกแจงความถี่ข้อ เสนอแนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
เขตกรุงเทพมหานคร..... 99
12. แสดงค่าแจกแจงความถี่ข้อ เสนอแนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
เขตกรุงเทพมหานคร..... 100



ความสำคัญของปัญหา

ในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา ประเทศไทยได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว และเห็นได้ชัด เนื่องจากบ้านเมืองมีความเจริญก้าวหน้าหลาย ๆ ด้าน การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวทำให้บุคคลและสังคมปรับตัวไม่ทัน และก่อให้เกิดความไม่สมดุลของการพัฒนาหลายลักษณะ ทั้งในด้านความไม่สมดุลระหว่างการพัฒนาทางวัตถุกับทางจิตใจ¹ ซึ่งจากสภาพปัจจุบัน ปัญหาในด้านการพัฒนาจิตใจ สามารถสรุปได้ว่า มีบุคคลหลายกลุ่มที่ประพุดิตนเสื่อมเสียด้านศีลธรรม จรรยา รวมไปถึงการขาดคุณธรรม จริยธรรม และระเบียบวินัย มีความเสื่อมศรัทธาในศาสนาและนิยมใช้ชีวิตไร้จุดหมายในการแก้ปัญหา ลักษณะดังกล่าวข้างต้นคาดว่า จะเป็นปัญหาที่รุนแรงยิ่งขึ้นในอนาคต² และหากจะพิจารณาเฉพาะเรื่องระเบียบวินัยของบุคคลในชาติก็เป็นเรื่องที่น่าห่วงใยอย่างยิ่ง จะเห็นได้จากภาพรวมเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวนี้ของ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี นายชวน หลีกภัย ผ่านทางวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย โดยกรมประชาสัมพันธ์ เมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน 2535 ว่า

ปัญหาต่างๆในสังคมไทยในปัจจุบันมีความรุนแรงมากขึ้น และเป็นเรื่องที่น่าห่วงใย ดังจะเห็นได้จากข่าวที่ปรากฏตามสื่อมวลชนเสนอ เช่น ความไม่มีน้ำใจ ความไม่รู้จักการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และการเสียสละ ตลอดจนการขาดมารยาททางสังคม เป็นต้น อาจเป็นเพราะความเจริญของบ้านเมือง คนส่วนใหญ่มองเห็นความสำคัญด้านวัตถุมากกว่าด้านคุณธรรม จริยธรรม และระเบียบวินัย ส่วนหนึ่งนั้นสืบเนื่องมาจากการขาดระเบียบวินัยของคนในชาติ ความหย่อนยานในด้านระเบียบวินัยของประชาชนชาวไทย ดังกล่าวจะต้องเร่งปรับปรุงแก้ไขเป็นการด่วนโดยการทำให้การศึกษาที่ถูกต้อง

ตรงกับที่ประชุมคณะกรรมการอำนวยการบิสิเนสวฒฒนธรรมไทย โดยเลขาธิการคณะกรรมการวฒฒนธรรมแห่งชาติ ได้ให้สัมภาษณ์ผ่านทางหนังสือพิมพ์ไทยรัฐว่า

...คณะกรรมการอำนวยการเห็นว่าปัญหาที่ขัดขวางการพัฒนาของประเทศ คือ การขาดโครงสร้างพื้นฐานและวินัยทางสังคม ดังนั้น จะต้องมีการปฏิรูปการให้การศึกษาในเรื่องของวินัย โดยการสร้างจิตนิสัยแก่นักเรียนและให้ความรู้ด้านวินัยแก่คนงานสังคม³

ดังนั้นคนที่ไม่มีความวินัยจึงสร้างปัญหาให้กับสังคมอย่างมาก คนจะมีความวินัยต้องเริ่มสร้างจากบ้านและโรงเรียนเป็นต้นไป⁴ และโดยความเชื่อพื้นฐานของรัฐที่ว่าการศึกษา นับเป็นรากฐานที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งสำหรับการสร้างสรรคความเจริญก้าวหน้า การแก้ไขปัญหาและการพัฒนาประเทศในด้านต่าง ๆ การจัดการศึกษาในอนาคตจะต้องมีความยืดหยุ่นและสามารถปรับตัวเข้ากับสถานการณ์สิ่งแวดล้อมเป็นอย่างดี จึงต้องมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถทางปัญญา คุณธรรม จริยธรรม และทักษะในการประกอบอาชีพ การจัดการศึกษาจะไม่เพียงแต่ผลิตกำลังคน เพื่อสนองตอบความต้องการด้านเศรษฐกิจเท่านั้น แต่จะรวมไปถึงการเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม เป็นผู้มีระเบียบวินัย⁵ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การอาชีวศึกษาซึ่งเป็นการศึกษาเพื่อเตรียมบุคลากรด้านฝีมือสำหรับอาชีพหนึ่ง หรือกลุ่มอาชีพต่าง ๆ ตามปกติจัดขึ้นในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย⁶ ซึ่งนอกจากจะมุ่งพัฒนาบุคคลให้มีความเชี่ยวชาญเชิงปฏิบัติการ ความเจนจัดทางวิชาการ และคุณสมบัติที่จะเป็นตามลักษณะอาชีพ พร้อมทั้งจะทำงานและปรับปรุงตนเองให้ก้าวหน้า ทันต่อวิวัฒนาการทางเทคโนโลยีแล้ว การปลูกฝังให้เยาวชนในระดับนี้ เป็นผู้มีความคุณธรรม และประพฤติดีมีระเบียบวินัย⁷ ก็เป็นวัตถุประสงค์ที่สำคัญของการอาชีวศึกษาอีกประการหนึ่ง

ตลอดเวลาที่ผ่านมา กระทรวงศึกษาธิการในฐานะหน่วยงานหลักในการจัดการศึกษาของประเทศ ได้กำหนดนโยบาย ตลอดจนมาตรการและแนวทางการพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม และวินัยของนักเรียนนักศึกษา เพื่อให้หน่วยงานและสถานศึกษาในสังกัดคนนำไปยึดถือเป็นแนวปฏิบัติต่อไป ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวในส่วนที่เกี่ยวข้องของโรงเรียนเอกชน

ก็มี สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เป็นหน่วยงานโดยตรงที่รับผิดชอบ ดูแลสถานศึกษาเอกชนทุกประเภท ให้ดำเนินกิจการให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมาย และเจตนารมณ์ของการจัดการศึกษาของชาติ ก็ได้เน้นความสำคัญในการเสริมสร้างวินัยนักเรียนเป็นอย่างยิ่ง โดยการกำหนดแนวนโยบายการดำเนินงานในด้านนี้ไว้ชัดเจน ว่า

....นอกจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จะได้จัดทำนโยบายในระดับชาติแล้ว โรงเรียนเอกชนแต่ละโรงเรียนก็ต้องจัดทำนโยบาย แผนงานและโครงการของโรงเรียนเองด้วยเช่นกัน โดยให้สอดคล้องกับนโยบายระดับชาติ และในขณะที่เดียวกันนั้น ก็ต้องพยายามดึงจุดเด่นของโรงเรียนเข้ามาอยู่ในนโยบาย จุดเด่นของโรงเรียนเอกชนจะทำให้เป็นเรื่องเกี่ยวกับคุณธรรมจริยธรรมและระเบียบวินัย เพราะโรงเรียนเอกชนสามารถดูแลเอาใจใส่นักเรียนได้อย่างทั่วถึง⁸

พร้อมกันนี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ก็ยังได้กำหนดให้มีโครงการส่งเสริมให้โรงเรียนจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาศีลธรรม จริยธรรม และพลานามัย (เฉพาะด้านการควบคุมความประพฤตินักเรียน) โดยบรรจุเข้าไว้ในแผนงาน/โครงการตั้งแต่ปี 2531 จนถึงปัจจุบันอีกด้วย⁹ อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมีหน่วยงานระดับกระทรวงและระดับกรมทำหน้าที่ควบคุม ดูแลความประพฤตินักเรียน ตลอดจนสนับสนุนส่งเสริมให้โรงเรียนจัดกิจกรรมอย่างต่อเนื่องทั้งกิจกรรมในเชิงป้องกัน ป้องกัน และพัฒนา เพื่อปลูกฝังนักเรียนให้มีความประพฤติดีมีระเบียบวินัยแล้วก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาข้อเท็จจริง ถึงสภาพปัญหาเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียนในระดับอาชีวศึกษา โดยเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร ก็ยังปรากฏให้เห็นอยู่เสมอว่า ยังมีปัญหาด้านความประพฤติ และการทำผิดทางวินัยของนักเรียนทั้งในเรื่องความผิดเล็กน้อย และประเภทฝ่าฝืนกฎหมายบ้านเมือง อาทิ การหลบหนีการเรียน การแต่งกายที่ผิดระเบียบ การทะเลาะวิวาท การยกพวกทำร้ายร่างกายกันระหว่างโรงเรียน จนถึงขนาดเจ็บล้มตาย และการมั่วสุมตามสถานเริงรมย์ เช่น สถานติสร์กัเทค สถานที่เล่นบิลเลียด ลานสเก็ต เป็นต้น เป็นที่เปิดเผยในสื่อมวลชนอยู่เนืองๆ¹⁰

และเมื่อพิจารณาจากสถิติเมื่อปี 2535-2536 ของกองก้ากับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน กองบัญชาการตำรวจนครบาล เกี่ยวกับผลการควบคุมนักเรียนนักศึกษา และเด็กที่ประพฤติตน ไม่สมควรแก่สภาพและวัย ในเขตกรุงเทพมหานคร จะพบว่า มีเยาวชน และนักเรียน นักศึกษาที่ประพฤติตนไม่สมควรแก่สภาพและวัยเป็นจำนวนมาก รวมทั้งสิ้น 2,912 คน เป็น ชาย 2,513 คน และหญิง 399 คน¹¹ และกองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา ได้ทำ การสำรวจไว้ในช่วงเดียวกัน ก็พบว่า มีนักเรียนนักศึกษาที่ประพฤติไม่เหมาะสม ในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ในจำนวนที่มากเช่นเดียวกัน สรุปได้ดังนี้

1. มีนักเรียน นักศึกษา จำนวน 3,212 คน แยกเป็นชาย 2,482 คน และหญิง 730 คน
2. มีอายุระหว่าง 13 - 17 ปี รวมทั้งสิ้น 2,299 คน นอกนั้น อายุต่ำกว่า 12 ปี และอายุ 18 ปีขึ้นไปรวม 914 คน
3. นักเรียน นักศึกษาระดับอาชีวศึกษา จำนวน 1,134 คน แยก เป็นชาย 778 คน หญิง 356 คน
4. นักเรียนโรงเรียนเอกชนมีจำนวนมากเป็นอันดับที่ 2 จำนวน 810 คน และในจำนวนโรงเรียน 20 อันดับแรกมาจากโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา 10 โรงเรียน¹²

จากรายงานเหตุการณ์ที่นักเรียนก่อการทะเลาะวิวาท ของกองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา เช่นกันได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ว่าการทะเลาะวิวาทของนักเรียนและการประพฤติดีอื่น ๆ จะมีแนวโน้มสูงขึ้น¹³

พฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนและเยาวชนในเมืองใหญ่ ปรากฏว่ามีเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะในกรุงเทพมหานคร ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะกรุงเทพมหานคร เป็นเมืองใหญ่ ความเจริญทางเศรษฐกิจจรุดหน้าไปมาก ธุรกิจการท่องเที่ยวขยายตัวอย่าง กว้างขวาง จึงจำเป็นต้องมีสิ่งอำนวยความสะดวก ธุรกิจบริการและธุรกิจการบันเทิง รูปแบบต่างๆ และจากความทรูทรูรารวมทั้ง เป็นสถานที่ให้ความบันเทิงอย่างอิสระ สถาน

รูปแบบต่างๆ และจากความหรรหรรวมทั้งเป็นสถานที่ให้ความบันเทิงอย่างอิสระ สถาน
 เริงรมย์เหล่านี้จึงเป็นแหล่งดึงดูดให้เยาวชน เข้ามาใช้บริการเป็นจำนวนมาก ทำให้กลายเป็น
 เป็นแหล่งมั่วสุมของเยาวชนในลักษณะที่ไม่เหมาะสม ส่อไปในทางเสื่อมเสีย¹⁴ และเป็น
 ศูนย์กลางของการศึกษาทุกระดับ ผู้ที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ย่อมมีโอกาสดีกว่าผู้ที่อยู่
 ในส่วนภูมิภาค มีการบริการทางสังคมที่จำเป็นอย่างต่าง ๆ ดีกว่า ครอบครัวส่วนใหญ่ต่างก็
 พยายามส่งบุตรหลานเข้ารับการศึกษ หรือพยายามย้ายถิ่นที่อยู่เข้ามา เมื่อเด็กหรือเยาวชน
 ในวัยศึกษา ซึ่งเป็นวัยรุ่นบางส่วนไม่ได้อาศัยอยู่กับบิดามารดา หรือมีปัญหาทางครอบครัว
 ชาติสิ่งยึดเหนี่ยวรั้งด้านจิตใจหรือขาดผู้เหนี่ยวรั้งทางด้านความประพฤติ เมื่อเข้ามาอยู่
 ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมของสังคมที่มีการดิ้นรนเพื่อเอาตัวรอดและมีสิ่งเข้ายวนต่างๆ เป็นจำนวน
 มาก ทำให้โอกาสจะถูกชักจูงไปในทางใดทางหนึ่งโดยง่าย¹⁵ นับว่าสภาพแวดล้อมในกรุงเทพ
 มหานคร มีอิทธิพลต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน ได้มากกว่าส่วนอื่นของประเทศ¹⁶
 . จากปัญหาดังกล่าวนี้ ได้มีบุคคลตลอดจนหน่วยงานต่าง ๆ ให้ความสนใจและห่วงใย
 เป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะกระทรวงศึกษาธิการได้จัดประชุมสัมมนาสถานศึกษา ตลอดจน
 องค์การที่มีบทบาท หน้าที่ในเรื่องการป้องกันและแก้ไขพฤติกรรมการณ์ผิดวินัยของนักเรียน เมื่อ
 เดือนมิถุนายน 2534 เกี่ยวกับมาตรการที่เหมาะสมสำหรับยึดเป็นแนวปฏิบัติ ซึ่งประกอบ
 ด้วยเจ้าหน้าที่ตำรวจจากกองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน สารวัตรนักเรียน และ
 เจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน รวมทั้งบรรดาครู อาจารย์จากสถาน
 ศึกษาสังกัดหน่วยงานต่างๆ โดยกลุ่มบุคคลเหล่านี้ ได้เสนอแนวความคิดในการป้องกัน และ
 แก้ไขปัญหาทางวินัยของนักเรียนมีหลายแนวทาง¹⁷ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าแนวทางการป้องกัน
 และแก้ไขในเรื่องนี้ แต่ละหน่วยงานยังมีการคาดหวังผลที่แตกต่างกัน แต่ก็คือว่าเป็นหน้าที่
 ของกระทรวงศึกษาธิการ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือเป็นหน้าที่ของโรงเรียนและของครูโดยตรง¹⁸
 และโรงเรียนเอกชนเอง ผู้บริหารและครูก็ย่อมจะต้องให้ความสำคัญเช่นกัน ตรงกับที่ สมนึก
 บารุง กล่าวไว้ว่า

**การพัฒนาพฤติกรรมของนักเรียน หรือสร้างเสริมให้มีความประพฤติดี
 มีระเบียบวินัย มีคุณธรรม จริยธรรม พร้อมทั้งจะเจริญเติบโตเป็นพลเมือง**

ของประเทศชาติต่อไปในอนาคต นับว่าเป็นภาระหนักของโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา เนื่องจากส่วนใหญ่มักจะเป็นนักเรียนที่พลาดจากการสอบเข้าสถานศึกษาของรัฐมาแล้ว ดังนั้น ผู้บริหารและครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาทุกคน ย่อมจะรับภาระหนักในการอบรมสั่งสอนนักเรียนอย่างเต็มความรู้ความสามารถ มีข้อสงสัยให้เป็นหน้าที่ หรือภาระของผู้หนึ่งผู้ใดหรือฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดโดยเฉพาะ และนอกจากนี้ปัญหาการไร้ระเบียบ ข้อบังคับของแต่ละโรงเรียนซึ่งมีความเข้มงวดต่างกัน ก็ส่งผลกระทบให้เกิดปัญหาถึงการพัฒนาวินัยของนักเรียนเช่นกัน¹⁹

ความพยายามในการกำหนดแนวทางการบริหาร หรือการพัฒนาโรงเรียนเพื่อนำไปพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของผู้เรียนให้เป็นผู้มีความประพฤติดี มีระเบียบวินัย ก็นับว่าเป็นภารกิจสำคัญที่ผู้บริหารและครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาทุกคน ต่างจะต้องตระหนักถึงความสำคัญของภารกิจดังกล่าวนี้

จากข้อมูลที่น่าสนใจมาเป็นลำดับนั้น จะเห็นว่า การศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ของโรงเรียน ผู้บริหาร และครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย รวมทั้งการเสริมสร้างวินัยของนักเรียน จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจอย่างยิ่ง เพราะเป็นวัตถุประสงค์หนึ่งที่สำคัญในการจัดการอาชีวศึกษาดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ทว่ากับงานในความดูแลรับผิดชอบส่วนหนึ่งของผู้วิจัยก็เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้เช่นกัน ดังนั้น จึงเป็นสิ่งจูงใจให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาทัศนะของบุคคลที่เกี่ยวข้องคือ ผู้บริหารและครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร และการศึกษาคั้งนี้ จะทำให้ได้รับข้อมูลเพื่อประโยชน์ในการเสริมสร้างระเบียบวินัย และการปกครองนักเรียน ตลอดจนสามารถนำไปปรับปรุงกฎระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน โดยใช้ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูประกอบการพิจารณา เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในปัจจุบันเท่าที่จะทำได้ โดยไม่เสียหลักในการปกครองและขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อทราบทัศนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกันและการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกันและการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
3. เพื่อรวบรวมข้อเสนอแนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

สมมุติฐานของการวิจัย

1. ทัศนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา แตกต่างกัน
2. ทัศนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา แตกต่างกัน
3. ทัศนะผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา แตกต่างกัน

แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกันและการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ศึกษาขอบข่ายจาก ประกาศคณะปฏิวัติ กฎกระทรวง รายงานผลการปฏิบัติงานของกองสารวัตรนักเรียนในส่วนกลาง และระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน ตลอดจนแนวคิดของผู้เชี่ยวชาญ

ประมวลฯ ดังนี้

1. ขอบเขตของพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน ผู้วิจัยใช้
กฎกระทรวง ฉบับที่ 1 (พ.ศ.2515) และที่แก้ไขเพิ่มเติมตามกฎกระทรวง ฉบับที่ 2
(พ.ศ.2518) เกี่ยวกับการประพฤติดหรือการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมกับสภาพนักเรียน
ตลอดจนการคิดมารยาททางสังคมที่นักเรียนพึงปฏิบัติ และเป็นการฝ่าฝืนกฎหมายบ้านเมือง
ที่เกี่ยวข้อง รวม 2 ฉบับ รวมทั้งรายงานผลปฏิบัติงานของกองสารวัตรนักเรียน กรม
พลศึกษา (เฉพาะในส่วนกลาง) ประจำปีการศึกษา 2535 เกี่ยวกับลักษณะความประพฤติที่
ไม่เหมาะสมกับสภาพและวัย สรุปรายละเอียดดังนี้

1.1 กฎกระทรวงฉบับที่ 1 (พ.ศ.2515) และที่แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 2 (พ.ศ.
2518) ดังนี้

1) นักเรียนชายตัดผมหรือไว้ผมยาวจนด้านข้าง และด้านหลังยาวเลยดิน
ผมหรือไว้หนวดไว้เครา

นักเรียนหญิงตัดผมหรือไว้ผมยาวเลยต้นคอ หากโรงเรียนหรือสถาน
ศึกษาอนุญาตให้ไว้ยาวเกินกว่านั้นก็ไม่ว่าให้เรียบร้อย

นักเรียนนำเครื่องสำอางสิ่งปลอมเพื่อการเสริมสวย

2) เที่ยวเร่ร่อนอยู่ในที่สาธารณะ หรือทำลายสมบัติของสถานศึกษาหรือ
สาธารณสมบัติ

3) แสดงกิริยา วาจา หรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดไม่สุภาพ

4) มั่วสุมและก่อความเดือดร้อนอย่างหนึ่งอย่างใด

5) เล่นการพนันซึ่งต้องห้ามตามกฎหมาย

6) เที่ยวเตร่เวลากลางคืน ระหว่าง 22.00 ถึงเวลา 04.00 น. ของ
วันรุ่งขึ้น เว้นแต่ไปกับผู้ปกครอง หรือได้รับอนุญาตจากสถานศึกษา

7) สูบบุหรี่ สูบกัญชา หรือเสพสุรา ยาเสพติดหรือของมีเมาอื่น ๆ

8) เข้าไปในสถานบริการตามกฎหมาย ว่าด้วยสถานบริการ หรือสถาน
อื่นใด ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับโรงรับจำนำ หรือสถานการพนันในระหว่าง เวลาที่มีการเล่น
การพนัน เว้นแต่จะเป็นผู้อาศัยหรือเยี่ยมญาติ

9) เข้าไปในงานหรือร่วมสร้างสรรค์และงานนั้นมีการ เต้นรำหรือการแสดง ซึ่งไม่สมควรแก่สภาพนักเรียน เว้นแต่จะไปกับบิดา มารดา หรือผู้ปกครองหรืองานนั้น ผู้ปกครอง บิดา มารดา หรือสถานศึกษาของนักเรียนคนหนึ่งคนใดเป็นผู้จัด

10) ประพฤติตนทางองู้สาว

11) เข้าไปในสถานค้าประเวณี เว้นแต่จะ เป็นผู้อาศัยอยู่ยำนั้นหรือเข้า ไปเยี่ยมญาติซึ่งอาศัยอยู่ในสถานทีนั้น

12) คบค้าสมาคมกับหญิงที่ประพฤติตนเพื่อค้าประเวณี เว้นแต่จะเป็นญาติ ใกล้ชิดกับหญิงผู้นั้น

13) มีวัตุละเมิด หรืออาวุธติดตัว หรือซ่อนเร้นไว้เพื่อประทุษร้าย

14) หลบหนีโรงเรียน

15) กระทบการอันเป็นปฏิปักษ์ต่ออำนาจบริหารของโรงเรียน หรือสถาน ศึกษา หรือบังคับขู่เข็ญ ยุยงส่งเสริม หรือสนับสนุนให้นักเรียนนักศึกษากระทำเช่นนั้น

1.2 รายงานผลปฏิบัติงานของกองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา ในส่วนกลาง ประจำปีการศึกษา 2535 เกี่ยวกับลักษณะความประพฤติที่ไม่เหมาะสมกับสภาพและวัย เรียงตามลำดับดังต่อไปนี้

1) หลบหนีการเรียน

2) เที่ยวเตร่ในที่สาธารณะสถานในขณะ เรียน

3) เข้าสถานที่ไม่เหมาะสมกับสภาพนักเรียน เช่น โต๊ะสนุกเกอร์ หรือ

บิลเลียด เป็นต้น

4) แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบ

5) ดื่มสุรา ดื่มเบียร์และสูบบุหรี่

6) ก่อการทะเลาะวิวาท

7) ประพฤติตนไม่เอียงในทางองู้สาว

8) พกอาวุธ

9) จับกลุ่มมั่วสุม

10) เดินจําหน่ายพระ เหยียดตามที่สาธารณะสถาน

- 11) มีสารเสพติดในครอบครอง
- 12) ขมยสิ่งของในบริเวณศูนย์การค้า
- 13) เล่นการพนันตู้เกมส้าไฟฟ้า
- 14) แสดงกิริยาวาจาไม่สุภาพ

2. การป้องกันการผิดวินัย ผู้วิจัยได้แนะนำแนวความคิดของ พันัส หันนาคินทร์ ซึ่งใช้หลักการดังกล่าว 8 ประการ ดังนี้

- 1) การส่งเสริมให้เกิดความจงใจงานบทเรียน
- 2) การสร้างความรักแรงเรียนให้เกิดขึ้นในหมู่เด็กเรียน
- 3) การรักษาความสัมพันธ์อันดีระหว่างคณะครูด้วยกัน
- 4) พยายามขจัดสิ่งยั่วยุที่จะก่อให้เกิดความผิดทางวินัย
- 5) การให้รางวัลความประพฤติ
- 6) ความร่วมมือระหว่างบ้านกับโรงเรียน
- 7) การชี้แจงตักเตือนเป็นรายบุคคล หรือหมู่คณะ
- 8) การจัดกิจกรรมนักเรียน

3. การแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย ผู้วิจัยได้ชำระ ระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษา พ.ศ.2515 แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่ 2) พ.ศ.2522 และหลักการลงโทษนักเรียนของ ม.ร.ว.สุมพร สุทศนีย์ แยกรายละเอียด ดังนี้

3.1 ระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษา พ.ศ.2515 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2522 ดังนี้

3.1.1 การลงโทษนักเรียน ให้อยู่ในดุลยพินิจของหัวหน้าสถานศึกษาหรือครู อาจารย์ที่ได้รับมอบหมาย ตามความเหมาะสม คือ

- 1) ว่ากล่าวตักเตือน
- 2) เจ้มียน
- 3) ท้าทัณฑ์บน
- 4) สั่งพักการเรียน

5) ำให้ออก

6) คัดชื่อออก

3.1.2 การลงโทษด้วยการเขียนำให้ชำไว้ เร็วตามขนาดที่กำหนดตีบริเวณ ก้น หรือขาทอนบนด้านหลัง และกำหนดการเขียนำไม่เกิน 6 ที

3.2 หลักการลงโทษนักเรียนของ ม.ร.ว.สมพร สุทัศน์ีย์

1) หลีกเลียงการลงโทษด้วยวิธีแบบกลั่นแกล้งหรือด้วยการเคียดแค้นและ พยาบาท

2) หลีกเลียงการลงโทษด้วยวิธีรุนแรง

3) หลีกเลียงการลงโทษนักเรียน นักศึกษาที่กำลังเจ็บป่วย หรือกระทบ กระเทือนใจอย่างรุนแรง

4) หลีกเลียงการลงโทษลักษณะประจานนักเรียน

5) ก่อนลงโทษควรชี้แจงำให้นักเรียนทราบด้วยำพหุติกรรมอะไรของเขา ที่ทำำให้เขาถูกลงโทษ และควรบอกพหุติกรรมที่ครูต้องการ

6) ลงโทษด้วยความยุติธรรม ไม่มีอคติ

7) พยายามำให้นักเรียนรับรู้ำว่า ครูลงโทษด้วยความรักความปรารถนาดี และมีเหตุผล

8) การลงโทษ ควรคำนึงถึงอายุ เพศ และพัฒนาการของจิตใจนักเรียน

9) การลงโทษครูควรกระทำด้วยความสุ่ม รอบคอบที่สุด

10) ควรลงโทษนักเรียนทันทีที่ทำความผิด

11) การลงโทษต้องไม่พรำำเพราะเรื่อมากเกินไป เน้นการลงโทษเพื่อปรับปรุง ำให้นักเรียนทำตัวดีขึ้น จึงจะเรียนรู้ได้ดี

12) เป็นการลงโทษที่นักเรียนยอมรับและ เห็นด้วย

13) ควรลงโทษพหุติกรรมที่ไม่เหมาะสมทุกครั้ง

14) การลงโทษควร เป็นวิธีสุดท้ายที่ครูจะำใช้

จากข้อขำยการผิดวินัยหรือพหุติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การ ป้องกัน และการแก้ำหรือลงโทษการผิดวินัยของนักเรียนดังกล่าว ผู้วิจัยนำกำหนดเป็น

ตัวแปรที่จะศึกษาดังนี้

1. พฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน
2. การป้องกันการผิดวินัย
3. การแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ในการวิจัยครั้งนี้ จะศึกษาทัศนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยในโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2536
2. สถานที่ศึกษาที่เกี่ยวข้องข้องกับการวิจัย ได้แก่ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา คือ ผู้บริหารและครู
3. ตัวแปรที่จะศึกษา
 - 3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่
 - 3.1.1 ผู้บริหาร
 - 3.1.2 ครู
 - 3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทัศนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับ
 - 3.2.1 พฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน
 - 3.2.2 การป้องกันการผิดวินัย
 - 3.2.3 การแก้ไขหรือการลงโทษการผิดวินัย

คำนิยามเฉพาะศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ได้ใช้คำบางคำที่มีความหมายแตกต่างกันไปจากที่ใช้กันอยู่ทั่วไป ดังนั้น เพื่อให้มีความหมายและเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของคำดังต่อไปนี้

1. วินัย หมายถึง กฎ ระเบียบ แบบแผนข้อบังคับ คำสั่ง ประกาศและแนวปฏิบัติที่ทางราชการหรือสถานศึกษากำหนดขึ้น

2. พฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนที่ไม่สมควรปฏิบัติที่ปรากฏอยู่ทั้งในและนอกชั้นเรียน อันแสดงให้เห็นถึงการผิดหรือขาดวินัย การแสดงออกในที่นี้แบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ ได้แก่

2.1 การแต่งกาย หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนที่ฝ่าฝืนระเบียบที่เกี่ยวกับการแต่งกาย เช่น สวมเสื้อ กางเกง ถุงเท้า รองเท้าที่ผิดระเบียบ เป็นต้น

2.2 การเรียน หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนที่เกี่ยวกับการเรียนในทางที่ไม่ถูกต้อง เช่น ไม่ทำการบ้าน นานานอ้อมมาทำในระหว่างเรียน ทุจริตในการสอบ ไม่สนใจการสอนของครู เป็นต้น

2.3 มารยาทในโรงเรียน หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนที่ปรากฏทางกายและวาจา ซึ่งแสดงถึงลักษณะที่ไม่เหมาะสมกับสภาพนักเรียน เช่น พูดจาหยาบคาย ไม่เคารพครูอาจารย์ ไม่สุภาพอ่อนน้อม เป็นต้น

2.4 เรื่องทั่วไป หมายถึง การแสดงออกของนักเรียนที่แสดงออกในลักษณะไม่เหมาะสมนอกเหนือจากความบกพร่องทั้ง 3 ข้อ ดังกล่าวข้างต้น เช่น การลักขโมย การทิ้งขยะไม่เลือกที่ การสูบบุหรี่ การทำลายทรัพย์สินส่วนรวม เป็นต้น

3. การป้องกันการผิดวินัย หมายถึง การปฏิบัติต่าง ๆ ที่ผู้บริหารและครูมุ่งเสริมสร้างการมีวินัย และการป้องกันการผิดวินัยของนักเรียน ได้แก่ การจัดกิจกรรมนักเรียน การจัดสิ่งช่วยการผิดวินัย เป็นต้น

4. การแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย หมายถึง การปฏิบัติต่าง ๆ ที่ผู้บริหารและครูได้ใช้อยู่เป็นประจำ ในกรณีที่นักเรียนได้กระทำผิด ตลอดจนเพื่อแก้ไขหรือระงับยับยั้งการผิดวินัยของนักเรียน ได้แก่ การลงโทษให้เจ็บกาย การกักขัง การทำให้สังคมลงโทษ การพักการเรียนและการไล่ออก เป็นต้น

5. ทัศนะของผู้บริหารและครู หมายถึง ความรู้สึกหรือ ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย

6. **ผู้บริหาร** หมายถึง บุคคลที่ทำหน้าที่บริหารงานในโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา คือ ผู้รับใบอนุญาตหรือผู้จัดการ ครูใหญ่ ผู้ช่วยครูใหญ่หรือหัวหน้าฝ่ายปกครอง

7. **ครู** หมายถึง ผู้ทำหน้าที่ครู หรืออาจารย์ ตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ.2525 ของโรงเรียนที่จัดการศึกษาระบบโรงเรียน ประเภทอาชีวศึกษา

8. **นักเรียน** หมายถึง นักเรียน นักศึกษาที่กำลังศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หรือหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) หรือหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

9. **โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา** หมายถึง โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาที่จัดการศึกษาในระบบโรงเรียน ซึ่งจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 และเปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.)หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค(ปวท.) หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) หลักสูตรใดหลักสูตรหนึ่ง หรือหลายหลักสูตรรวมกัน ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยแบ่งเป็น 3 ขนาด

9.1 **โรงเรียนขนาดเล็ก** คือ โรงเรียนที่มีนักเรียนน้อยกว่า 400 คน

9.2 **โรงเรียนขนาดกลาง** คือ โรงเรียนที่มีนักเรียน 400 - 800 คน

9.3 **โรงเรียนขนาดใหญ่** คือ โรงเรียนที่มีนักเรียนมากกว่า 400 คน²⁰

ประโยชน์ที่จะได้รับ

1. เพื่อเป็นข้อมูลให้ผู้บริหารและครูได้นำไปศึกษาวิเคราะห์ เพื่อการวางแผนตลอดจนใช้เป็นแนวทางในการการป้องกัน แก้ไขการผิดวินัย และพัฒนาวินัยของนักเรียนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง

2. เพื่อเป็นข้อมูลให้โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาได้นำไปปรับปรุงแนวปฏิบัติหรือกำหนดระเบียบการปกครองนักเรียนในปัจจุบันให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

3. เพื่อเป็นข้อมูลให้หน่วยงาน ผู้บริหารระดับกรม/กระทรวง ทราบและหามาตรการ หรือแนวทางในการการป้องกัน แก้ไขและพัฒนาวินัย ที่ตรงกับสภาพความเป็นจริง

เชิงอรรถ

1สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535 (กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2535), หน้า 5.

2สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, แผนพัฒนาการศึกษาการศึกษาเอกชน ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2535), หน้า 5.

3พญูรย์ สุนทร บรรณาธิการ, "ปี 38 สืบสานวัฒนธรรมไทยกับการพัฒนา : ชาติล้ำหลังเพราะคนไทยขาดวินัย" ไทยรัฐ (9 ธันวาคม 2537), หน้า 8.

4กองโรงเรียนอาชีวศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, รายงานการประชุมสัมมนาเรื่อง ทรรศนะใหม่ในการจัดการศึกษาเอกชนสู่ความเป็นเลิศ (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2535), หน้า 56.

5สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

6เมธี บิลันธนานนท์, การบริหารอาชีวะและเทคนิคศึกษา (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2536), หน้า 48.

7สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, แนวการพัฒนาโรงเรียนเอกชน ประเภทอาชีวศึกษา (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์กรมการศาสนา, 2533), หน้า 19.

8สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, "นโยบายและแนวทางการพัฒนาการศึกษา
เอกชน 2533," หน้า 1. (อัคราเนนา)

9สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, "โครงการส่งเสริมให้โรงเรียนจัด
การศึกษาเพื่อพัฒนาศีลธรรม จริยธรรมและพละนามัย ประจำปี 2531," หน้า 1-6.
(อัคราเนนา)

10กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา, การศึกษาสาเหตุนักเรียนก่อการทะเลาะ
วิวาท ในเขตกรุงเทพมหานคร (กรุงเทพมหานคร : กรมพลศึกษา, 2525), คานา.
(อัคราเนนา)

11กองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน กองบัญชาการตำรวจนครบาล,
"รายงานผลการควบคุมนักเรียนนักศึกษาที่ประพฤติไม่สมควรแก่วัย (2530-2535),"
2535, หน้า 1-5. (อัคราเนนา)

12กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา, "สรุปผลรายงานผลการดำเนินการ
ควบคุมนักเรียนและนักศึกษาที่ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับสภาพและวัย ประจำปีการศึกษา
2535," 2536. หน้า 1-9. (อัคราเนนา)

13กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา, สิ่งที่ได้เข้ามาแล้ว, หน้า 5.

14สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ, "รายงาน
เบื้องต้น เรื่อง แนวทางแก้ไขปัญหาเยาวชนมั่วสุมในโรงแรมและสถานเริงรมย์ในเชิง
เสื่อมเสีย" เอกสารประกอบการสัมมนาเรื่อง การป้องกันปัญหาเด็กและเยาวชนมั่วสุมและ
ประพฤติตนไม่เหมาะสม วันที่ 15-17 กุมภาพันธ์ 2537 ณ โรงแรมสวอนบิช เมืองพัทยา
จังหวัดชลบุรี (กรุงเทพมหานคร : สำนักนายกรัฐมนตรี, 2537), คานา. (อัคราเนนา)

15 กองบัญชาการตำรวจนครบาล, เด็กและเยาวชนกับปัญหาอาชญากรรม
(กรุงเทพมหานคร : กองบัญชาการตำรวจนครบาล, 2521), หน้า 9. (อัคราเนนา)

16 เรื่องเดียวกัน, หน้า 23.

17 สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, "รายงานการประชุมสัมมนาผู้บริหาร
สถานศึกษาในสวนกลาง เพื่อหาแนวทางและมาตรการร่วมกันในการพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียน
นักศึกษา ครั้งที่ 2 (17 มิถุนายน 2534)," 2534, หน้า 2. (อัคราเนนา)

18 เรื่องเดียวกัน, หน้า 5-6.

19 สมนึก บารุง, เอกสารบรรยายพิเศษในการประชุมสัมมนาเชิงปฏิบัติการ
เรื่องบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาต่อพฤติกรรมนักศึกษา ณ โรงเรียนช่างอุตสาหกรรมกรุงเทพ
วันที่ 16 ตุลาคม 2534 (กรุงเทพมหานคร : โรงเรียนช่างอุตสาหกรรมกรุงเทพ, 2534),
หน้า 3. (อัคราเนนา)

20 อุทัย บุญประเสริฐ, องค์การ 5 แบบ ใน 5 โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน
(กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2531) หน้า 6.

วรรณกรรมและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้จะกล่าวถึง พฤติกรรมและวินัยของนักเรียน วินัยในโรงเรียนและในชั้นเรียน ความสำคัญของวินัย ลักษณะของวินัยที่ดี ประเภทของวินัยดี สาเหตุแห่งการกระทำผิดวินัย ขอบเขตของการผิดวินัย ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการผิดวินัยในชั้นเรียน การรักษาวินัย การป้องกันการผิดวินัย การแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย บทบาทของผู้เกี่ยวข้องกับวินัยของนักเรียน ตามลำดับ ดังต่อไปนี้

พฤติกรรมและวินัยของนักเรียน

คนแต่ละคนที่ดำรงชีวิตอยู่ได้ในแต่ละวันจะมีการกระทำในลักษณะต่าง ๆ ลักษณะการกระทำเหล่านี้ เรียกว่า "พฤติกรรม" ซึ่งผู้รู้หลายท่านให้ความหมาย สรุปรวมกันได้ว่า พฤติกรรม หมายถึง การกระทำ หรือการแสดงออกมานิสภาพการณเกิดสภาพการณหนึ่งที่สามารถสังเกตเห็นได้ เช่น หัวเราะ ร้องไห้ เป็นต้น¹

สำหรับคำว่า "วินัย" ตรงกับภาษาอังกฤษว่า "Discipline" จากความหมายในหนังสือ Webster's New Universal International Dictionary of the English Language บัญญัติคำว่า Discipline มีรากศัพท์มาจากภาษาลาตินว่า Disciplina หมายถึง การฝึกอบรมเพื่อปรับปรุงในการควบคุมตนเองของบุคคล สอนให้บุคคลรักษาความประพฤติ หรือความเป็นระเบียบให้มีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน ผลจากการฝึกอบรมและการสอนข้างต้น ยังอยู่ในจิตใจของบุคคลผู้นั้นโดยสำนึกในการควบคุมตนเอง รักษาความประพฤติให้อยู่ในกรอบระเบียบวินัยที่วางไว้ มีความพร้อมที่จะยอมรับและปฏิบัติตามคำสั่งและอยู่ภายใต้การควบคุมหรืออยู่ภายใต้การปกครอง และเพื่อดำเนินการติดตามแก้ไขผู้ละเมิดฝ่าฝืน ระเบียบ คำสั่งให้ถูกต้อง หรือลงโทษตามควรแก่กรณี² ซึ่งส่วนหนึ่งสอดคล้องกับที่ ชม ภูมิภาค กล่าวว่

วินัย เป็นความสามารถในการบังคับตนเองให้ปฏิบัติตามระเบียบ และกฎเกณฑ์ และเห็นว่า การปฏิบัติตามระเบียบและกฎเกณฑ์นั้น ๆ มีประโยชน์ทั้งต่อตนเองและสังคมโดยรวม มีเช่นปฏิบัติตามระเบียบและกฎเกณฑ์ เพราะกลัวถูกลงโทษกลัวถูกตำหนิติเตียน กลัวถูกคนมอง กลัวถูกตำ แต่สิ่งที่ยังคับให้ทำตามกฎเกณฑ์และระเบียบ คือจิตใจของผู้กระทำเองไม่ว่าจะอยู่ต่อหน้าหรือลับหลังผู้อื่น จึงเรียกว่าเป็นผู้มีวินัยตนเอง³

คล้ายกับที่สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้กำหนดความหมายของวินัย ไว้ว่า เป็นการควบคุมตนเองให้ปฏิบัติตามกฎหมาย ข้อบังคับ ระเบียบแบบแผน และขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม เพื่อความสงบสุขในชีวิตของตนและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม⁴

ส่วนใน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ได้ให้ความหมาย คำว่าวินัย หมายถึง การอยู่ในระเบียบแบบแผน และข้อบังคับหรือข้อปฏิบัติ⁵

Wilson ได้ให้ความหมายคำว่า วินัย คือ ความมีระเบียบในการทำกิจกรรมต่าง ๆ⁶

อุทัย หิรัญโรต ได้ให้ทัศนะว่า "วินัย" คือ บทสถานของสังคมอันเป็นเครื่องกำกับความประพฤติของบุคคลหรือบางหมู่คณะ ให้อยู่ในกรอบแห่งความเป็นระเบียบเรียบร้อยและความถูกต้อง⁷ ซึ่งตรงกับที่ สุชา จันทรเฒ ได้ให้ทรรศนะไว้ว่า วินัย คือ แบบแผนของความประพฤติที่วางไว้โดยตนเองหรือหมู่คณะ เพื่อเป็นแนวที่กำหนดให้ตนเองและหมู่คณะปฏิบัติงานในหน้าที่เพื่อบรรลุจุดหมายปลายทางที่ตั้งไว้⁸

Megginson ได้ให้คำนิยามไว้ว่า วินัย คือ ความเป็นระบบระเบียบในการปกครองเพื่อควบคุมการปฏิบัติงานหรือการกระทำ โดยมีทั้งลักษณะของการแก้ไขและการลงโทษ⁹ ตรงกับที่ Beach กล่าวไว้ว่า

วินัยมีความหมายสองประการคือ หมายถึง การควบคุมและหล่อหลอมพฤติกรรม ทั้งโดยให้รางวัลและโดยวิธีการลงโทษ ได้แก่ วินัยทางบวก

คือ มาตรการอย่างใดอย่างหนึ่งที่จะสร้างทัศนคติที่ดีให้เกิดจินตนาการ
ซึ่งเป็นเหตุให้มีการปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับด้วยความเต็มใจ และวินัย
ทางลบเป็นการใช้มาตรการลงโทษหรือขู่ว่าจะลงโทษ เพื่อบังคับให้
บุคลากรปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับ¹⁰

ตามทัศนะและแนวความคิดของนักวิชาการที่กล่าวมา พอจะประมวลได้ว่า วินัย
เป็นระเบียบ แบบแผน กฎเกณฑ์ ข้อบังคับ ของพฤติกรรมที่ถูกกำหนดด้วยตนเองหรือหมู่คณะ
เพื่อให้เป็นแนวทาง หรือเกณฑ์มาตรฐานในการควบคุมพฤติกรรมหรือความประพฤติ ซึ่งจะ
ประกอบไปด้วยแนวทางการป้องกันและการแก้ไข

ส่วนคำว่า วินัย หรือ ระเบียบวินัยของนักเรียน นั้น เขาวิน มณีวงศ์ อธิบายว่า
ระเบียบวินัยของนักเรียน หมายถึง แบบแผนของความประพฤติที่ครูและนักเรียนร่วมกัน
กำหนดขึ้นเพื่อให้สมาชิกในโรงเรียนใช้ควบคุมตนเอง¹¹ คล้ายกับที่ พันัส หันนาคินทร์
ให้ความหมายไว้ว่า

ระเบียบวินัยของนักเรียน คือการรู้จักปกครองตนเอง การกระทำตาม
ระเบียบแบบแผน หรือข้อบังคับต่าง ๆ และเกิดขึ้นโดยความสมัครใจของ
ผู้ปฏิบัติ คือ นักเรียนที่เฝ้ามองเห็นแล้วว่า การปฏิบัติตามกฎข้อบังคับที่สร้าง
ขึ้น และตัวเองเห็นชอบด้วยนั้น เป็นสิ่งที่จะธำรงไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อย
และนำมาซึ่งความสุขความเสมอภาคแก่สมาชิกทุกคนในสังคมนั้น สมาชิก
ทุกคนในสังคมเห็นชัดว่าการที่แต่ละคนมุ่งที่จะทำอะไรได้ตามใจชอบนั้น ใน
ที่สุดก็จะก่อความไม่สงบขึ้น สังคมนั้นก็จะกลายเป็นสังคมที่ป่าเถื่อนไร้
ระเบียบ ไร้ศีลธรรม ระเบียบวินัยจึงเป็นอำนาจที่จะรักษาความเป็นธรรม
ให้เกิดแก่ทุกคน¹²

ทางด้าน ประดิษฐ์ ฮวบเจริญ และคนอื่น ๆ ให้ความเห็นว่า

ระเบียบหรือวินัยของนักเรียน ที่คนทั่วไปกล่าวถึง หมายถึง ระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ ที่โรงเรียนกำหนดขึ้นให้นักเรียนได้ปฏิบัติตาม หรือบางที่ โรงเรียนยังไม่ได้กำหนดไว้เป็นลายลักษณ์อักษร แต่เป็นความคาดหวังของ ครู ว่า นักเรียนควรวางตัวหรือประพฤติอย่างนั้นอย่างนี้ ทั้งในห้องเรียน นานบริเวณโรงเรียน และนอกโรงเรียน¹³

จากความหมายที่กล่าวข้างต้น สรุปว่า วินัยของนักเรียน หมายถึง การที่นักเรียน รู้จักปกครองตนเอง กระทำตามระเบียบข้อบังคับ ด้วยความสมัครใจของผู้ปฏิบัติ

วินัยในโรงเรียนและในชั้นเรียน

คำว่า วินัยในโรงเรียน นั้น พันส์ หันนาคินทร์ ได้ให้ความหมายไว้ว่า

วินัยที่เข้าโรงเรียน หมายถึง การรู้จักปกครองตนเอง การกระทำ ตามระเบียบหรือข้อบังคับต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นโดยความสมัครใจของผู้สมัครงาน ปฏิบัติคือ นักเรียนที่เฝ้ามองคุณค่าแล้วว่า การปฏิบัติตามกฎข้อบังคับที่ โรงเรียนสร้างขึ้นไว้และตนเองก็เห็นพ้องด้วยนั้น เป็นสิ่งที่จะธำรงไว้ซึ่ง ความสงบเรียบร้อย อันจะนำมาซึ่งความสุขและความเสมอภาคแก่สมาชิก ทุกคนในสังคมนั้น¹⁴

ความหมายลักษณะนี้บางส่วนตรงกับ ภิญญู สาครที่กล่าวไว้ หมายถึง ระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ ที่โรงเรียนกำหนดขึ้นให้นักเรียนปฏิบัติตาม¹⁵ ซึ่งจากความหมายที่กล่าวมา พอสรุปได้ว่า วินัยในโรงเรียน หมายถึง การที่นักเรียนรู้จักควบคุมตนเองโดยการปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ ของโรงเรียน โดยความสมัครใจอันจะนำมาซึ่งความสุขและความสงบเรียบร้อยในสังคมโรงเรียน ตลอดจนเกิดความเสมอภาคแก่นักเรียนทุกคนในโรงเรียนด้วยเช่นกัน

สำหรับวินัยในชั้นเรียนนั้น ก็มีความสำคัญต่อกระบวนการเรียนการสอน เพราะเหตุว่า การที่สามารถทำให้ห้องเรียนเป็นห้องเรียนที่มีวินัย นั้น หมายถึงว่านักเรียนสามารถควบคุมตนเองให้มีความตั้งใจฟังคำอธิบายของครู และร่วมอภิปรายด้วยความสนใจ ซึ่งถือว่าเป็นแนวทางที่ถูกต้องการฝึกปฏิบัติหรือเพิ่มพูนความรู้ให้เกิดผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายการสอน ครูที่มีความสามารถย่อมฝึกนักเรียนให้มีความสามารถ และเห็นความสำคัญของวินัยในชั้นเรียน ซึ่ง Dunhill อ้างใน บัญจา สดสง่า ให้ความหมายคำ วินัยในชั้นเรียนไว้ว่า

วินัยในชั้นเรียน หมายถึง สภาพการณ์ต่างๆในชั้นเรียนที่เอื้อประโยชน์ให้ครูสามารถดำเนินบทเรียนโดยปราศจากสิ่งรบกวนใด ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปราศจากพฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียน พฤติกรรมเบี่ยงเบนของนักเรียนในชั้นเรียนดังกล่าวมักจะปรากฏให้เห็นอยู่เสมอ เป็นต้นว่า การนั่งหลับ การหยอกล้อกัน การพูดจาล้อเลียนครู การลุกนั่งตามอำเภอใจ ฯลฯ ในทัศนะของครูบางคนอาจพิจารณาพฤติกรรมลักษณะนี้ว่า เป็นเรื่องธรรมดาจึงละเลยไม่ให้ความสนใจ สำหรับครูบางคนมีทัศนะตรงกันข้าม ย่อมถือว่าเป็นเรื่องไม่ปกติ และย่อมดำเนินการจัดวางไม่ให้เกิดพฤติกรรมดังกล่าวเกิดขึ้น อย่างไรก็ตามไม่มีใครปฏิเสธว่า หากห้องเรียนเต็มไปด้วยพฤติกรรมของนักเรียนในลักษณะดังกล่าว ย่อมเกิดความวุ่นวายสับสน และย่อมส่งผลกระทบต่อกระบวนการเรียนการสอน ดังนั้น วินัยในชั้นเรียนจึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่สำคัญอันจะนำไปสู่การประพาศิทธิคุณวินัยในโรงเรียน¹⁶

ความสำคัญของวินัย

วินัย เป็นข้อปฏิบัติที่ใช้ควบคุมพฤติกรรมหรือความประพฤติของคน เพื่อให้เกิดความเป็นระเบียบในสังคม เป็นเครื่องป้องกันความเสียหาย และเป็นเครื่องยกระดับของผู้นักศึกษาให้สูงขึ้นอย่างมองเห็นได้ทันตา มีผู้เสนอความสำคัญของวินัยไว้หลายท่านพอสรุปได้ว่า วินัยช่วยเสริมสร้างให้ผู้ปฏิบัติตาม เกิดความรู้สึกรัก และความเคยชินที่จะประพฤติ

ปฏิบัติตนไปในทางที่ดีงาม เป็นมาตรฐานระหว่างความประพฤติของกลุ่มบุคคลผู้ปฏิบัติงาน
 ในองค์การ¹⁷ ช่วยเตรียมตัวนักเรียน สำหรับการดำเนินชีวิตในอนาคต จะได้รู้จักใช้
 สิทธิ เสรีภาพและความรับผิดชอบอย่างถูกต้อง ช่วยสร้างและรักษาไว้ซึ่งสภาพการณ์ อัน
 จำเป็นต่อความเจริญก้าวหน้าของโรงเรียน หากขาดระเบียบวินัย การดำเนินงานของ
 โรงเรียนจะเต็มไปด้วยอุปสรรค¹⁸ ช่วยให้นักเรียนควบคุมดูแลตนเอง และสังคมส่วนรวม
 ไปด้วยความสงบสุข เกิดสภาพแวดล้อมที่ดีในการเล่าเรียนหรือการทำงาน¹⁹

พระบรมราชโองการของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ทรงพระราชทานให้แก่นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อวันที่ 20 ธันวาคม พ.ศ.2520 ความตอนหนึ่งว่า

....อิสรภาพกับวินัยซึ่งคู่กัน ๆ เหมือนกับเป็นสิ่งตรงข้ามกันนั้น แท้ที่จริง
 เป็นของคู่กัน ทั้งจำเป็นจะต้องใช้ควบคู่กันเพื่อให้ควบคุมอยู่เสมอ มิฉะนั้น
 จะหวังผลที่ดีอันพึงประสงค์ไม่ได้ อย่างท่านทั้งหลายซึ่งมี ความรู้ ความคิด
 สติปัญญา สามารถที่จะสร้างประโยชน์ต่าง ๆ ได้พร้อมมูลอยู่ ณ วิชาคุณวินัย
 ก็อาจปล่อยตัวปล่อยใจให้เป็นไปตามความสะดักสบาย ทำให้สูญเสีย
 ประโยชน์ที่พึงจะได้ไปเสียๆ เเทกๆได้ เบียดเบียนทำลายตนเอง และทำลาย
 ผู้อื่นให้เสียหายด้วยอย่างน่าตกใจที่สุด เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นที่ทุกคนจะต้อง
 ำวินัยบังคับ คือ บังคับให้ทำความดี ความเจริญให้แก่ตน และเพื่อแม่
 ความดี ความเจริญให้แก่ผู้อื่นพร้อมกันไปด้วย²⁰

สรุปความสำคัญของวินัยได้ว่า เป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนมีระเบียบในตัวเอง ช่วย
 ลดความขัดแย้ง เกิดความสามัคคี ดำรงตนอยู่ในสังคม และทำกิจกรรมในชีวิตประจำวัน
 ได้อย่างมีความสุข

ลักษณะของวินัยที่ดี

วินัยที่ดีเป็น เครื่องวัดความดีของคนและยังเป็น เครื่องแสดงความแตกต่างระหว่าง

บุคคลด้วย คุณค่าของวินัยทำให้ผู้รักษาวินัยสูงส่งขึ้น วินัยที่ดีนั้นเป็นสิ่งที่อยู่ในจิตใจและเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับบุคคลที่อยู่ร่วมกันในสังคมไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่²¹ ซึ่งผลงานวิจัยส่วนหนึ่งของ วิระวรรณ อามระดิษ ได้ศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า

...นักเรียนชายและนักเรียนหญิงโรงเรียนรัฐบาล โรงเรียนราษฎร์ และโรงเรียนสาธิต มีความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมเรื่อง ความมีระเบียบวินัย อยู่ในเกณฑ์ที่น่าพอใจ จะเห็นได้จากนักเรียนมีความเห็นด้วยตรงกัน เป็นส่วนใหญ่ในเรื่องระเบียบวินัย ที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามกฎ หรือระเบียบของโรงเรียนอย่างเคร่งครัด เช่นว่า การออกนอกบริเวณโรงเรียนควรขออนุญาตครูทุกครั้ง และเห็นด้วยที่ว่าผู้ฝ่าฝืนระเบียบวินัยย่อมจะนำความเดือดร้อนมาสู่หมู่คณะ²²

จะเห็นว่าวินัยที่ดีนั้นเป็นสิ่งที่ทำให้ทุกคนพร้อมที่จะทำตามไม่ว่าจะเป็นเรื่องของกฎระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง หรือ คำขอร้องที่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงาม ซึ่งการมีระเบียบวินัยอาจเกิดจากสาเหตุสองประการ คือ ประการแรกเกิดจากอำนาจภายนอกมาบังคับ และประการที่สองเกิดจากการมีจิตสำนึกผิดชอบชั่วดี วินัยในตนเองนั้น ก็เกิดจากการมีจิตสำนึกผิดชอบชั่วดีนั่นเอง และเป็นกระบวนการหรือวิธีการควบคุมตนเองโดยตนเองเป็นผู้แนะนำตนเองให้ประพฤติไปตามแนวที่เลือกที่ดีแล้ว²³

চারং บัณฑิต ได้กล่าวถึงลักษณะของวินัยที่ดีไว้ดังนี้

1. ต้องมุ่งหมายเพื่อประโยชน์ในการสร้างเสริมพัฒนาการ และบุคลิกภาพของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง
2. ต้องไม่ขัดกับขนบธรรมเนียมประเพณี กฎหมายบ้านเมือง
3. ส่งเสริมผู้บริหารและครูให้ปฏิบัติงานได้สะดวกและมีผลดียิ่งขึ้น
4. ต้องไม่บั่นทอนประสิทธิภาพในการทำงานของครู

5. ต้องไม่กระทบเสรีภาพของผู้ที่เกี่ยวข้อง
6. ต้องไม่ก่อให้เกิดความแตกร้าสามัคคีระหว่างกันและกัน
7. ต้อง เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยการร่วมรู้ของผู้ใดผู้หนึ่งโดยเฉพาะ
8. ต้องไม่เข้า เพื่อประโยชน์หรือ เพื่อการตัดสินใจของผู้ใดผู้หนึ่งโดย

เฉพาะ

9. ต้อง เป็นสิ่งที่มุ่งสร้างหรือป้องกันมากกว่าแก้ไข
10. ต้องสามารถนำไปปฏิบัติได้²⁴

สรุปได้ว่า ลักษณะของวินัยที่ดีนั้น ผู้ปฏิบัติหรือผู้เกี่ยวข้องสามารถจะใช้หรือปฏิบัติตามด้วยความเต็มใจโดยไม่มีข้อขัดข้องแต่ประการใด และเป็นสิ่งที่ยอมรับสำหรับการอยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะ

ประเภทของวินัย

หวน พิทรุพันธ์ ได้จำแนกวินัยที่ใช้กันอยู่ในสถานศึกษาออกเป็น 3 ประเภท คือ วินัยเยี่ยงขาดแบบทหาร วินัยแบบดำเนินงานให้สอดคล้องกับความสนใจของนักเรียน นักศึกษา และวินัยที่เกิดจากการรู้จักความรับผิดชอบ รู้จักเกียรติของตนเอง สำหรับวินัยประเภทแรกนั้น ใช้ในกรณีที่ดีว่านักเรียนนักศึกษายังไม่รู้จักรับผิดชอบชีวิต จึงต้องมีการควบคุมให้ปฏิบัติตามคำสั่ง และระเบียบวินัย ผู้กระทำผิดจะต้องได้รับโทษ ผู้ปฏิบัติไม่เข้าผู้ออกระเบียบวิธีปฏิบัติ ข้อดีคือ ผู้ที่ถูกบังคับทำให้ประพฤติตนในทางที่ดีก็จะติดเป็นนิสัย และมีความประพฤติที่ดีติดตัวไปนภายหน้า ข้อเสียคือ ผู้ที่ถูกบังคับให้ประพฤติตามจะไม่เห็นคุณค่าของการประพฤติดี จะรู้สึกว่าเป็นปราศจากเหตุผล และไม่เต็มใจ ส่วนวินัยประเภทที่สองนั้น ยึดหลักว่า ถ้าได้ในสิ่งที่สนใจแล้วผู้ใดจะรู้สึกสบายใจ ผู้ปฏิบัติมีส่วนร่วมในการกำหนดกฎระเบียบ ข้อดีคือ ผู้ปฏิบัติพร้อมที่จะปฏิบัติตนในสิ่งที่ตนสนใจ ข้อเสียคือ สถานศึกษามีอาจดำเนินการตามความสนใจและความต้องการของนักเรียนได้มากนัก และวินัยประเภทสุดท้ายถือว่าเป็นวินัยที่มีคุณค่า เพราะเกิดจากความรับผิดชอบ และเกียรติของตนเอง

จึงเกิดความรักที่จะกระทำ มีความรู้สึกรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม อันเป็นคุณธรรมที่สูงส่งของความเป็นคน สถานศึกษาจะช่วยให้เกิดวินัยแบบนี้ได้โดยการหาวิธีการก่อให้เกิดความรักนับถือ และการรู้จักรับผิดชอบต่อตนเอง²⁵ ในเรื่องนี้ กนิษฐา เทตชะวัฒน์ ได้สำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่อยู่ในครอบครัวที่มีเฉพาะบิดาหรือมารดา และที่มีทั้งบิดามารดา พบว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่อยู่ในครอบครัวที่มีเฉพาะบิดาหรือมารดาและที่มีทั้งบิดามารดาเห็นด้วยกับวินัยในตนเองในทุกด้านมาก
2. การเปรียบเทียบความคิดเห็น เกี่ยวกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนระหว่างนักเรียนที่อยู่ในครอบครัว ที่มีเฉพาะบิดาหรือมารดาและที่มีทั้งบิดามารดา ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีวินัยสำคัญทางสถิติ .05²⁶

ส่วนหนึ่งสอดคล้องกับที่ วันเพ็ญ พิมพ์แดง ที่ได้ศึกษาและเปรียบเทียบ เรื่องการปฏิบัติตามวินัยของโรงเรียน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามการรับรู้ของตนเอง เมื่อพบว่า การปฏิบัติตามระเบียบวินัยของโรงเรียน ตามการรับรู้ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา สม่่าเสมอ²⁷ จะเห็นได้ว่าการมีวินัยในตนเองของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งถือว่าเป็นวัยจะก้าวไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ เห็นด้วยกับการมีวินัยในตนเองไม่ว่าจะมาจากครอบครัวอย่างไร เป็นลักษณะของวินัยที่ได้รับการยอมรับ

ภิญญา สาร แบ่งวินัยออกเป็น 2 ประเภท คือ วินัยที่ควบคุมโดยคนนอก และวินัยที่ควบคุมโดยตนเอง วินัยที่เกิดขึ้นจากการควบคุมโดยตนเองนั้นย่อมมีค่าสูงแต่วินัยที่ควบคุมโดยคนนอก ก็ยังมีความจำเป็นที่จะต้องนำมาใช้กันอยู่ในสถานศึกษา²⁸

สรุปได้ว่า วินัยเสียขาดแบบทหาร วินัยแบบดำเนินการให้สอดคล้องกับความสนใจของนักเรียนนักศึกษา วินัยที่เกิดจากการรู้จักความรับผิดชอบรู้จักเกียรติของตน วินัยควบคุมโดยคนนอก และวินัยที่ควบคุมโดยตนเองทุกประเภทที่กล่าว ต่างก็มีความจำเป็นที่จะต้องนำมาใช้กับสถานศึกษา ข้อสำคัญอยู่ที่การ เลือกมาใช้ให้เหมาะสมกับสภาพของเด็ก

นักเรียน สิ่งแวดล้อม และสถานการณ์ ถ้าฝึกให้เด็กมีวินัย โดยรู้จักการควบคุมตนเองได้ ก็จะเป็นที่ดีที่สุด

สาเหตุแห่งการกระทำผิดวินัย

วิเชียร ฉายนักร้อง ได้ศึกษาเรื่องการประพฤติปฏิบัติของนักเรียนพลศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ปรากฏว่า นักเรียนร้อยละ 80 ใช้เวลาว่างไม่เหมาะสมในแง่ต่าง ๆ เช่น เที่ยวเตร่นอกบ้าน มั่วสุมกับเพื่อนและยาเสพติดให้โทษ ทำให้มีประสบการณ์เรื่องกลับบ้านผิดเวลา ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งต่อการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน การวิจัยนี้พบอีกว่า

....ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์และความไม่รู้ไม่เข้าใจจนระเบียบข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง นับเป็นปัจจัยอีกประการหนึ่งที่หากให้มีปัญหาด้านความประพฤติและกระทำผิด สาเหตุการทําคิดกฎข้อบังคับของโรงเรียนร้อยละ 45.24 เป็นพวกไม่ทราบข้อบังคับของโรงเรียน นอกนั้นเป็นพวกที่ตั้งใจกระทำเพื่อเป็นการประชด การแสดงออกเพื่อเรียกร้องความสนใจ หรือไม่ชอบกฎเกณฑ์.... 29

จะเห็นว่าปัญหาการกระทำผิดวินัยของนักเรียนมีความสำคัญเป็นอันมาก จำเป็นอย่างยิ่งที่ทุกคนจะต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษ โดยเฉพาะการรู้ถึงสาเหตุแห่งการกระทำผิดวินัยของนักเรียน เพราะถ้ารู้สาเหตุได้ชัดเจนก็สามารถแก้ปัญหาได้ถูกต้อง กิติมา ปรีดีติติก ได้สรุปสาระสำคัญของสาเหตุแห่งการกระทำผิดวินัย ไว้ดังนี้

- 1) ตัวนักเรียนเอง เช่น เกิดความผิดปกติทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม การเก็บตัว การฝ่าฝืนกฎ ระเบียบข้อบังคับ การทะเลาะวิวาท ปัญหาทางเพศ ลักขโมย ขาดความสามัคคี ขาดความเคารพเชื่อถือ

การสอบตก ความรู้สึกขาดความมั่นคงในโรงเรียน เป็นนักเลงอันธพาล
ไม่เอาใจใส่ในกิจกรรมของโรงเรียน มีวสันนสถานที่ไม่เหมาะสม

2) กลุ่มเพื่อน เช่น เพื่อนชักชวนก่อการวิวาท สร้างบรรยากาศ
ตึงเครียด

3) สภาพแวดล้อมในโรงเรียน เช่น การประพฤติปฏิบัติตนของครู
ต่อนักเรียน อารมณ์ของครู วิธีสอน การควบคุมนักเรียนบรรยากาศทั้งนอก
และในโรงเรียนในห้องเรียน ระเบียบกฎเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นหย่อนยานหรือ
ตึงเกินไป

4) สภาพแวดล้อมทางครอบครัว เช่น พ่อแม่ยากจน พ่อแม่รำรวย
มากเกินไป พ่อแม่รักลูก เอาใจใส่ลูกมากเกินไป พ่อแม่แยกกันอยู่ ขาด
คนเอาใจใส่ดูแลลูก พ่อแม่ประพฤติตนไม่ดี หรือไม่เข้าใจธรรมชาติการ
เปลี่ยนแปลงตามวัยและเพศของเด็ก ความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกใน
ครอบครัว สมาชิกในครอบครัวมากหรือน้อยเกินไป ความเข้มงวดหรือ
หย่อนยานวินัยมากเกินไป บ้านตั้งอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ไม่เหมาะสม เช่น
แหล่งสลัมแออัด สกปรก แหล่งอบายมุข

5) สภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมทั่วไป เช่น ภาพข่าวจากสื่อสารมวลชน
การทุจริตประพฤติชอบ การฉ้อโกง การเอาเปรียบ ศูนย์การค้า สถาน
เรียมย์³⁰

สรุปได้ว่า มีหลายสาเหตุที่ทาให้นักเรียนสามารถกระทำผิดวินัย ทั้งที่มาจากตัว
นักเรียนเองจากเพื่อน จากสภาพแวดล้อมในโรงเรียน ในครอบครัว ในสังคมและสภาพของ
สิ่งแวดล้อมรอบตัวทั่วไป

ขอบเขตของการผิดวินัย

กระทรวงศึกษาธิการได้ออกกฎกระทรวงฉบับที่ 1 (พ.ศ.2515) ออกตามความ

ในประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 132 เกี่ยวกับความประพฤติ หรือการแต่งกายที่ถือว่าไม่เหมาะสมแก่สภาพนักเรียน มีดังนี้

1. นักเรียนชายไว้ผมยาวโดยไว้ผมข้างหน้ากลางศีรษะยาวเกิน 5 เซนติเมตร รอบศีรษะไม่ตัดเกรียน หรือไว้หนวดเครา
นักเรียนหญิง ไว้ผมยาวเลยต้นคอ (ยกเว้นระเบียบของเฉพาะโรงเรียนที่กำหนดไว้ให้ยาวกว่านี้ได้ แต่ต้องรวบให้เรียบร้อย)
2. เที้ยวเร่ร่อนอยู่ในที่สาธารณะ หรือทำลายสมบัติของสถานศึกษา หรือสาธารณสมบัติ
3. แสดงกิริยา วาจา หรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดไม่สุภาพ
4. มั่วสุมและก่อความเดือดร้อนอย่างหนึ่งอย่างใด
5. เล่นการพนันซึ่งต้องห้ามตามกฎหมาย
6. เที้ยวเตร่เวลากลางคืนระหว่าง 22.00 ถึงเวลา 04.00 น. ของวันรุ่งขึ้น เว้นแต่ไปกับผู้ปกครอง หรือได้รับอนุญาตจากสถานศึกษา
7. สูบบุหรี่ สูบกัญชา หรือเสพยา ยาเสพติด หรือของมีเมาอื่น ๆ
8. เข้าไปในสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการหรือสถานอื่นใดซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับโรงรับจำนำ หรือสถานการพนัน ในระหว่างเวลาที่มีการเล่นการพนัน เว้นแต่จะเป็นผู้อาศัย หรือเยี่ยมญาติ
9. เข้าไปในงานหรือร่วมสังสรรค์ และงานนั้นมีการเต้นรำหรือการแสดงซึ่งไม่สมควรแก่สภาพนักเรียน เว้นแต่จะไปกับบิดา มารดาหรือผู้ปกครอง หรืองานนั้นบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือสถานศึกษาของนักเรียนคนหนึ่งคนใดเป็นผู้จัด
10. ประพฤติตนของขู้สาว
11. เข้าไปในสถานค้าประเวณี เว้นแต่จะเป็นผู้อาศัยอยู่ ณ ที่นั้น หรือ เข้าไปเยี่ยมญาติซึ่งอาศัยอยู่ในสถานทีนั้น

12. คบค้าสมาคมกับหญิงที่ประพฤติตนเพื่อค้าประเวณี เว้นแต่จะเป็นญาติใกล้ชิดกับหญิงผู้นั้น

13. มีวัดตระเบก หรืออาวูรติดตัวหรือซ่อนเร้นไว้เพื่อประทุษร้าย

14. หลบหนีโรงเรียน³¹

และกฎกระทรวงฉบับที่ 2 (พ.ศ.2518) แก้ไขเพิ่มเติมจากกฎกระทรวงฉบับที่ 1 (พ.ศ.2515) สรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนชายตัดผมหรือไว้ผมยาว จนด้านข้างและด้านหลังยาว เลยดินผมหรือไว้หนวดเครา

นักเรียนหญิงตัดผมหรือไว้ผมยาวเลยดินคอ หากโรงเรียนหรือสถานศึกษาใดที่กำหนดไว้ให้ยาวกว่านั้นนั้น ก็ไม่รวมให้เรียบร้อย³²

ส่วน สุชา จันทร์เอม ได้สรุปปัญหาทางวินัยของเด็กที่อยู่ในโรงเรียนที่พบมากดังนี้

1. เด็กมีความเชื่อช้าและเฉื่อยช้าในการทำกิจกรรมต่าง ๆ
2. การขาดเรียนหรือหลบหนีโรงเรียน
3. การอยู่ไม่เป็นสุข ขอบคุยหรือเล่นกันในห้องเรียนเป็นการรบกวน

ผู้อื่น

4. การมาโรงเรียนสาย
5. การฝ่าฝืนกฎข้อบังคับของโรงเรียน
6. ไม่เชื่อฟังคำสั่งของครู
7. การข่มเหงรังแกผู้อื่น
8. พูดเท็จ และพูดคำหยาบ
9. ไม่สนใจการเรียน
10. ขอบลักขโมย

11. ทูจรีตในการสอบ
12. เองงานอันมทาในขณะเรียน
13. แสดงอารมณ์คนเฉียวโหมหรัาย
14. ไม้รับคิตชอบทน้ำที่
15. ชอบทิ่งของสกปรกลงบนพื้นและทิ่งไม้เลือกที่
16. ชอบทหลายสิ่งสวยงาม³³

สำหรับรายงานผลการปฏิบัติงานของกองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา เฉพาะในส่วนกลาง ประจำปีการศึกษา 2535 ได้สรุปผลเกี่ยวกับลักษณะความประพฤติที่ไม่เหมาะสมกับสภาพและวัย เรียงตามลำดับดังต่อไปนี้

1. หลบหนีการเรียน
2. เที้ยวเตร้านที่สาธารณสถานในขณะเรียน
3. เข้าสถานที่ไม่เหมาะสมกับสภาพนักเรียน เล่นเบิลเลียดและสนุกเกอร์
4. แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบ
5. ดื่มสุรา ดื่มเบียร์และสูบบุหรี่
6. ก่อการทะเลาะวิวาท
7. ประพฤติตนเิ่มเอียงในทามองผู้สาว
8. พกอาวุธ
9. จับกลุ่มมั่วสุม
10. เดินจาทนายพระ เหรียอุตามที่สาธารณสถาน
11. มีสารเสพติดในครอบครอง
12. ขมยสิ่งของในบริเวณศูนย์การค้า
13. เล่นการพนันตู้เกมส้าไฟฟ้า
14. แสดงกิริยาวาจาไม่สุภาพ³⁴

ขอบเขตการศึกษานี้ของนักเรียนนั้นกว้างขวางมาก เพราะนักเรียนนอกจากจะต้องปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับของสังคม ตลอดจนขนบธรรมเนียมประเพณีแล้ว การปฏิบัติตามระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการ ของโรงเรียน ก็ยังต้องยึดถือและปฏิบัติตามโดยเคร่งครัดอีกด้วย ผู้บริหารโรงเรียน ครูอาจารย์ ผู้ปกครอง ประชาชน และรวมทั้งตัวนักเรียนมักจะถกเถียงกันว่า พฤติกรรมเช่นไรที่จะถือว่าเป็นพฤติกรรมที่นักเรียนไม่ควรประพฤติปฏิบัติ และไม่ควรถูกลงโทษ ทักษะที่แตกต่างกันนี้ อาจก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างบุคคลที่เกี่ยวข้องดังกล่าว บางกลุ่มอาจพิจารณาปัญหาการประพฤติผิดวินัยว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาของเด็กสมัยใหม่ถ้าไม่รุนแรงจนเกินไปนัก แต่บางกลุ่มคนเห็นว่าเป็นเรื่องไม่ปกติ ซึ่งจะนำไปสู่ความขัดแย้งในการใช้วิธีการลงโทษต่อไปอีกด้วย สอดคล้องกับที่ Jones ได้วิจัยเกี่ยวกับทัศนคติของผู้บริหารโรงเรียน ครู และประชาชนต่อระเบียบวินัยของโรงเรียนชุมชนของสหรัฐอเมริกาใน 2 มลรัฐ โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เป็นปัญหาทางระเบียบวินัย ซึ่งแต่ละข้อประกอบด้วยระเบียบวินัยที่ต่างกัน 6 ประเภท เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างเลือกประเภทที่เหมาะสมที่สุด และผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นว่า

....ควรใช้ระเบียบวินัยที่เข้มงวดกับนักเรียนในบางเรื่อง อาทิ การติดยาเสพติด การขโมยทรัพย์สินของโรงเรียน การพกพาอาวุธ การก่อความไม่สงบ และทำร้ายร่างกายครูโดยไม่ยอมรับการลงโทษ สำหรับระเบียบวินัยที่ไม่ค่อยเข้มงวดควรใช้ในเรื่อง การพูดปด การขาดเรียน โดยไม่มีเหตุผลและไม่ทำการบ้าน ส่วนระเบียบวินัยที่อยู่ในเกณฑ์ปานกลางควรใช้ในเรื่อง การสูบบุหรี่ การพูดจาหยาบคาย การก่อการทะเลาะวิวาท การแสดง ความไม่เคารพต่อครูอาจารย์ และเมื่อพิจารณาทัศนคติต่อระเบียบวินัยทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่างพบว่า กลุ่มประชาชนมีแนวโน้มจะผ่อนผันการใช้ระเบียบวินัยมากที่สุด ในขณะที่กลุ่มครูใช้ระเบียบวินัยที่เข้มงวดกว่า ส่วนกลุ่มผู้บริหารใช้ระเบียบวินัยที่เข้มงวดมากที่สุด³⁵

เช่นเดียวกันกับที่ สุวรรณ อร่ามเมธาพงศา ศุภวดี ชูวงศ์ และ ทวีป ปรีชา
อ้างใน บัญจา สดสง่า

....ต่างก็ได้ทำการศึกษาค้นคว้าทางวินัยของนักเรียน ครู และผู้ปกครองใน
จังหวัดนครศรีธรรมราชตามลำดับ โดยใช้แบบสอบถามที่มีข้อความคล้ายคลึง
กันมาก แต่กลุ่มตัวอย่างที่เลือกศึกษาแตกต่างกันไป ผลวิจัยทั้งสามเรื่องชี้
ให้เห็นว่า นักเรียน ครู และผู้ปกครองมีความรู้ ความเข้าใจในเรื่อง
ระเบียบวินัย และการกระทำต่าง ๆ ภายในโรงเรียนทั้งที่สอดคล้องกัน
และแตกต่างกัน อย่างไรก็ตามส่วนใหญ่ทั้งสามกลุ่มต่างมีความรู้ความเข้าใจ
ไปในทิศทางเดียวกัน³⁶

นอกจากนี้ แก้วอุษา ชูทอง ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาการประพฤติผิดวินัย
ของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปัตตานี พบว่า

1. ครูอาจารย์และนักเรียนมีทัศนคติต่อการประพฤติผิดวินัยของนักเรียน
โดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการแต่ง
กาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยที่ครูอาจารย์มี
ทัศนคติสูงกว่านักเรียน

2. ครูอาจารย์ที่มีเพศต่างกัน มีทัศนคติต่อการประพฤติผิดวินัยของ
นักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งโดยส่วนรวม
และรายด้าน ซึ่งครูอาจารย์เพศหญิงมีทัศนคติสูงกว่าครูอาจารย์เพศชาย

3. ครูอาจารย์ที่มีหน้าที่รับผิดชอบต่างกัน มีทัศนคติต่อการประพฤ
ติผิดวินัยของนักเรียนไม่แตกต่างกัน ทั้งโดยส่วนรวมและรายด้าน³⁷

สรุปได้ว่า ขอบเขตการผิดวินัยของนักเรียน ซึ่งปรากฏอยู่เป็นประจำมีตั้งแต่
การหลบหนีการเรียน แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบ การดื่มสุรา สูบบุหรี่ ไม่รับผิดชอบ

ต่อหน้าที่ และก่อการทะเลาะวิวาท และผู้เกี่ยวข้องกับการใช้ระเบียบวินัยที่มีความคิดเห็น หรือทัศนคติต่าง ๆ กัน

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการผิดวินัยในชั้นเรียน

Dunhill อ้างใน บัญจา สดสง่า ได้เสนอความคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมผิดวินัย ในชั้นเรียนว่า พฤติกรรมดังกล่าวของนักเรียนได้รับอิทธิพลมาจากปัจจัย 7 ประการ ได้แก่

1. ความสามารถของครู หมายถึง ความสามารถของครูในการสอน ความสามารถที่ว่านี้ ได้แก่ ความสามารถในการเขียนกระดานดำ การใช้ าคพุด คำถามและคำตอบอย่างเหมาะสมและด้วยน้ำเสียงชัดเจน ความสามารถในการบรรยายเล่าเรื่อง สรุปประเด็นเนื้อหา เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ ย่อมจะเกิดความประทับใจให้กับนักเรียน มากกว่าความเบื่อหน่ายที่อาจ เกิดขึ้นครูที่มีความรู้ในเนื้อหาสาระวิชาเป็นอย่างดีและมีการเตรียมการสอน เป็นอย่างดี ย่อมสามารถเริ่มต้นบทเรียนด้วยความเร้าใจ ทำให้นักเรียน เกิดความสนใจ และเมื่อนักเรียนเกิดความสนใจแก่บทเรียน การดำเนิน การสอนช่วงต่อ ๆ ไป ก็ง่ายขึ้น

ความสามารถในการเข้าใจลักษณะเฉพาะของนักเรียนแต่ละคน ก็เป็น พื้นฐานสำคัญประการหนึ่งในการเรียนการสอนให้ได้ผล วุฒิภาวะทางอารมณ์ ของครูก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญ ที่จะ เป็นตัวเร่งพฤติกรรมผิดวินัยของนักเรียน านี้เกิดขึ้น ครูที่ไม่สามารถอดกลั้นต่อพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนบางประการของ นักเรียนบางคน ก็อาจจะแสดงอารมณ์โกรธ โกรธ หรือฉุนเฉียวเป็นการ วดัดตบ ซึ่งอาจทำให้สถานการณ์ในห้องเรียนเลวลงไปกว่าเดิม การดูค่า ว่ากล่าวนักเรียนเป็นลักษณะที่ก้าวร้าวรุนแรง จะเกี่ยวข้องกับวุฒิภาวะทาง อารมณ์ของครู

2. ลักษณะเฉพาะของนักเรียน หมายถึง สัณฐานวิทยาของนักเรียน และความแตกต่างระหว่างบุคคล

2.1 สัณฐานวิทยาของนักเรียน หมายถึง ลักษณะเฉพาะที่เป็นธรรมชาติของเด็ก ได้แก่ การขบเล่น การเลียนแบบ ความสนใจใคร่รู้ และการแข่งขัน

2.2 ความแตกต่างระหว่างบุคคล หมายถึง ลักษณะเฉพาะของนักเรียนที่ไม่เหมือนกัน ได้แก่ ระดับสติปัญญา พื้นฐานทางอารมณ์ บุคลิกภาพ และสภาพแวดล้อมทางบ้าน บังคับให้นี้ยอมมีอิทธิพลต่อ นักเรียน ดังนั้นครูที่เข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ย่อมหาวิธีการต่าง ๆ กัน มาใช้ในการปกครองนักเรียนให้มีวินัยขั้นเรียน

3. สำระสำคัญของหลักสูตร หมายถึง เนื้อหาวิชาที่ครูกำหนดให้นักเรียนได้ศึกษาเล่าเรียนในแต่ละรายวิชา รวมทั้งกระบวนการจัดการถ่ายทอดของครูและแผนการจัดกิจกรรมเนื้อหาวิชาด้วย ตลอดจนการจัดหลักสูตรที่เกิดความเหมาะสมกับลักษณะเฉพาะของนักเรียน ก็จะต้องคำนึงถึงด้วยเช่นกัน

4. สภาพแวดล้อมทางกายภาพขั้นเรียน หมายถึง การจัดห้องเรียนที่เหมาะสมได้แก่

- แสงสว่างเพียงพอ สีของเพดานและฝาผนัง
- อากาศไม่ร้อนอบอ้าว
- โต๊ะ มีที่นั่งได้ขนาดและเพียงพอ
- การจัดบริเวณภูมิวิชาการที่เป็นระเบียบ เร้าความสนใจ

5. ชื่อเสียงของโรงเรียน โรงเรียนที่มีชื่อเสียงด้านต่าง ๆ เช่น นักเรียนเรียนเก่ง กีฬาเก่ง เป็นต้น ความรู้สึกของนักเรียนจะยึดมั่นความเป็นสถาบันและจะผูกพันในลักษณะที่ฟังปรารณา กล่าวคือ การร่วมกันผดุงรักษาชื่อเสียงให้คงไว้ ย่อมเกิดแนวระเิ่มให้นักเรียนประพฤติในทางที่ดี เช่น ขยันเรียน เชื่อฟังครู มีมารยาทดี เป็นต้น

6. สิ่งแวดล้อมทางครอบครัว สิ่งแวดล้อมดังกล่าว หมายถึง สภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของบิดามารดา ซึ่งเป็นปัจจัยภายนอกที่มีอิทธิพลต่อนักเรียนโดยตรง เด็กจากชุมชนแออัดหรือแหล่งเสื่อมโทรมมักจะมีปัญหาได้ง่ายกว่าเด็กจากชุมชนอื่น ๆ และเด็กที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดาแยกกันอยู่ ย่อมมีปัญหาทางอารมณ์ได้ง่าย เป็นต้น

7. การให้รางวัลและการลงโทษ หมายถึง วิธีที่ครูแสดงพฤติกรรมโต้ตอบเด็กกระทำดีหรือกระทำผิด เริ่มตั้งแต่การชมเชย การมอบสิ่งของตอบแทนไปจนถึงการดูดำดูดี การกระทำเช่นนี้อาจมีทั้งผลดีและผลเสียเป็นคาบสองคม

การให้รางวัลและการลงโทษ จะต้องคำนึงถึงสภาพที่เหมาะสม กล่าวคือ ควรให้รางวัลหรือลงโทษกรณีไหนโดยวิธีใดและเมื่อไร³⁸

ดังนั้น ครูจึงควรจะเรียนรู้ถึงอิทธิพล และปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการผิดวินัยในชั้นเรียนตลอดจนในโรงเรียน ถ้าหากนักเรียนมีระเบียบวินัยที่ดีจะทำให้การเรียน การสอนดำเนินไปสู่จุดมุ่งหมายที่ได้วางไว้

การรักษาวินัย

การรักษาวินัยของสังคม หรือชุมชน หรือหน่วยงานนั้น มีวิธีการที่ปฏิบัติกันอยู่หลายแนวทาง ซึ่งเรื่องนี้ เสถียร เหลืองอร่าม กล่าวถึงการรักษาวินัยไว้ดังนี้ว่า

วิธีการรักษาวินัยที่ปฏิบัติกันอยู่ สองประการ คือ วินัยแบบลบและวินัยแบบบวก วิธีการรักษาวินัยแบบลบนั้น กระทำโดยชี้แจงกรอบของวินัยไว้เป็นกฎหมายระเบียบข้อบังคับ เพื่อให้คนในหน่วยงานทุกคนปฏิบัติอยู่ในกรอบนั้น พร้อมทั้งวางกำหนดโทษของคนที่ออกนอกกรอบไว้แล้วบังคับให้ปฏิบัติตาม โดยถือว่า เป็นหน้าที่ของคนในหน่วยงานแต่ละคนที่จะต้องอยู่ในกรอบแห่งวินัย

และต้องรับผิดชอบตัวเอง ซึ่งเป็นที่มาของผู้บังคับบัญชาที่จะต้องกำกับให้เป็นไปตามกรอบนี้ อาจเรียกวิธีการรักษาวินัยแบบนี้ได้ ว่า เป็นแบบวินัยโดยใช้อำนาจบังคับ บางทีก็เรียกว่าวินัยทางปราบปรามหรือแก้ไข ส่วนการรักษาวินัยแบบบวก ใช้วิธีบวกความดีให้แก่คนในหน่วยงาน โดยถือเป็นที่มาของหน่วยงาน และผู้ปกครองหรือหัวหน้างาน ที่จะต้องเสริมสร้างวินัยที่ดีขึ้นในหน่วยงานด้วยการสร้างสิ่งแวดล้อมที่จะทำให้นักดี ป้องกันเหตุที่จะชักจูงให้คนเสียวินัย และแนะนำสั่งสอนฝึกอบรม ตลอดจนนำและทำตัวอย่างที่ดีกับส่งเสริมให้ทุกคนรู้จักหน้าที่ รู้จักรับผิดชอบในหน้าที่และด้วยประการที่จะเป็นทางเสริมสร้างวินัย ผลของการสร้างสิ่งแวดล้อมที่ดี ชักจูงให้ทำดี ป้องกันเหตุที่จะทำให้เสียวินัย และสร้างนิสัยการทำหน้าที่ด้วยการรู้สึกรับผิดชอบดังกล่าว และรักษาสภาพนี้ไว้ต่อไปเป็นเวลานาน ก็จะทำให้เป็นปกติ นิสัยของคนในหน่วยงานทุกคน ซึ่งจะทำให้วินัยดีขึ้นเองโดยอัตโนมัติไม่ต้องบังคับ การรักษาวินัยแบบนี้มุ่งเน้นไปทางวินัยหมู่ และใช้วิธีส่งเสริมจูงใจให้คนมีวินัยดีเองโดยสมัครใจ³⁹

สนิทศักดิ์ สนิทศักดิ์ดี ได้ให้ความเห็นว่า

การรักษาวินัยมีสองแบบ คือ

1. การรักษาวินัยแบบนิมาน เป็นแบบสร้างสรรค์หรือแบบบวกมีลักษณะดังนี้
 - 1.1 มุ่งวินัยของหมู่คณะ
 - 1.2 มุ่งเสริมให้คนมีวินัยดี
 - 1.3 ใช้มีวินัยโดยใจสมัคร
 - 1.4 หัวหน้างานต้องสร้างสิ่งแวดล้อมที่ดี ป้องกันสิ่งแวดล้อมที่เลว
2. การรักษาวินัยแบบนิเสธ เป็นแบบที่กำหนดไว้เป็นกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ คำสั่งให้ทุกคนปฏิบัติตาม หากฝ่าฝืนจะถูกลงโทษ มีลักษณะดังนี้

- 2.1 มุ่งหนักเป็นรายบุคคล
- 2.2 มุ่งในลักษณะปรามปรามหรือแก้ไขเมื่อทำผิดแล้ว
- 2.3 มุ่งบังคับให้มีวินัย
- 2.4 มุ่งบังคับบัญชาความผิด

การรักษาวินัยจะต้องปฏิบัติทั้งสองแบบ เพื่อความอยู่รอดของการปฏิบัติ
งานให้ได้ผลสมบูรณ์ตามจุดมุ่งหมายของประเทศชาติ... 40

ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกันนี้ Crawley ได้ศึกษาทัศนะของครูและนักเรียนที่มีต่อสภาพห้องเรียน วิธีการดำเนินงาน และพฤติกรรมนักเรียนในชั้นเรียนของครู ที่ได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีการรักษาระเบียบวินัย โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนะของครูที่ได้รับการฝึกอบรมกับครูที่ไม่ได้รับการอบรม และทัศนะของนักเรียนในชั้นเรียนของครูที่ได้รับการอบรมกับนักเรียนในชั้นเรียนของครูที่ไม่ได้รับการฝึกอบรม ซึ่งปรากฏผลในการวิจัยครั้งนี้พบว่า ครูส่วนหนึ่งยอมรับในโครงการฝึกอบรมเกี่ยวกับวิธีการรักษาระเบียบวินัย และนักเรียนในชั้นเรียนของครูที่ได้รับการฝึกอบรมดังกล่าวมาแล้ว มีทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียนมากกว่านักเรียนในชั้นเรียนของครูที่ไม่ได้รับการฝึกอบรมมาก่อน⁴¹

สรุปได้ว่า การรักษาวินัยเป็นเรื่องที่มีความสำคัญประการหนึ่งเพราะการที่องค์กรหรือสถานศึกษาได้กำหนดกฎเกณฑ์ หรือระเบียบปฏิบัติให้บุคคลหรือนักเรียนประพฤติปฏิบัติตาม เพื่อให้เกิดความเรียบร้อยในสังคม หรือโรงเรียน ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดจะต้องรับรู้และเรียนรู้การรักษาวินัย ดังที่กล่าวแล้วข้างต้น

การป้องกันการผิดวินัยของนักเรียน

การป้องกันการกระทำผิดวินัยนั้น มีวิธีการแก้ปัญหาโดยใช้หลักวิธีการต่าง ๆ กัน พันส์ หันนาคินท์ ได้เสนอแนวคิดวิธีการดำเนินการไว้โดยยึดหลักสุภาษิตที่ว่า "กันไว้ดีกว่าแก้" ซึ่งหลักวิธีการดังกล่าวมีอยู่ 8 ประการดังนี้

1. การส่งเสริมให้เกิดความจงใจงานทเรียน
2. การสร้างความรักโรงเรียนให้เกิดขึ้นในหมู่เด็กเรียน
3. การรักษาความสัมพันธ์อันดีระหว่างคณะครูด้วยกัน
4. พยายามจัดสิ่งย่วยุที่จะก่อให้เกิดความผิดทางวินัย
5. การทำให้รางวัลความประพฤติ
6. ความร่วมมือระหว่างบ้านกับโรงเรียน
7. การชี้แจงตักเตือนเป็นรายบุคคล หรือหมู่คณะ
8. การจัดกิจกรรมนักเรียน⁴²

เมื่อพิจารณาจากหลักวิธีการทั้ง 8 ประการดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่าการป้องกันการกระทำผิดทางวินัย เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียน การสอนให้เหมาะสม โดยจัดสิ่งย่วยุต่าง ๆ ที่จะก่อให้เกิดความผิดทางวินัย ตลอดจนความพยายามที่จะหาความร่วมมือระหว่างบุคคลที่เกี่ยวข้องได้แก่ ครู-นักเรียน คณะครูด้วยกัน และระหว่างผู้ปกครองกับนักเรียนด้วย

เนื่องจากรัฐบาลมีนโยบายหลักที่จะปลูกฝังเยาวชนของชาติให้มีคุณธรรม ระเบียบวินัย และ เพื่อเป็นการสนองนโยบายของรัฐบาล ให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการจึงได้วางระเบียบในการแบ่งประเภทของกิจกรรม ตามวัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษาได้ดังต่อไปนี้

1. กิจกรรมลูกเสือ อนุภาคชาตหรือเนตรนารี หรือกิจกรรมผู้นำเพื่อประโยชน์
2. กิจกรรมศาสนา
3. กิจกรรมส่งเสริมวัฒนธรรมไทย
4. กิจกรรมส่งเสริมการ เกษตรและสหกรณ์
5. กิจกรรมการอาชีพห้องสมุด
6. กิจกรรมอนุรักษ์ศิลปกรรม และสิ่งแวดล้อม

7. กิจกรรมส่งเสริมการใช้สินค้าไทย
8. กิจกรรมทัศนศึกษา
9. กิจกรรมนันทนาการ
10. กิจกรรมส่งเสริมวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตร³⁹

ซึ่ง พันัส หันนาคินทร์ เห็นว่ากิจกรรมทุกอย่างที่จัดขึ้นจะต้องมีจุดประสงค์ที่จะส่งเสริมความเจริญในแง่ต่าง ๆ แก่นักเรียน เช่น การสังคม จรรยา มารยาท ตลอดจน การสร้างความรู้สึกรักในด้านคุณธรรมจริยธรรมตลอดจนสำนึกต่าง ๆ ให้เกิดขึ้นแก่นักเรียน ที่มีส่วนร่วมในกิจกรรมเหล่านั้น⁴⁴ ตรงกับ ประเวณี ณ นคร และชูศักดิ์ เทียงตรง ได้ระบุว่า

กิจกรรมนักเรียน หมายถึง กิจกรรมที่โรงเรียนจัดขึ้นด้วยความร่วมมือของนักเรียน เพื่อสนองความต้องการความสนใจและส่งเสริมพัฒนาการของนักเรียน นอกเหนือไปจากกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตร เป็นกิจกรรมที่มุ่งส่งเสริมการเรียนการสอนให้กว้างขวางยิ่งขึ้น เพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ อุบนิสัย สำนึก และปลูกฝังเจตคติที่พึงประสงค์แก่นักเรียน⁴⁵

ชม ภูมิภาค ได้กล่าวถึงรากฐานในการสร้างวินัย อาจเริ่มจากวิธีการต่างๆ ว่า

1. ให้นักเรียนเข้าใจในวิธีการของประชาธิปไตย
2. ต้องสร้างวินัยให้แก่เด็กตั้งแต่แรกที่เข้ามาในสถานศึกษา
3. ให้นักเรียนเป็นผู้วางระเบียบวินัยของตนเอง
4. ระเบียบวินัยจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงได้ตามโอกาส
5. ต้องมีการอบรมเรื่องระเบียบวินัย⁴⁶

บางส่วนคล้ายกันกับที่อาจารย์ใหญ่โรงเรียนในประเทศสิงคโปร์ 12 แห่งได้ศึกษาค้นหาวิธีอบรมเด็กนักเรียน และเยาวชนของประเทศสิงคโปร์ จากโรงเรียนซึ่งเป็นที่ยอมรับ

ว่าเป็นโรงเรียนดี มีประสิทธิภาพและประสบความสำเร็จ จำนวน 13 แห่งในประเทศ สหราชอาณาจักร แยกเป็นโรงเรียนเอกชน 12 แห่ง และโรงเรียนรัฐบาล 1 แห่ง พบว่า

....โรงเรียนได้พยายามทุกวิถีทาง เพื่อสร้างความสัมพันธ์อบอุ่นใกล้ชิด ระหว่างครูและนักเรียน แม้ว่าจะเปิดทางให้อาจารย์ใหญ่ลดระเบียบพิธีการ ต่าง ๆ ลงบ้างแล้วก็ตาม แต่การเน้นในเรื่องระเบียบวินัยก็ทำได้เข้มแข็ง มาก อย่างไรก็ตามวิธีการสร้างระเบียบวินัยของโรงเรียนไม่ใช่ว่าด้วยการ ตั้งระเบียบ กฎเกณฑ์ และการควบคุม หรือด้วยการสร้างชุมชนที่ทุกคนปฏิบัติ ตามกฎเกณฑ์เหมือนกัน เพื่อจะได้รู้สึกมั่นคงในภาวะเช่นนั้น แต่โรงเรียน สร้างระเบียบวินัย ด้วยการกำหนดปรัชญาที่แจ่มชัดอันเป็นเครื่องชี้นำทาง ให้นักเรียน ปรัชญาดังกล่าวเน้นความเรียบร้อยสมบูรณ์ของเด็กกล่าวคือ ให้นักเรียน มีความมั่นคง ทั้งตนเอง มีระเบียบสามารถประสบความสำเร็จได้ เพราะ ความมีวินัยในตนเอง⁴⁷

สำหรับ สุเทพ เจริญสุข ได้กล่าวถึงบทบาทของครูในการสร้างระเบียบวินัยไว้

ดังนี้

1. ครูจะต้องเต็มใจ และพร้อมช่วยเหลือเด็ก ยินดีให้คำแนะนำ ตักเตือนไม่ให้เกิดความเบื่อหน่ายและรู้จักวิธีการศึกษาเด็ก เข้าใจเด็กเป็น รายบุคคลคล้อยตามดี
2. จัดสภาพของโรงเรียน ห้องเรียนให้น่าอยู่ น่าเรียน สะอาด เรียบร้อย และมีอุปกรณ์ครบถ้วน
3. จัดวางระเบียบวินัยร่วมกันกับนักเรียนเสมอ ไม่ทำตามใจครู แต่ฝ่ายเดียว
4. จัดหาหลักสูตรการเรียนการสอนให้เหมาะกับผู้เรียนตามวุฒิภาวะ หรือตามความต้องการ ความสนใจของเด็ก

5. เปิดบริการแนะแนวขึ้นในโรงเรียน เพื่อช่วยนักเรียนที่เป็นปัญหา
6. ครูจะต้องเป็นแบบอย่างที่ดีของนักเรียนตลอดเวลา
7. ส่งเสริมให้นักเรียนปกครองตนเองให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้⁴⁸

และ จรรยา สุวรรณทัต กล่าวถึงบทบาทครูในการพัฒนาค่านิยมไว้ดังนี้

1. ในทุกวิชาที่ครูสอนอาจจะสอดแทรกการอบรมปลูกฝังลักษณะ และ พฤติกรรมที่สังคมนิยม เพื่อ เด็กจะได้แสดงออกได้ในชีวิตประจำวันที่บ้าน เช่น การอ่านหนังสือพิมพ์ เลี้ยงน้อง การเก็บออม การแสดงกริยามารยาที่ดีงามและ เหมาะสมต่อ เวลาและสถานที่
2. ครูจะต้อง เป็นตัวอย่างหรือตัวแบบที่ดีของ เด็กได้ เช่นการประพฤติปฏิบัติในทางสายกลางตามหลักของพระพุทธศาสนา เป็นต้น
3. ครูควรรู้จักให้แรงเสริมที่เหมาะสมในโอกาสและ เวลาต่าง ๆ กัน เมื่อเด็กกระทำความดี และพฤติกรรมที่สอดคล้องกับค่านิยมของสังคม
4. ครูจะต้องระลึกอยู่เสมอถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล พื้นฐาน และค่านิยมเดิมของครอบครัว ตลอดจนบุคลิกลักษณะของเด็ก เพื่อการให้คำแนะนำ การแนะแนวและการแก้ไขที่ถูกต้อง ครูอาจต้องช่วยผู้ปกครองของ เด็กแก้ไขค่านิยม และความเชื่อผิด ๆ หลาย ๆ ประการในการอบรมเด็ก
5. ครูจะต้องมีความตั้งใจจริงต่อการช่วยพัฒนาเด็กทุกด้าน เท่าที่ครู จะสามารถทำได้ โดยครูทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อมสำคัญระหว่างโรงเรียนและ ครอบครัว บทบาทของครูในการพัฒนาค่านิยมในครอบครัวให้แก่เด็ก และ ผู้ปกครองได้อย่างมีประสิทธิภาพ จะช่วยให้สังคมไทยของเรามีสมาชิกที่มี คุณภาพเพิ่มขึ้นได้อย่างแน่นอน โดยเฉพาะในครอบครัวที่มีภูมิหลังทางการ ศึกษาหรือ เศรษฐกิจจำกัด การประคับประคองและความอดทนต่อการพัฒนา ที่ถูกต้องของครูจะช่วยเด็กได้อย่างมาก ทั้งเด็กยังจะ เป็นสื่อกลางนำสิ่งที่ ควรรู้ปฏิบัติและการพัฒนาไปยังครอบครัวของตนได้อีกโรคหนึ่งด้วย

6. ครูในฐานะที่เป็นมนุษย์หรือบุคคลที่อาจเป็นพ่อ แม่ หรือสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัว ควรจะได้กระทำหน้าที่และบทบาทของตนให้สอดคล้องกับความมุ่งหวังของสังคมทั้งนี้ เพื่อเป็นการยกระดับค่านิยมของครอบครัวในด้านต่าง ๆ ให้สูงขึ้น⁴⁹

ส่วนในด้าน การสร้างเสริมระเบียบวินัยนั้น นักเรียนควรมีบทบาทดังต่อไปนี้

1. ให้นักเรียนได้พยายามวางแผนงานที่มอบหมายให้ทำในวิชาใดวิชาหนึ่ง และครูก็ทำร่วมกับนักเรียนด้วย เช่น ให้คำแนะนำหรือให้คำปรึกษา
 2. ให้นักเรียนตั้งกฎข้อบังคับ และกำหนดระเบียบการปกครองห้องเรียนให้เป็นระเบียบปฏิบัติประจำ ซึ่งทุกคนจะต้องทำ
 3. อบรมนักเรียนให้มีความประพฤติดี รู้จักรับผิดชอบแม้ในขณะที่ครูไม่อยู่ในห้องเรียน
 4. ให้นักเรียนสร้างกฎระเบียบในการที่จะรักษาสິงของในห้องเรียน
 5. ให้นักเรียนได้รู้จักพิจารณาความช่วยเหลือ และคำแนะนำที่ได้จากครู
 6. ให้นักเรียนมีความแน่ใจว่าทำอย่างไร จึงจะเชื่อเชิญผู้มาเยี่ยมโรงเรียนหรือห้องเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่อห้องเรียน ทั้งเวลามาและเวลากลับ
 7. ให้นักเรียนมีส่วนร่วม หรือเป็นหนึ่งในขบวนการทำกิจกรรมทุกอย่าง⁵⁰
- สรุปได้ว่า การป้องกันการกระทำผิดทางวินัยนั้นอาจกระทำได้หลายวิธี ซึ่งมีทั้งการให้นักเรียนเกิดความรัก ความศรัทธาในโรงเรียน ครูกับนักเรียนร่วมมือกันสร้างวินัยที่นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ และเป็นประโยชน์จริง ๆ ตลอดจนการพัฒนาค่านิยม และการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างระเบียบวินัยให้เหมาะสม

การแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยของนักเรียน

สนิทศักดิ์ สนิทศักดิ์ ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการลงโทษทางวินัยไว้ คือ

1. เพื่อความศักดิ์สิทธิ์แห่งวินัยจึงต้องมีการลงโทษเมื่อมีการกระทำผิด
2. เพื่อรักษาขวัญของพนักงานในสำนักงาน คือ ให้พนักงานรู้สึกว่าการกระทำผิดจะได้รับผลดี ผู้ทำไม่ผิดจะได้รับผลไม่ใช้อย่างเที่ยงธรรมเสมอ
3. เพื่อให้ผู้นั้นเข็ดหลาบ สัจจะ ระมัดระวังไม่กระทำผิดต่อไป
4. เพื่อให้ผู้อื่นเกรงกลัวต่อการกระทำผิดเช่นนี้ และไม่กล้าเอาเยี่ยงอย่าง
5. เพื่อรักษามาตรฐานอันสูงในทางความประพฤติ และรักษาความเชื่อมั่นของประชาชน⁵¹

วิธีการดำเนินการแก้ไขความผิดทางวินัย จะเป็นแนวปฏิบัติที่ผู้บริหารและครูเลือกใช้ในกรณีนักเรียนได้ประพฤติผิดวินัยกรณีต่าง ๆ กัน พันส์ หันนาคินท์ ได้สรุปแนวความคิดไว้ว่า

- ในปัจจุบันโรงเรียนต่าง ๆ ได้ใช้วิธีการแก้ไขความผิดทางวินัย สรุปรวมได้ 6 ประการ ดังนี้
1. การลงโทษให้เจ็บกาย
 2. การลงโทษโดยการกักขัง
 3. การใช้ค่าเสียหายเป็นวิธีการลงโทษแบบนี้ถือหลักว่าเมื่อนักเรียนทำอะไรเสียหายโดยเจตนาหรือเหตุใดก็ตามควรจะต้องชดเชยค่าเสียหายเพื่อเป็นการตอบแทน
 4. การให้สังคมลงโทษ คือ การทำให้บุคคลที่กระทำผิดนั้นไม่เป็นที่ยอมรับในสังคม
 5. การชู้หรือการทำให้ได้อาย
 6. โทษพักการเรียนและไล่ออก⁵²

กระทรวงศึกษาธิการได้ออกระเบียบว่าด้วยการลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษา พ.ศ. 2515 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2522 มีสาระสำคัญ ดังนี้

1. การลงโทษนักเรียน ให้อยู่ในดุลยพินิจของหัวหน้าสถานศึกษาหรือครูอาจารย์ที่ได้รับมอบหมาย ตามความเหมาะสม คือ

- 1.1 ฝากสาวตักเตือน
- 1.2 เจียน
- 1.3 ทักท้วง
- 1.4 สั่งพักการเรียน
- 1.5 ให้ออก
- 1.6 คัดชื่อออก

2. การลงโทษด้วยการเจียน ให้นักเรียนไม่เรียนตามขนาดที่กำหนด บริเวณชั้นหรือชานอ่อนก่อนบนหลัง กำหนดการเจียนไม่เกิน 6 ที⁵³

สายเดือน ต้นตอานต์ ได้ศึกษาความเหมาะสมของระเบียบเกี่ยวกับการแต่งกาย ความประพฤติ และวิธีการลงโทษนักเรียน ในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษา และสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตการศึกษา 7 เมื่อ ปี 2525 พบว่า

....การศึกษาความสอดคล้องเกี่ยวกับการลงโทษ นักเรียนผู้ประพฤติผิดระเบียบ พบว่า ผู้บริหาร ครูวิชาสามัญครูวิชาชีพ และนักเรียนหัวหน้าชั้น มีความเห็นไม่สอดคล้องกันเกิน 5 กรณี ได้แก่ นักเรียนเล่นการพนัน หรือมีอุปกรณ์การพนันไว้ในครอบครอง นักเรียนดื่มสุรามินเมา หรือสิ่งเสพติด ให้นักโทษ นักเรียนนำอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิดเข้ามาในสถานศึกษา นักเรียนต้องหาวนคี่อาญาแต่ศาลลงโทษลงอาญาไว้ก่อน และกรณีสุดท้าย คือ นักเรียนเข้าไปในสถานค้าประเวณี โดยที่ไม่ได้ไปเยี่ยมญาติหรืออาศัยอยู่ในสถานทีนั้น และที่สอดคล้องกันเกิน 6 กรณี ได้แก่ นักเรียนก่อการทะเลาะ

วิวาทกันจนชั้นเรียน นักเรียนประพฤติตนเสื่อมเสียทางชู้สาว นักเรียนแต่งกายผิดระเบียบที่สถานศึกษากำหนดไว้ นักเรียนข่มขืนหรือข่มขืนของเพื่อนหรือของสถานศึกษามีหลักฐานหรือพยานรู้เห็น นักเรียนแสดงกิริยาราวจ้าวร้าว ใช้คำหยาบกับเพื่อนและครูอาจารย์ และและกรณีสุดท้ายคือนักเรียนเที่ยวเตร่หลังเที่ยงคืนโดยไม่ได้ออกไปกับผู้ปกครอง⁵⁴

สำหรับ Dinkmeyer มีความเห็นในเชิงจิตวิทยาว่า การลงโทษมีแนวโน้มทำให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าว⁵⁵ ซึ่ง อาภา จันทรสกุล และ อัญชัน เกียรติบุตร ได้แนะนำวิธีการลงโทษในแง่การปรับพฤติกรรม ไว้ดังนี้

1. การแก้ไขเกินกว่าเหตุ โดยการที่ครูให้แก่นักเรียนแก้ไขผลจากการแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมให้กลับสู่สภาพเดิม
2. การตักเตือนหรือว่ากล่าว เป็นการลงโทษด้วยวาจา มักทำควบคู่ไปกับการชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงผลเสียหายที่เกิดจากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
3. การรับคืน เป็นการรับแรงเสริมบวกที่นักเรียนได้รับอยู่กลับคืนเมื่อนักเรียนกระทำพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์
4. การใช้เวลานอก เป็นการให้นักเรียนออกไปจากสภาวะ หรือสิ่งแวดล้อมที่เขาได้รับแรงเสริมบวกทันทีที่เขาประพฤติผิดที่ไม่พึงประสงค์ เมื่อหมดช่วงเวลาของการลงโทษแล้ว จึงอนุญาตให้กลับเข้ามาในสภาพแวดล้อมปกติได้⁵⁶

ส่วน ม.ร.ว.สมพร สุกษิณี ให้ความเห็นเกี่ยวกับการลงโทษนักเรียนไว้ว่า วัตถุประสงค์การลงโทษส่วนใหญ่มุ่งว่ากล่าวสั่งสอน โดยเจตนาที่จะแก้นิสัยและความประพฤติไม่ดีของนักเรียนนักศึกษา ให้รู้สึกสำนึกถึงความผิดและเว้นการประพฤติชั่วกลับประพฤติตนในทางที่ดี⁵⁷ ซึ่งสรุปสาระที่ควรคำนึงถึงในสิ่งต่อไปนี้

1. หลีกเลี่ยงการลงโทษด้วยวิธีแบบกลั่นแกล้ง ด้วยการเคียดแค้น และพยายาม
2. หลีกเลี่ยงการลงโทษด้วยวิธีรุนแรง
3. หลีกเลี่ยงการลงโทษนักเรียนนักศึกษาที่กำลังเจ็บป่วยหรือกระทบกระเทือนใจอย่างรุนแรง
4. หลีกเลี่ยงการลงโทษลักษณะประจานนักเรียน
5. ก่อนลงโทษควรชี้แจงให้นักเรียนทราบด้วยว่าพฤติกรรมอะไรของเขาที่ทำให้เขาถูกลงโทษ และควรบอกพฤติกรรมที่ครูต้องการ
6. ลงโทษด้วยความยุติธรรม ไม่มีอคติ
7. พยายามให้นักเรียนรับรู้ว่า ครูลงโทษด้วยความรักความปรารถนาดีและมีเหตุผล
8. การลงโทษ ควรคำนึงถึงอายุ เพศ และพัฒนาการของจิตใจนักเรียน
9. การลงโทษครูควรกระทำด้วยความสุ่ม รอบคอบที่สุด
10. ควรลงโทษนักเรียนทันทีที่ทำความผิด
11. การลงโทษต้องไม่พรวดเพื่อมากเกินใบ เน้นการลงโทษเพื่อปรับปรุงให้นักเรียนทำตัวดีขึ้น จึงจะเรียนรู้ได้ดี
12. เป็นการลงโทษที่นักเรียนยอมรับและเห็นด้วย
13. ควรลงโทษพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทุกครั้ง
14. การลงโทษควรเป็นวิธีสุดท้ายที่ครูจะใช้⁵⁸

สำหรับการลงโทษนักเรียนที่ทำความผิด ในด้านการเรียน หรือความประพฤติก็จะได้รับการลงโทษอย่างหนักเท่าเทียมกัน การลงโทษอาจเป็นไปในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง เช่น ำทำงานเพิ่ม ำทำงานพิเศษเฉพาะ ดัดลัทธิพิเศษ ภาคทัณฑ์หรือไล่ออก เป็นต้น ผู้ปกครองและนักเรียนจะทราบดีถึงโทษที่จะได้รับในการกระทำผิดแต่ละอย่าง ซึ่งสิ่งเหล่านี้โรงเรียนได้ถือปฏิบัติอย่างจริงจัง หากเด็กมีปัญหาโรงเรียนก็จะเชิญผู้ปกครองมาตั้งแต่ต้น และพยายามหาช่องทาง

บ่งกันมากกว่าลงโทษ ด้วยกระบวนการที่ค่อยเป็นค่อยไปก่อนที่จะกระทำอะไรรุนแรงลงไป⁵⁹ ในเรื่องนี้ มหาวิทยาลัยมินิโซต้า ก็ได้ศึกษาพบว่า การลงโทษเด็กอย่างมีเหตุผลเมื่อเด็กกระทำผิดนั้น จะให้ผลดีคือช่วยยุติพฤติกรรมที่ไม่ดีได้⁶⁰

Cooke ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรีและผู้ปกครอง ในปี ค.ศ. 1977 พบว่า

.... นักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกันมากในเรื่องระเบียบวินัย มีความต้องการดำเนินชีวิตอย่างอิสระเสรีมากขึ้น และต้องการให้ผู้ปกครองลดความเคร่งครัดในการลงโทษต่างๆให้น้อยลง แต่ทั้งสองฝ่ายเห็นด้วยกับการลงโทษผู้ฝ่าฝืนระเบียบวินัย แสดงให้เห็นว่า ระเบียบวินัยยังเป็นสิ่งที่สำคัญมากโดยเฉพาะผู้ปกครอง ซึ่งมีความเคร่งครัดในเรื่องที่เกี่ยวกับการลงโทษผู้ฝ่าฝืนระเบียบวินัย....⁶¹

และในปีเดียวกัน Cabral ได้วิจัยเกี่ยวกับลักษณะทางจริยธรรมของนิสิตชั้นปีที่ 3 ของมหาวิทยาลัยนิวยอร์กและผู้ปกครอง พบว่า นิสิตกับผู้ปกครองมีความเห็นในบางเรื่องไม่สอดคล้องกัน เช่น การสูบบุหรี่ และการเล่นการพนัน และทั้งสองเรื่องผู้ปกครองเห็นว่าควรลงโทษรุนแรงกว่าความเห็นของนิสิต⁶²

โดยสรุปแล้ว ทุกสังคมย่อมมีระเบียบกฎเกณฑ์เพื่อให้สมาชิกอยู่กันด้วยความสงบสุข ผู้ละเมิดกฎเกณฑ์ก็ควรได้รับโทษ ในโรงเรียนก็เช่นเดียวกันเมื่อนักเรียนที่ผิดระเบียบวินัยก็ควรที่จะได้รับโทษตามความผิดที่นักเรียนก่อขึ้น ดังนั้น การลงโทษนักเรียนจึงไม่ใช่เรื่องเสียหาย แต่วิธีการที่จะใช้ลงโทษ ควรเหมาะสมกับการกระทำผิดของนักเรียน ทั้งในแง่ของจิตวิทยา และถูกต้องตามระเบียบที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้

บทบาทของผู้เกี่ยวข้องกับวินัยของนักเรียน

วินัยของนักเรียนในโรงเรียนถือเป็นหัวใจสำคัญของโรงเรียน หากโรงเรียน

ไม่กำหนดวินัยของนักเรียนไว้ให้ชัดเจนแล้ว ก็เป็นการยากที่จะควบคุมเด็กให้อยู่ในระเบียบวินัยได้ ผู้บริหารสถานศึกษา ครูอาจารย์ เป็นบุคคลสำคัญ และมีบทบาทในการกำหนดระเบียบวินัยของโรงเรียน เป็นอย่างยิ่ง กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์ ได้เสนอบทบาทของผู้ที่เกี่ยวข้องกับวินัยไว้ สรุปสาระสำคัญได้ดังต่อไปนี้

1. ผู้บริหารสถานศึกษาและครูอาจารย์จะต้องช่วยกันกำหนดระเบียบวินัยของนักเรียนในโรงเรียนให้ถูกต้องชัดเจนและปฏิบัติได้โดยให้สอดคล้องกับปรัชญา ภูมิอ้อมบังคับของโรงเรียน โดยไม่ขัดต่อกฎระเบียบของกระทรวงเหมาะสมกับสภาพแวดล้อม สังคม และสภาพการณ์ในขณะนั้น
2. ผู้บริหารสถานศึกษาจะต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูปฏิบัติหน้าที่ติดตามดูแลและควบคุมนักเรียนที่ปฏิบัติตนอยู่ในระเบียบวินัยที่ทางโรงเรียนกำหนดไว้ และส่งเสริมให้ครูมีความสามัคคีกลมเกลียวในหมู่คณะ
3. ผู้บริหารสถานศึกษาจะต้องควบคุม ติดตาม ดูแล และประเมินผลการปฏิบัติงานของบุคลากรทุกฝ่าย เพื่อแสดงผลการประเมินมาวิเคราะห์ปรับปรุงระเบียบวินัยให้ดีขึ้นในโอกาสต่อไป
4. ครูและนักเรียนวางระเบียบ กฎเกณฑ์ในห้องเรียนร่วมกัน
5. ครูจะต้องส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความสนใจในบทเรียน สร้างความรักในโรงเรียนให้เกิดขึ้นแก่นักเรียน เช่น แสดงตนเป็นผู้นำที่ดี เป็นแบบอย่างที่ดี ย้ำๆ ให้เด็กมีกำลังใจในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ
6. โรงเรียนจะต้องสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบ้านกับโรงเรียน เชิญผู้ปกครองมาเยี่ยมโรงเรียนในบางโอกาส จัดโรงเรียนเป็นศูนย์กลางชุมชน และจัดตั้งสมาคมผู้ปกครอง
7. โรงเรียนจะต้องปลูกฝังหรือเน้นหนัก ให้นักเรียนเห็นความสำคัญของโรงเรียน ส่งเสริมให้นักเรียนมีความกลมเกลียวสามัคคีกัน และปฏิบัติตามระเบียบด้วยความเต็มใจ

8. โรงเรียนจะต้องจัดบริการให้แก่นักเรียน จัดกิจกรรมนักเรียน
ให้เหมาะสมตามความสนใจ ความต้องการของนักเรียน⁶³

สรุปว่า ผู้ที่เกี่ยวข้องกับวินัยของนักเรียน คือ ผู้บริหารสถานศึกษา ครูอาจารย์ และนักเรียนในสถานศึกษานั้น ๆ บุคคลดังกล่าวมีบทบาทเกี่ยวกับการช่วยกันกำหนดระเบียบวินัยของนักเรียน โดยให้สอดคล้องกับกฎ ข้อบังคับของกระทรวงศึกษาธิการ และจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยดังกล่าว นับว่าเป็นประโยชน์สำหรับเป็นแนวทางการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการทำการวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างมาก อย่างไรก็ตามงานวิจัยในประเทศยังมิได้ทำการศึกษาศณะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือลดโทษการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษานในเรื่องดังกล่าว

¹สยาม ปิยะนราธร, "การลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษา," การศึกษาเอกชน ปีที่ 2, ฉบับที่ 17 (สิงหาคม 2532), หน้า 15.

²Arthur Pollard, Webster's New Universal Dictionary of the English Language. (New York : World Publishing, 1973), p. 284.

³ชม ภูมิภาค, "บทความวิทยุกระจายเสียงของสมาคมการศึกษาแห่งประเทศไทยชุดการศึกษาเพื่อคุณธรรม" (กรุงเทพมหานคร : เจริญวิทยุการพิมพ์, 2525), หน้า 134.

⁴สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, เอกสารสรุปย่อผลงาน ปี 2526 และงานเสริมสร้างความมีระเบียบวินัยของนักเรียน (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2526), หน้า 186.

⁵ราชบัณฑิตยสภา, พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2531,) หน้า 756.

⁶P.S. Wilson, Interest and Discipline in Education (London : Routledge & Kegan Paul, 1971), p. 71.

⁷อุทัย หิรัญโต, หลักการบริหารงานบุคคล (กรุงเทพมหานคร : ร้อยเอ็ดเอ็นเอส, 2523), หน้า 168-169.

⁸สุชา จันทร์เอม, จิตวิทยาการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จักรลสนิทวงศ์, 2515), หน้า 212.

⁹Leon C. Megginson, Personnel : A Behavioral Approach to Administration, (Illinois : Home Wood, 1970), p. 563.

¹⁰Dales S. Beach, Personnel : The Management of People at Work. (New York : Macmillan, 1975), p. 600.

¹¹เชาว์ มณีวงศ์, การบริหารกิจการนักเรียน (กรุงเทพมหานคร : บรูพาสาสน์ ม.ป.ป.), หน้า 167.

12พนัส หัสนาคินทร์, หลักการบริหารโรงเรียน, (กรุงเทพมหานคร : วัฒนาพานิช, 2524), หน้า 196

13ประดิษฐ์ ชวบเจริญและคนอื่น ๆ, วิชาการบริหารการศึกษาว่าด้วยการบริหารกิจการนักเรียน (กรุงเทพมหานคร : อักษรบัณฑิต, ม.ป.ป.) หน้า 13.

14พนัส หัสนาคินทร์, สิ่งที่ได้อ้างมาแล้ว, หน้า 248.

15บุญชู สาธร, การบริหารการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : ศึกษาภัณฑ์พานิช, 2526), หน้า 402.

16ปัญญา สดสง่า, "วินัยของนักเรียน การประพฤติผิดวินัย การป้องกันและการแก้ไขตามทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร," (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528), หน้า 26.

17พนัส หัสนาคินทร์, หลักการบริหารโรงเรียน (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์พิมพ์เนส, 2526), หน้า 239.

18เชาว์ มณีวงษ์, สิ่งที่ได้อ้างมาแล้ว, หน้า 168.

19กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์, การบริหารกิจการนักเรียน (กรุงเทพมหานคร : ม.ป.ท, 2531), หน้า 228.

20สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน, พระบรมราชโองการและพระราชดำรัส (กรุงเทพมหานคร : สำนักเลขาธิการรัฐมนตรี, 2525), หน้า 23.

21 สุชา จันทร์เอม, สิ่งที่ได้เข้ามาแล้ว, หน้า 215.

22 วีระวรรณ อามระดิษ, "ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย," (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528), หน้า 68.

23 สุชา จันทร์เอม, สิ่งที่ได้เข้ามาแล้ว, หน้า 216-217.

24 ช่าง บัวศรี, หลักการศึกษ (กรุงเทพมหานคร : แพรวพิทยา, 2506), หน้า 237.

25 หวน พิณรุฬห์, การบริหารโรงเรียน (กรุงเทพมหานคร : โจเดียนส์, 2528), หน้า 96-97.

26 นิษฐา เทตชะวัตน์, "ความคิดเห็นเกี่ยวกับความมีวินัยของตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่อยู่ในครอบครัวที่มีเฉพาะบิดาหรือมารดาและที่มีทั้งบิดามารดา," (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531), บทคัดย่อ.

27 วันเพ็ญ พิมพ์แดง, "การปฏิบัติตามวินัยของโรงเรียน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตามการรับรู้ของตนเอง," (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532), บทคัดย่อ.

28 ภิญญู สาธร, การบริหารการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523), หน้า 402.

29 วิเชียร ฉายนักร้อง, การประวัตินักเรียน ในเขต กรุงเทพมหานคร (กรุงเทพมหานคร : สภาวิจัยแห่งชาติ, 2519), หน้า 51.

30 กิติมา ปริศิตติก, การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น (กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัดการพิมพ์, 2532), หน้า 171-172.

31 กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา, กฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับงานสารวัตรนักเรียน, (กรุงเทพมหานคร : กรมพลศึกษา, 2534), หน้า 7.

32 เรื่องเดียวกัน, หน้า 8.

33 สุชา จันทรเอม และสุรางค์ จันทรเอม, จิตวิทยาการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จักรสีทอง, 2521), หน้า 97-98.

34 กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา, สิ่งที่ได้เข้ามาแล้ว, หน้า 7.

35 Tony Ray Jone, "A Study of Citizens Teacher and Administrators Attituded Regarding Preferred Student Disciplinary Alternatives in Public Health School," (Ph.D. dissertation, 1978), P. 244.

36 ปัญญา สดสง่า, สิ่งที่ได้เข้ามาแล้ว, หน้า 28.

37 แก้วอุษา ชูทอง, "การศึกษาการประวัตินักเรียนของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปัตตานี," (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒสงขลา, 2535), หน้า 114.

38ปัญญา สดสง่า, สิ่งที่ได้อ้างมาแล้ว, หน้า 35.

39เสถียร เหลืองอร่าม, หลักการบริหารงานบุคคล (กรุงเทพมหานคร : แพร์พิตยา, 2519), หน้า 284-285.

40สนิทศักดิ์ สนิทศักดิ์ดี, "ข้าราชการกับวินัย," มิตรครู ปีที่ 4, (กุมภาพันธ์ 2523), หน้า 32.

41Keith Edward Crawley, "Teacher and Student Perceptions with Regard to Classroom conditions, Procedures and Student Behavior in Classes of Teachers Trained in Assertive Discipline Methods," (Ph.D. dissertation, 1983), p. 284.

42พนัส หันนาคินทร์, สิ่งที่ได้อ้างมาแล้ว, หน้า 252-255.

43กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, แนวปฏิบัติในการจัดกิจกรรมนักเรียน (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์การศาสนา, 2523), หน้า 2.

44พนัส หันนาคินทร์, สิ่งที่ได้อ้างมาแล้ว, หน้า 255-258.

45สนิทศักดิ์ สนิทศักดิ์ดี, สิ่งที่ได้อ้างมาแล้ว, หน้า 33-36.

46ชม ภูมิภาค, สิ่งที่ได้อ้างมาแล้ว, หน้า 137-138.

47Tan Yew Sing, "To Wards Excellence Schools" แปลจาก

A Report to the Minister for Education โดยกระทรวงศึกษาธิการ (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2532), หน้า 31.

48สุรท เจริญสุข, หลักจิตวิทยาและการพัฒนาการมนุษย์ (กรุงเทพมหานคร :

เกษมสันต์การพิมพ์, 2525), หน้า 138-139.

49จรรยา สุวรรณทัต, ประมวลบทความทางวิชาการที่บรรยายในโอกาสต่าง ๆ

ภายในประเทศ พ.ศ.2511-2526. (กรุงเทพมหานคร : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2526), หน้า 260-261. 137-138.

50สุรท เจริญสุข, สิ่งที่ได้เข้ามาแล้ว, หน้า 69-90.

51สนิทศักดิ์ สนิทศักดิ์ดี, สิ่งที่ได้เข้ามาแล้ว, หน้า 31-32.

52พนัส หันนาคินทร์, สิ่งที่ได้เข้ามาแล้ว, หน้า 226.

53สยาม ปิยะนราธร, สิ่งที่ได้เข้ามาแล้ว, หน้า 16.

54สายเดือน ตันตกานต์, "การศึกษาความเหมาะสมของระเบียบเกี่ยวกับ

การแต่งกายและความประพฤติ กรณีความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน และวิธีการลงโทษ

นักเรียน ตามทัศนะของผู้บริหาร ครู และนักเรียนหัวหน้าชั้น ในสถานศึกษาสังกัดกรม

อาชีวศึกษา และสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตการศึกษา

7," (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พิษณุโลก, 2525), หน้า 59-65.

55Den.C Dinkmeyer, Child Development, (New Jersey : Prentice Hall Press, 1985), p.176.

56อาภา จันทรสกุล และอัญชัน เกียรติบุตร, การปรับพฤติกรรมทางการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529), หน้า 97-99.

57สมพร สุกข์สนีย์, ม.ร.ว., จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน (กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2523), หน้า 70.

58เรื่องเดียวกัน, หน้า 70-71.

59Tan Yew Sing, op. cit., p. 31.

60มหาวิทยาลัยราชดำ, แพลนจาก Nursery and Child Care โดยสภาวิจัยแห่งชาติ (กรุงเทพมหานคร : สภาวิจัยแห่งชาติ, 2511), หน้า 173.

61Robert Patrick. Cooke, "An analysis of the Opinion of Elementary Teachers and their Parents Regarding Rules. Regulation And disciplinary Procedures," (Ph.D. dissertation, 1977), P. 437.

62Robert manual. Cabral, Intergeneration Different in Making Moral Judgement," (Ph.D. dissertation, 1971), P. 197

63กาญจนา ศรีภาพสินธุ์, สิ่งที่ได้ฮ้างมาแล้ว, หน้า 237-239.

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยนี้ มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาทัศนคติของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมการความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือการลงโทษ การผิดวินัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร โดยจะกล่าวรายละเอียดตามลำดับ คือ ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง การสร้างเครื่องมือวิจัย การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกตัวอย่างจากประชากรเป้าหมายในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ดังนี้

1. ประชากรที่จะศึกษา คือ ผู้บริหารและครู ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งและเปิดทำการสอนมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ปี ซึ่งในปีการศึกษา 2536 มีจำนวนโรงเรียน ผู้บริหารและครู ดังนี้

- 1.1 โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จำนวน 99 โรงเรียน
- 1.2 ผู้บริหาร จำนวน 292 คน
- 1.3 ครู จำนวน 4,822 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้บริหารและครู ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งการเลือกกลุ่มตัวอย่างดำเนินการตามแผนการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

2.1 กลุ่มโรงเรียน เลือกแบบชั้นภูมิ (Stratified Sampling) จากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 99 โรงเรียน โดยแยกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ โรงเรียนขนาดใหญ่ (จำนวนนักเรียนมากกว่า 800 คน) โรงเรียนขนาดกลาง (จำนวนนักเรียนตั้งแต่ 400-800 คน) และโรงเรียนขนาดเล็ก (จำนวน

นักเรียนน้อยกว่า 400 คน) จำนวน 64, 16 และ 19 โรงเรียน ตามลำดับ แล้วจึงใช้เกณฑ์การสุ่มร้อยละ 25¹ ได้โรงเรียนในแต่ละกลุ่มจำนวน 16, 4 และ 5 โรงเรียนตามลำดับ รวมทั้งสิ้น 25 โรงเรียน และเลือกโรงเรียนโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) อีกครั้ง โดยใช้วิธีจับสลากรายชื่อโรงเรียนที่เป็นตัวแทนในแต่ละกลุ่มตามจำนวนจนครบทั้ง 25 โรงเรียน ซึ่งได้แสดงรายละเอียดตามตารางที่ 1

2.2 กลุ่มผู้บริหาร คือ ผู้รับใบอนุญาตหรือผู้จัดการ ครูใหญ่ ผู้ช่วยครูใหญ่หรือหัวหน้าฝ่ายปกครองในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 25 โรงเรียน ซึ่งได้ดำเนินการตามข้อ 2.1 โรงเรียนละ 2-3 คน (เนื่องจากบางตำแหน่งเป็นคนคนเดียวกัน) รวมทั้งสิ้นจำนวน 73 คน ซึ่งได้แสดงรายละเอียดตามตารางที่ 1

2.3 กลุ่มครู คือ ครูในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งสุ่มจากขนาดประชากร จำนวน 4,822 คน ตามตารางสำเร็จของ Krejcie และ Morgan ได้จำนวนครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง รวม 357 คน แล้วจึงใช้การเทียบสัดส่วนอีกครั้งจากจำนวนครูใน 25 โรงเรียน ซึ่งได้ดำเนินการตามข้อ 2.1 ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างแต่ละโรงเรียน ซึ่งได้แสดงรายละเอียดตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1

จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำนวนตามโรงเรียน

ลำดับที่	รายชื่อโรงเรียน	ขนาดโรงเรียน	จำนวนนักเรียน (คน)	จำนวนผู้บริหาร (คน)	จำนวนครู (คน)	จำนวนตัวอย่างครู (คน)
1	เทคโนโลยีกรุงเทพ	ใหญ่	4795	3	127	33
2	สหพาณิชย์แผนกณิชยการ	"	2968	3	41	11

ตารางที่ 1(ต่อ)

ลำดับที่	รายชื่อโรงเรียน	ขนาดโรงเรียน	จำนวนนักเรียน (คน)	จำนวนผู้บริหาร (คน)	จำนวนครู (คน)	จำนวนตัวอย่างครู(คน)
3	เขตจ้อหนันเป็ลลี่เทคนิค	ใหญ่	2940	3	157	41
4	พัฒนัยการสันติราษฎร์	"	2598	3	119	31
5	กุลสิริเทคโนโลยี	"	2102	3	83	22
6	ตั้งตรงจิตรพัฒนัยการ	"	2000	3	50	13
7	กองทัพมหอกุปดัมภ์ช่างกล ขส.ทบ.	"	1958	3	100	26
8	เทคนิคศรีวัฒนา	"	1705	3	84	22
9	อัสสัมชัญพัฒนัยการ	"	1660	3	50	13
10	ช่างฝีมือปัญญาวิทยา	"	1486	2	70	19
11	เทคโนโลยีช่างอุตสาหกรรม กรุงเทพ	"	1479	3	24	6
12	เทคนิควิทยา	"	1432	3	43	11
13	เทคนิคพัฒนัยการจรัสสินทวงศ์	"	1426	3	39	10
14	เทคโนโลยีกรุงธน	"	1425	3	64	17
15	เทคนิคเจ้าพระยา	"	935	3	57	15
16	พัฒนัยการสามเสน	"	902	3	32	9
17	เทคนิครัตนโกสินทร์	กลาง	780	3	27	7
18	พระนครพัฒนัยการ	"	711	3	25	7
19	พัฒนัยการรัชรินทร์	"	708	3	33	9
20	เทคโนโลยีปิ่นมณฑล	"	455	3	26	7

ตารางที่ 1(ต่อ)

ลำดับที่	รายชื่อโรงเรียน	ขนาดโรงเรียน	จำนวนนักเรียน (คน)	จำนวนผู้บริหาร (คน)	จำนวนครู (คน)	จำนวนตัวอย่างครู (คน)
21	ช่างสำรวจภาษาอนุสรณ์บางแค	เล็ก	384	3	13	4
22	วิบูลย์บริหารธุรกิจ	"	360	3	27	7
23	ผดุงศิษย์พิทยากรธุรกิจพัฒนการ	"	352	3	26	7
24	เทคโนโลยีเลิศบุญ	"	200	3	10	3
25	ไทยปรีเทคโนโลยีภาคพาย	"	197	2	26	7
			รวม	73	1,353	357

เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเพื่อศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating-scale) 5 ระดับ ซึ่งให้ผู้บริหารและครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาเป็นผู้ตอบแบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

1. สร้างแบบสอบถาม โดยใช้กรอบแนวคิดจากประกาศคณะปฏิวัติ ญ.ระเบียบ และประกาศกระทรวงศึกษาธิการ ที่เกี่ยวกับการส่งเสริมและควบคุมความประพฤตินักเรียน ตลอดจนศึกษาจากเอกสาร ตำรา และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยคำแนะนำจากคณาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ นำมาประกอบกันเป็นแบบสอบถามการวิจัยจำนวน 1 ชุด ซึ่งจำแนกออกเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. พฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน
2. การป้องกันการผิดวินัย
3. การแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย

2. ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญรวม 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content validity) และความสมบูรณ์ของข้อคำถาม ดังมีรายชื่อต่อไปนี้

ดร. วีระ บารุงรักษ์	ผู้ตรวจราชการกระทรวงศึกษาธิการ
นายเสถียร สภาพงศ์	ผู้อำนวยการกองสารวัตรนักเรียน
นายประทีป เอี่ยมศิริ	ผู้อำนวยการสำนักงานกิจการพิเศษ สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ
พันตำรวจตรีเชวงศักดิ์ สิ้นสูงสุด	สารวัตรแผนกสืบตรวจตราและควบคุม กองกำกับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน
นางโรสรินทร์ จิรรัตน์วัฒนา	หัวหน้างานนักเรียน กองโรงเรียนอาชีวศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

3. นำข้อคิดและข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ ไปพิจารณาปรับปรุงแบบสอบถามให้เหมาะสมภายใต้การแนะนำและการให้คำปรึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษาผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์
4. นำแบบสอบถามไปหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยการทดลองใช้กับผู้บริหารและครู ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาซึ่งไม่ใช่งroupตัวอย่าง จำนวน 3 โรงเรียน โรงเรียนละ 10 คน รวม 30 คน ดังนี้

โรงเรียนเทคโนโลยีเปรมฤทัย	จำนวน 10 คน
โรงเรียนเทคโนโลยีนครปฐม	จำนวน 10 คน
โรงเรียนกรุงเทพเทคนิคนนท์	จำนวน 10 คน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ทดลองใช้ทั้งหมดมาตรวจความสมบูรณ์ แล้วนำแบบสอบถาม ตอนที่ 2,3 และ 4 ซึ่งเป็นคำถามที่สนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกันและการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย มาหาค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีของ Cronbach คำนวณค่าดัชนีความเที่ยงโดยการหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient)² ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .88 แสดงให้เห็นว่าสามารถนำไปใช้เป็นแบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้ได้

ลักษณะของแบบสอบถาม

แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 5 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ตำแหน่ง เพศ วุฒิการศึกษา อายุ และประสบการณ์ในโรงเรียน จำนวน 5 ข้อ ลักษณะ เป็นแบบ เลือกตอบ

ตอนที่ 2 เป็นคำถามที่สนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน จำนวน 27 ข้อ

ตอนที่ 3 เป็นคำถามที่สนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัย จำนวน 20 ข้อ

ตอนที่ 4 เป็นคำถามที่สนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย จำนวน 17 ข้อ

ลักษณะของแบบสอบถาม ตอนที่ 2, 3 และ 4 เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating-scale) โดยการจำแนกค่าวัตรระดับประมาณการปฏิบัติออกเป็น 5 ระดับ³ คือ

- | | | | |
|---|-------|---------|--|
| 5 | คะแนน | หมายถึง | ตามที่สนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติมากที่สุด |
| 4 | คะแนน | หมายถึง | ตามที่สนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติมาก |
| 3 | คะแนน | หมายถึง | ตามที่สนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติปานกลาง |
| 2 | คะแนน | หมายถึง | ตามที่สนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติน้อย |

1 คะแนน หมายถึง ตามทัศนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติน้อยที่สุด

ตอนที่ 5 เป็นคำถามเพื่อต้องการทราบข้อเสนอแนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย ตลอดจนเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาวินัยของนักเรียน

ลักษณะแบบสอบถาม เป็นแบบปลายเปิด (Open-ended) จำนวน 4 ข้อ

เกณฑ์การแปลความหมาย

ผู้ตอบแบบสอบถามได้พิจารณา และประเมินการปฏิบัติหรือระดับการปฏิบัติตามข้อคำถามตอนที่ 2, 3 และ 4 โดยอาศัยข้อเท็จจริงและการปฏิบัติที่เกิดขึ้นในโรงเรียนที่ตนสังกัดอยู่ เป็นหลักสำคัญ

การแปลความหมายข้อมูล เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย ได้กำหนดค่าในช่วงคะแนนเป็นเกณฑ์ในการวิเคราะห์ ดังนี้⁴

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00	หมายความว่า	ตามทัศนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49	หมายความว่า	ตามทัศนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติในระดับมาก
ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49	หมายความว่า	ตามทัศนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49	หมายความว่า	ตามทัศนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49	หมายความว่า	ตามทัศนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติในระดับน้อยที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการด้วยตนเองโดยนำแบบสอบถามสำหรับผู้บริหารจำนวน 73 ฉบับ และครูจำนวน 357 ฉบับ รวมทั้งสิ้นจำนวน 430 ฉบับ พร้อมทั้งหนังสือจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนและจากผู้วิจัยถึงผู้รับใบอนุญาต ผู้จัดการและครูใหญ่โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ทั้ง 25 โรงเรียน ตามที่กำหนดไว้ และหลังจากส่งแบบสอบถามแล้วประมาณ 10 วัน ผู้วิจัยได้ไปเก็บรวบรวมข้อมูลคืน ซึ่งได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา รวมทั้งสิ้นจำนวน 401 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 93.27

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำแบบสอบถามมาลงรหัสเพื่อเตรียมข้อมูล และวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ
2. ในการพิจารณาข้อมูลทั่วไป เกี่ยวกับตำแหน่ง เพศ วุฒิการศึกษา อายุ และประสบการณ์ในการทำงาน ของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้ค่าร้อยละ
3. ในการพิจารณาข้อมูล จากทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือการลงโทษการผิดวินัย ใช้ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
4. ในการพิจารณาข้อมูลที่เป็นข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือการลงโทษการผิดวินัย ใช้การแจกแจงความถี่
5. ในการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือการลงโทษการผิดวินัย ใช้ค่าที่ (t-test)
6. สำหรับการวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ (Statistical Package for the Social Sciences/Personel Computer Plus)

เชิงอรรถ

¹ประคอง กรรณสูตร, สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์, (กรุงเทพมหานคร : บรรณกิจการพิมพ์, 2525), หน้า 10.

²รวิวรรณ ชินะตระกูล, คู่มือการทำวิจัยทางการศึกษา, (กรุงเทพมหานคร : ภาพพิมพ์, 2533), หน้า 62-63.

³ยงยุทธ สุคนธ์ปฎิภาค, " ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครูช่างอุตสาหกรรม วิทยาลัยเทคนิคภาคกลาง สังกัดกรมอาชีวศึกษา," (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531), หน้า 60.

⁴ชูศรี วงศ์รัตน์, เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2527), หน้า 85.

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ที่มาจัดลำดับของการเสนอผลวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตำแหน่ง เพศ วุฒิการศึกษา อายุ และประสบการณ์ในการทำงาน ของผู้ตอบแบบสอบถาม ใช้ค่าร้อยละ

ตอนที่ 2, 3 และ 4 ข้อมูลจากทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือการลงโทษการผิดวินัย ซึ่งวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ใช้ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. ใช้ค่าที (t-test) ทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างทัศนะของผู้บริหารและครู

ตอนที่ 5 ข้อมูลที่เป็นข้อเสนอแนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ใช้การแจกแจงความถี่

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตำแหน่ง เพศ วุฒิการศึกษา อายุ และประสบการณ์ในโรงเรียนของผู้ตอบแบบสอบถาม และได้รับแบบสอบถามคืนจำนวน 401 ฉบับ แต่เป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ซึ่งนำมาวิเคราะห์ข้อมูล จำนวน 398 ฉบับ ดังแสดงไว้ในตารางดังนี้

ตารางที่ 2

แสดงจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามโดยจำแนกตาม เพศ
วุฒิการศึกษา อายุ และประสบการณ์ในโรงเรียน

ตัวแปร	ผู้ตอบแบบสอบถาม	ผู้บริหาร N ₁ =63		ครู N ₂ = 335		รวม N = 398	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	42	66.7	175	52.2	217	54.5
	หญิง	21	33.3	160	47.8	181	45.5
วุฒิการศึกษา	ต่ำกว่าปริญญาตรี	6	9.5	53	15.8	59	14.8
	ปริญญาตรี	44	69.8	268	80.0	312	78.4
	สูงกว่าปริญญาตรี	13	20.7	14	4.2	27	6.8
อายุ	ต่ำกว่า 30 ปี	1	1.6	85	25.4	86	21.6
	ระหว่าง 31 - 40 ปี	20	31.7	178	53.1	198	49.8
	ระหว่าง 41 - 50 ปี	26	41.3	60	17.9	86	21.6
	มากกว่า 50 ปี	16	25.4	12	3.6	28	7.0
ประสบการณ์ในโรงเรียน	ต่ำกว่า 5 ปี	-	-	106	31.6	106	26.6
	ระหว่าง 6 - 10 ปี	9	14.3	88	26.3	97	24.4
	ระหว่าง 11 - 15 ปี	18	28.6	81	24.2	99	24.9
	มากกว่า 15 ปี	36	57.1	60	17.9	96	24.1

ตารางที่ 2 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดเป็นเพศชาย ร้อยละ 54.5 เพศหญิงร้อยละ 45.5 โดยกลุ่มผู้บริหารส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 66.7 เพศหญิง ร้อยละ 33.3 และกลุ่มครูเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิงเช่นกัน คือ เพศชาย ร้อยละ 52.2 เพศหญิง ร้อยละ 47.8

วุฒิการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มีวุฒิปริญญาตรี ร้อยละ 78.4 ถ้าแยกเป็นผู้บริหารและครู ส่วนใหญ่ที่มีวุฒิปริญญาตรีเช่นกัน คือ ร้อยละ 69.8 และ 80.0 ตามลำดับ และพบว่ากลุ่มผู้บริหารมีวุฒิสูงกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 20.7 และต่ำกว่าปริญญาตรีเพียงร้อยละ 9.5 ซึ่งตรงกันข้ามกับกลุ่มครูมีวุฒิสูงกว่าปริญญาตรี เพียงร้อยละ 4.2 และต่ำกว่าปริญญาตรี ถึงร้อยละ 15.8

สำหรับอายุของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า ทั้งสองกลุ่มส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31-40 ปี ร้อยละ 49.8 และเมื่อแยกกลุ่มพบว่า กลุ่มผู้บริหารมีอายุในช่วง 41-50 ปี มากที่สุด คือ ร้อยละ 41.3 รองลงมาอายุระหว่าง 31-40 ปี ร้อยละ 31.7 และอายุน้อยกว่า 30 ปี น้อยที่สุดคือ ร้อยละ 1.6 ส่วนกลุ่มครูก็จะมีอายุในช่วง 31-40 ปี มากที่สุดคือ ร้อยละ 53.1 รองลงมาอายุน้อยกว่า 30 ปี ร้อยละ 25.4 และอายุมากกว่า 50 ปี น้อยที่สุด คือ ร้อยละ 3.6

ประสบการณ์ในโรงเรียน ของผู้ตอบแบบสอบถาม จะพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีประสบการณ์ต่ำกว่า 5 ปี ร้อยละ 26.6 แต่เมื่อแยกกลุ่มแล้วพบว่า กลุ่มผู้บริหารที่มีประสบการณ์ในโรงเรียนมากกว่า 15 ปี มีมากที่สุด ร้อยละ 57.1 และไม่มีเลยสำหรับผู้ที่ไม่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 5 ปี ซึ่งตรงกันข้ามกับกลุ่มครู พบว่า ผู้ที่มีประสบการณ์มากกว่า 15 ปี มีน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 24.1 และที่ต่ำกว่า 5 ปี มีมากที่สุด ร้อยละ 31.6

ตอนที่ 2, 3 และ 4 เป็นคำถามทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยนักเรียนเอกชน อาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งลักษณะของแบบสอบถามใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่า

(Rating-scale) จำนวน 64 ข้อ โดยแยกเป็น 3 ด้าน คือ

1. พฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน
2. การป้องกันการผิดวินัย
3. การแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย

ตารางที่ 3

แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามทัศนะของผู้บริหารและครู
เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน
และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย
ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
เขตกรุงเทพมหานคร

ลำดับที่	ทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับ	ผู้บริหารและครู		ระดับการปฏิบัติ
		\bar{X}	S.D.	
1	พฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน	2.11	0.59	น้อย
2	การป้องกันการผิดวินัย	3.49	0.65	ปานกลาง
3	การแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย	3.25	0.46	ปานกลาง

ตารางที่ 3 แสดงว่า ทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.11$) ส่วนทัศนะเกี่ยวกับ

การป้องกันการผิดวินัย อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.49$) เช่นเดียวกับทัศนคติเกี่ยวกับการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย ($\bar{X} = 3.25$)

ตารางที่ 4

แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามทัศนคติของผู้บริหารและครู
เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน
ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
เขตกรุงเทพมหานคร

ข้อที่	พฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน	ผู้บริหารและครู N = 398		ระดับการปฏิบัติ
		\bar{X}	S.D.	
1	นักเรียนชายตัดผมหรือไว้ผมยาวจนด้านข้างและหลัง ยาวเลยตีนผม หรือไว้หนวดไว้เครา	2.33	1.11	น้อย
2	นักเรียนหญิงใช้เครื่องสำอางสิ่งปลอมเพื่อการเสริมสวย	2.50	1.08	ปานกลาง
3	แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบที่โรงเรียนกำหนด	2.61	1.00	ปานกลาง
4	ขาดเรียนหรือหลบหนีโรงเรียน	2.40	0.88	น้อย
5	มาโรงเรียนสาย	3.04	0.90	ปานกลาง
6	ส่งเสียงดังอึกทึกหรือเล่นกันในห้องเรียนเป็นการก่อความรำคาญให้แก่ผู้อื่น	2.59	0.96	ปานกลาง

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ข้อที่	พฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน	ผู้บริหารและครู N = 398		ระดับการปฏิบัติ
		\bar{X}	S.D.	
7	ไม่สนใจการเรียนหรือทำงานอื่นในขณะครูสอน	2.45	0.85	น้อย
8	ไม่ทาหรือส่งการบ้าน	2.44	0.89	น้อย
9	ทุจริตในการสอบ	1.80	0.85	น้อย
10	กล่าวคำหยาบ	2.74	0.93	ปานกลาง
11	ประพฤติตนไร้เมื่อยในท่านองผู้สาว	2.25	1.00	น้อย
12	สูบบุหรี่ สูบกัญชา หรือเสฟสุรา ยาเสฟติด หรือของมีนเมาอย่างอื่นในสถานที่ต่างๆ	2.38	1.09	น้อย
13	ฝ่าฝืนกฎข้อบังคับของโรงเรียน	2.44	0.90	น้อย
14	แสดงกริยาวาจาหรือการกระทำอย่างหนึ่ง อย่างใดที่ไม่สุภาพ	2.30	0.88	น้อย
15	ชุมนุมประท้วงต่อครูหรือผู้บริหารโรงเรียน	1.27	0.69	น้อยที่สุด
16	เที่ยวเตร่ในสถานบริการหรือสถานเริงรมย์	1.94	0.84	น้อย
17	เที่ยวเตร่ในยามวิกาลระหว่างเวลา 22.00 ถึง 4.00 น. ของวันรุ่งขึ้น	1.69	0.85	น้อย
18	เข้าไปในสถานค้าประเวณี หรือคบค้าสมาคม กับหญิงที่ค้าประเวณี	1.48	0.73	น้อยที่สุด
19	เล่นการพนันในสถานที่ต่างๆ	1.69	0.83	น้อย
20	พกพาอาวุธร้ายแรง เช่น มีด ปืนหรือวัตถุ ระเบิดเข้ามาในโรงเรียน	1.45	0.77	น้อยที่สุด

ตารางที่ 4 (ต่อ)

ข้อที่	พฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน	ผู้บริหารและครู N = 398		ระดับการปฏิบัติ
		\bar{X}	S.D.	
21	ก่อการทะเลาะวิวาท ชกต่อย หรือยกพวกตีกัน	1.81	0.93	น้อย
22	ทิ้งสิ่งสกปรกลงพื้นและไม่เลือกสถานที่	2.47	1.07	น้อย
23	ทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน หรือของ สาธารณสมบัติ	2.12	0.98	น้อย
24	ไม่เข้าร่วมกิจกรรมที่โรงเรียนกำหนดขึ้น	1.87	0.86	น้อย
25	ไม่เชื่อฟังคำสั่งของครู หรือผู้บริหารโรงเรียน	1.81	0.86	น้อย
26	ขโมยทรัพย์สินของโรงเรียนหรือบุคคลอื่น	1.62	0.82	น้อย
27	จับกลุ่มมั่วสุมและก่อให้เกิดความเดือดร้อน	1.69	0.83	น้อย
รวม		2.11	0.59	น้อย

ตารางที่ 4 แสดงว่า ทักษะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.11$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทักษะที่อยู่ในระดับปานกลาง 5 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ข้อ(5) มารโรงเรียนสาย ($\bar{X} = 3.04$) รองลงมา ได้แก่ ข้อ(10) กล่าวคำหยาบ ($\bar{X} = 2.74$) ข้อ(3) แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบที่โรงเรียนกำหนด ($\bar{X} = 2.61$) ข้อ(6) ส่งเสียงดังอีกทีทหรือเล่นกันในห้องเรียนเป็นการก่อความรำคาญให้แก่ผู้อื่น ($\bar{X} = 2.59$) และข้อ(2) นักเรียนหญิงใช้เครื่องสำอางสิ่งปลอมเพื่อการเสริมสวย ($\bar{X} = 2.50$) ทักษะที่อยู่ในระดับน้อย 17 ข้อ

โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อ(7) ไม่สนใจการเรียนหรือทำงานอื่นในขณะที่สอน
 $(\bar{X} = 2.45)$ ส่วนที่คะแนนที่อยู่ในระดับน้อยที่สุด 5 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยที่ต่ำสุด คือ
 ข้อ(15) ขมขมประท้วงต่อครูหรือผู้บริหารโรงเรียน $(\bar{X} = 1.27)$

ตารางที่ 5

แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามทัศนะของผู้บริหารและครู

เกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

เขตกรุงเทพมหานคร

ข้อที่	การป้องกันการผิดวินัย	ผู้บริหารและครู N = 398		ระดับการปฏิบัติ
		\bar{X}	S.D.	
1	โรงเรียนได้พยายามปรับปรุงบริการการแนะแนวเพื่อประโยชน์การปกครองนักเรียน	3.28	1.13	ปานกลาง
2	ครูพยายามใช้สื่อการสอนเพื่อสร้างความสนใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน	3.16	0.90	ปานกลาง
3	โรงเรียนได้ชี้แจงงานให้นักเรียนเข้าใจและตระหนักในชื่อเสียงและความสำคัญของโรงเรียน	4.04	0.88	มาก
4	ผู้บริหารหรือเพื่อนครูให้ความเอาใจใส่ และช่วยเหลือคลายปัญหาต่าง ๆ ของครูทั้งในหน้าที่การงานและเรื่องส่วนตัว	3.45	1.02	ปานกลาง

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ข้อที่	การป้องกันการผิดวินัย	ผู้บริหารและครู N = 398		ระดับการปฏิบัติ
		\bar{X}	S.D.	
5	ผู้บริหารได้พยายามสร้างความรู้สึกรักใคร่ หรือ เจตคติให้เกิดขึ้นแก่ครูโดยเน้นให้เห็นความสำคัญในการใช้หลักจิตวิทยาเพื่อการปกครองนักเรียน	3.59	1.02	มาก
6	ผู้บริหารหรือครูหลีกเลี่ยงวิธีการบีบบังคับนักเรียนให้ทำตามความต้องการของตนเอง	3.20	1.02	ปานกลาง
7	ครูทำงานเป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักเรียนตลอดเวลาที่พบเห็น	3.66	0.76	มาก
8	โรงเรียนได้จัดบริเวณโรงเรียนและห้องเรียน ให้น่าอยู่น่าเรียน	3.44	0.99	ปานกลาง
9	โรงเรียนได้ประกาศยกย่องนักเรียนที่ทำชื่อเสียงให้แก่โรงเรียนด้านต่าง ๆ	3.82	0.99	มาก
10	โรงเรียนแสดงความเห็นอกเห็นใจ และให้การช่วยเหลือนักเรียนเมื่อประสบเคราะห์กรรมตามสภาพอันควร	3.87	0.89	มาก
11	โรงเรียนได้สนับสนุนให้นักเรียนมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการรักษาความสะอาดห้องเรียนหรือบริเวณโรงเรียน	3.75	1.00	มาก

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ข้อที่	การป้องกันการคิดวินัย	ผู้บริหารและครู N = 398		ระดับการปฏิบัติ
		\bar{X}	S.D.	
12	โรงเรียนได้จัดกิจกรรมโดยเชิญบุคคลภายนอกมาให้การฝึกอบรมเกี่ยวกับการวางแผน การมีจรรยาบรรณ และคุณธรรม	2.98	1.17	ปานกลาง
13	โรงเรียนได้มีมนต์พระภิกษุมาอบรมศีลธรรมจริยธรรมให้แก่นักเรียนเป็นประจำ	2.63	1.36	ปานกลาง
14	โรงเรียนได้เชิญผู้ปกครองมารับทราบและร่วมป้องกันปัญหาพฤติกรรมที่ผิดวินัยของนักเรียนในความดูแล	3.77	1.07	มาก
15	ผู้บริหารได้อบรม และเอาใจใส่ กวดขันให้ครูได้ปรับปรุงหรือพัฒนาบุคลิกภาพของตน เพื่อประโยชน์ในการปกครองนักเรียน	3.70	0.95	มาก
16	ผู้บริหารได้ประชุมชี้แจงให้คณะครูตระหนักถึงความสำคัญของการมีวินัยของนักเรียน	3.84	0.90	มาก
17	โรงเรียนได้สนับสนุนให้นักเรียนได้เข้าร่วมแข่งขันในกิจกรรมภายนอกโรงเรียนเป็นการนำชื่อเสียงมาสู่โรงเรียน	3.35	1.24	ปานกลาง
18	โรงเรียนได้ให้ความสำคัญและพยายามมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ที่นักเรียนจัดขึ้น	3.47	1.08	ปานกลาง

ตารางที่ 5 (ต่อ)

ข้อที่	การป้องกันการผิดวินัย	ผู้บริหารและครู N = 398		ระดับการปฏิบัติ
		\bar{X}	S.D.	
19	โรงเรียนได้สนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรม เพื่อยกย่องนักเรียน	3.38	1.12	ปานกลาง
20	โรงเรียนได้สนับสนุนการนำนักเรียนไปฝึก อบรมให้มีความสามารถในการเป็นผู้นำที่ดี	3.40	1.17	ปานกลาง
รวม		3.49	0.65	ปานกลาง

ตารางที่ 5 แสดงว่า ทักษะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัย อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.49$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทักษะที่อยู่ในระดับมาก 9 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ข้อ(3) โรงเรียนได้ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจและตระหนักในชื่อเสียงและความสำคัญ of โรงเรียน ($\bar{X} = 4.04$) รองลงมาได้แก่ ข้อ(16) ผู้บริหารได้ประชุมชี้แจงให้คณะครูได้ตระหนักถึงความสำคัญของการมีวินัยของนักเรียน ($\bar{X} = 3.87$) ข้อ(10) โรงเรียนแสดงความเห็นอกเห็นใจและให้การช่วยเหลือนักเรียนเมื่อประสบเคราะห์กรรมตามสภาพอันควร ($\bar{X} = 3.87$) ข้อ(9) โรงเรียนได้ประกาศยกย่องนักเรียนที่ทำชื่อเสียงให้แก่โรงเรียนด้านต่าง ๆ ($\bar{X} = 3.82$) เป็นต้น ส่วนทักษะที่อยู่ในระดับปานกลาง 11 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ข้อ (13) โรงเรียนได้มีมนต์พระภิกษุมหาอบรมศีลธรรม จริยธรรมให้แก่แก่นักเรียนเป็นประจำ ($\bar{X} = 2.63$)

ตารางที่ 6

แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามทัศนะของผู้บริหารและครู
เกี่ยวกับการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยในโรงเรียน
เอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

ข้อที่	การแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย	ผู้บริหารและครู N = 398		ระดับการปฏิบัติ
		\bar{X}	S.D.	
1	โรงเรียนได้ยึดระเบียบการลงโทษตามที่กำหนด	3.85	0.87	มาก
2	โรงเรียนได้แจ้งพฤติกรรมที่ผิดวินัยร้ายแรงให้นักเรียนทราบ เพื่อนำมาให้อาอย่าง	3.67	0.97	มาก
3	ครูยึดหลักการลงโทษนักเรียนโดยมีความมุ่งหมายเพื่อรับให้มีพฤติกรรมที่ดี หรือเพื่อให้เกิดผลลบ	3.88	0.83	มาก
4	ผู้บริหารได้กำหนดให้ตัดคะแนนความประพฤติเมื่อนักเรียนทำผิดวินัยกรณีต่าง ๆ	3.65	1.05	มาก
5	โรงเรียนจะไม่อนุญาตให้นักเรียนที่แต่งกายไม่เรียบร้อย หรือผิดระเบียบเข้ามาในบริเวณโรงเรียนในเวลาที่ทำการสอน	3.44	1.13	ปานกลาง
6	ครูมักลงโทษโดยการเขียนทัณฑ์ เมื่อสอบสวนพบว่า นักเรียนทำผิดวินัย	2.50	1.50	ปานกลาง
7	โรงเรียนมีความเชื่อว่าการลงโทษนักเรียน			

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ข้อที่	การแก้ไขหรือลดโทษการผิดวินัย	ผู้บริหารและครู N = 398		ระดับการปฏิบัติ
		\bar{X}	S.D.	
8	ที่ผิดวินัยโดยการเจียน เป็นวิธีที่สามารถแก้ไขพฤติกรรมที่บกพร่องทางวินัยที่ถูกต้องวิธีหนึ่ง	2.53	1.05	ปานกลาง
9	เมื่อนักเรียนกระทำผิดเล็กน้อย ครูจะกำหนดโทษโดยให้ทำความสะอาดห้องน้ำ ห้องส้วม หรือบริเวณโรงเรียน	2.01	1.13	น้อย
10	เมื่อนักเรียนในห้องเรียนประพฤติตนไม่เรียบร้อย ครูจะไล่ออกนอกห้อง	1.92	0.98	น้อย
11	ก่อนการลงโทษ โรงเรียนพยายามให้นักเรียนเกิดความสำนึกผิด พร้อมทั้งจะขอมาหรือขอโทษ	3.23	1.14	ปานกลาง
12	โรงเรียนได้ให้คณะกรรมการปกครองรับรู้การพิจารณาโทษด้วยทุกครั้ง ในกรณีที่นักเรียนทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง	3.85	1.09	มาก
13	ผู้บริหารพยายามยึดหลักการลดหย่อนโทษการให้ออก/ไล่ออกเมื่อนักเรียนสำนึกผิด	3.56	1.07	มาก
14	การลงโทษทุกครั้ง โรงเรียนได้กระทำด้วยความสุขุมรอบคอบที่สุด	3.98	0.98	มาก
14	ก่อนการลงโทษทุกครั้ง โรงเรียนได้ชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงความผิดที่ทำให้ต้องถูกลงโทษ	4.09	0.95	มาก

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ข้อที่	การแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย	ผู้บริหารและครู N = 398		ระดับการปฏิบัติ
		\bar{X}	S.D.	
15	ครูจะลงโทษทันทีที่นักเรียนทำความผิด หรือ พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทุกครั้ง	3.17	1.15	ปานกลาง
16	ครูมักมีปัญหากับผู้ปกครองนักเรียนในเรื่อง การลงโทษ	2.22	1.10	ปานกลาง
17	โรงเรียนให้นักเรียนรับรู้ว่าได้ลงโทษด้วยความรัก ความปรารถนาดีและมีเหตุผล	3.66	1.08	มาก
	รวม	3.25	0.46	ปานกลาง

ตารางที่ 6 แสดงว่า ทักษะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการแก้ไขหรือลงโทษ การผิดวินัย อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทักษะที่อยู่ในระดับมาก 5 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุด คือ ข้อ(14) ก่อนการลงโทษทุกครั้งโรงเรียน ได้ชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงความผิด ที่ทำให้อาจต้องถูกลงโทษ ($\bar{X} = 4.09$) รองลงมาได้แก่ ข้อ(13) การลงโทษทุกครั้งโรงเรียนได้กระทำด้วยความสุ่มรอบคอบที่สุด ($\bar{X} = 3.98$) ข้อ(3) ครูยึดหลักการลงโทษนักเรียนโดยมีความมุ่งหมายเพื่อรับให้มีพฤติกรรมที่ดี หรือเพื่อ ให้ชี้แจงเหตุผล ($\bar{X} = 3.88$) ข้อ(11)โรงเรียนได้ให้คณะครูฝ่ายปกครองรับรู้การพิจารณา โทษด้วยทุกครั้งในกรณีที่นักเรียนทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ($\bar{X} = 3.85$) และข้อ(1) โรงเรียน ได้ยึดระเบียบการลงโทษตามที่กำหนด ($\bar{X} = 3.85$) ตามลำดับ ทักษะที่อยู่ในระดับ

ปานกลาง มี 7 ข้อ ส่วนทักษะที่อยู่ในระดับน้อย 2 ข้อ คือ ข้อ(8) เมื่อนักเรียนกระทำผิดเล็กน้อย ครูจะกำหนดโทษโดยให้ทำความสะอาดห้องน้ำห้องส้วม หรือบริเวณโรงเรียน ($\bar{X} = 2.01$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ข้อ (9) เมื่อนักเรียนในห้องเรียนประพฤติตนไม่เรียบร้อยครูจะไล่ออกนอกห้อง ($\bar{X} = 1.92$)

ตารางที่ 7

แสดงค่าเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามทักษะของ
ผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน
การป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย
ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
เขตกรุงเทพมหานคร

ลำดับที่	ทักษะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับ	ผู้บริหาร $N_1 = 63$		ครู $N_2 = 335$		t
		\bar{X}_1	S.D. 1	\bar{X}_2	S.D. 2	
1	พฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน	1.99	0.55	2.14	0.58	-2.59*
2	การป้องกันการผิดวินัย	3.94	0.59	3.40	0.62	6.25*
3	การแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย	3.48	0.49	3.20	0.44	4.16*

* $p < .05$

ตารางที่ 7 แสดงว่า ทักษะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย ในโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในทุก ๆ ด้าน สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ตารางที่ 8

แสดงค่าเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามทักษะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

ข้อ ที่	พฤติกรรมความบกพร่องทาง วินัยของนักเรียน	ผู้บริหาร $N_1=63$		ระดับ การ ปฏิบัติ	ครู $N_2=335$		ระดับ การ ปฏิบัติ	t
		\bar{X}_1	S.D ₁		\bar{X}_2	S.D ₂		
1	นักเรียนชายตัดผมหรือไว้ ผมยาวจนด้านข้างและหลัง ยาวเลยตีนผม หรือไว้หนวด ไว้เครา	2.25	1.28	น้อย	2.23	1.07	น้อย	-0.60
2	นักเรียนหญิงใช้เครื่องสำอาง สิ่งปลอมเพื่อการเสริมสวย	2.39	1.14	น้อย	2.52	1.07	ปานกลาง	-0.84
3	แต่งกายไม่ถูกต้องตาม ระเบียบที่โรงเรียนกำหนด	2.33	0.93	น้อย	2.66	1.00	ปานกลาง	-2.41*

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ข้อ ที่	พฤติกรรมความบกพร่องทาง วินัยของนักเรียน	ผู้บริหาร N ₁ =63		ระดับ การ ปฏิบัติ	ครู N ₂ =335		ระดับ การ ปฏิบัติ	t
		\bar{X}_1	S.D ₁		\bar{X}_2	S.D ₂		
4	ขาดเรียนหรือหลบหนี โรงเรียน	2.28	0.85	น้อย	2.41	0.88	น้อย	-1.10
5	มาโรงเรียนสาย	2.82	1.02	ปานกลาง	3.07	0.87	ปานกลาง	-2.02*
6	ส่งเสียงดังอีกทีหรือเล่นกัน ในห้องเรียนเป็นการก่อความ รำคาญให้แก่ผู้อื่น	2.22	0.79	น้อย	2.65	0.96	ปานกลาง	-3.30*
7	ไม่สนใจการเรียนหรือทำงาน อื่นในขณะครูสอน	2.33	0.76	น้อย	2.46	0.86	น้อย	-1.15
8	ไม่ทำหรือส่งการบ้าน	2.33	0.78	น้อย	2.45	0.90	น้อย	-1.04
9	ทุจริตในการสอบ	1.76	0.96	น้อย	1.80	0.83	น้อย	-0.38
10	กล่าวคำหยาบ	2.63	0.84	ปานกลาง	2.75	0.95	ปานกลาง	-0.96
11	ประพฤติดนินเ้มเอียงใน ทำนองผู้สาว	2.03	0.95	น้อย	2.29	1.00	น้อย	-1.89
12	สูบบุหรี่ สูบกัญชาหรือเสพสุรา ยาเสพติด หรือของมีนเมา อย่างอื่นในสถานที่ต่างๆ	1.95	0.95	น้อย	2.46	1.09	น้อย	-3.47*
13	ฝ่าฝืนกฎข้อบังคับของ โรงเรียน	2.25	0.87	น้อย	2.47	0.90	น้อย	-1.79

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า

ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ข้อ ที่	พฤติกรรมความบกพร่องทาง วินัยของนักเรียน	ผู้บริหาร $N_1=63$		ระดับ การ ปฏิบัติ	ครู $N_2=335$		ระดับ การ ปฏิบัติ	t
		\bar{X}_1	S.D ₁		\bar{X}_2	S.D ₂		
14	แสดงกริยาจาหาหรือการ กระทำอย่างหนึ่งอย่างใด ที่ไม่สุภาพ	2.15	0.78	น้อย	2.33	0.89	น้อย	-1.43
15	ชุมนุมประท้วงต่อครูหรือ ผู้บริหารโรงเรียน	1.25	0.78	น้อยที่สุด	1.27	0.66	น้อยที่สุด	-0.14
16	เที่ยวเตร่ในสถานบริการหรือ สถานเริงรมย์	1.82	0.83	น้อย	1.96	0.88	น้อย	-1.16
17	เที่ยวเตร่ในยามวิกาล ระหว่างเวลา 22.00 ถึง 4.00 น. ของวันรุ่งขึ้น	1.58	0.83	น้อย	1.70	0.73	น้อย	-1.09
18	เข้าไปในสถานค้าประเวณี หรือคบค้าสมาคมกับหญิงที่ค้า ประเวณี	1.42	0.83	น้อยที่สุด	1.48	0.71	น้อยที่สุด	-0.56
19	เล่นการพนันในสถานที่ต่างๆ	1.55	0.81	น้อย	1.71	0.82	น้อย	-1.38
20	พกพาอาวุธร้ายแรง เช่น มีด ปืนหรือวัตถุระเบิดเข้ามา ในโรงเรียน	1.36	0.74	น้อยที่สุด	1.46	0.77	น้อยที่สุด	-0.93
21	ก่อการทะเลาะวิวาท ขกต้อย หรือยกพวกตีกัน	1.69	0.92	น้อย	1.83	0.93	น้อย	-1.07

ตารางที่ 8 (ต่อ)

ข้อ ที่	พฤติกรรมความบกพร่องทาง วินัยของนักเรียน	ผู้บริหาร N ₁ =63		ระดับ การ ปฏิบัติ	ครู N ₂ =335		ระดับ การ ปฏิบัติ	t
		\bar{X}_1	S.D ₁		\bar{X}_2	S.D ₂		
22	ทิ้งสิ่งสกปรกลงพื้นและ ไม่เลือกสถานที่	2.28	0.90	น้อย	2.51	1.09	ปานกลาง	-1.53
23	ทำลายทรัพย์สินสมบัติของ โรงเรียนหรือสาธารณสมบัติ	1.88	0.90	น้อย	2.16	0.98	น้อย	-2.40*
24	ไม่เข้าร่วมกิจกรรมที่ โรงเรียนกำหนดขึ้น	1.71	0.83	น้อย	1.91	0.86	น้อย	-1.59
25	ไม่เชื่อฟังคำสั่งของครู หรือ ผู้บริหารโรงเรียน	1.61	0.81	น้อย	1.84	0.87	น้อย	-1.93
26	ขโมยทรัพย์สินของโรงเรียน หรือบุคคลอื่น	1.47	0.78	น้อยที่สุด	1.64	0.82	น้อย	-1.48
27	จับกลุ่มมั่วสุมและก่อให้เกิด ความเดือดร้อน	1.47	0.69	น้อย	1.73	0.85	น้อย	-2.27*
	รวม	1.99	0.55	น้อย	2.14	0.58	น้อย	-2.59*

* p < .05

ตารางที่ 8 แสดงว่า ทักษะผู้บริหารเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัย
ของนักเรียน อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.93$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทักษะที่อยู่ใน

ระดับปานกลาง 2 ข้อ ได้แก่ ข้อ(5) มาโรงเรียนสาย ($\bar{X} = 2.82$) และข้อ(10) กล่าวคำหยาบ ($\bar{X} = 2.623$) ทักษะที่อยู่ในระดับน้อย 20 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อ(2) นักเรียนหญิงใช้เครื่องสำอางสิ่งปลอมเพื่อการเสริมสวย ($\bar{X} = 2.39$) รองลงมา ได้แก่ข้อ(3) แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบที่โรงเรียนกำหนด ข้อ(7) ไม่สนใจการเรียนหรือทำงานอื่นในขณะครูสอน และข้อ(8) ไม่ทาหรือส่งการบ้าน มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากันทั้ง 3 ข้อ ($\bar{X} = 2.33$) ส่วนทักษะที่อยู่ในระดับน้อยที่สุด 5 ข้อ คือ ข้อ(26) ขรมยทรัพย์สินของโรงเรียนหรือบุคคลอื่น และข้อ(27) จับกลุ่มมั่วสุมและก่อให้เกิดความเดือดร้อน มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากัน ($\bar{X} = 1.47$) ซึ่งข้อที่มีคะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ข้อ(15) ขุนมนุประท้วงต่อครูหรือผู้บริหารโรงเรียน ($\bar{X} = 1.25$)

ส่วนทักษะของครูเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.14$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทักษะที่อยู่ระดับปานกลาง 6 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุดคือ ข้อ(5) มาโรงเรียนสาย ($\bar{X} = 3.07$) รองลงมาได้แก่ข้อ(10) กล่าวคำหยาบ($\bar{X} = 2.75$) ทักษะที่อยู่ระดับน้อย 18 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อ(13) ผ่าฝืนกฎข้อบังคับของโรงเรียน ($\bar{X} = 2.47$) รองลงมา ได้แก่ ข้อ(7) ไม่สนใจการเรียนหรือทำงานอื่นในขณะครูสอน ($\bar{X} = 2.46$) ข้อ(12) สูบบุหรี่ สูบกัญชาหรือเสฟสุรา ยาเสพติดหรือของมีเมาอย่างอื่นในสถานที่ต่าง ๆ ($\bar{X} = 2.46$) และข้อ(8) ไม่ทาและส่งการบ้าน ($\bar{X} = 2.45$) ตามลำดับ ส่วนทักษะที่อยู่ระดับน้อยที่สุด 3 ข้อ คือ ข้อ(18) เข้าไปในสถานค้าประเวณีหรือคบค้าสมาคมกับหญิงที่ค้าประเวณี ($\bar{X} = 1.48$) รองลงมา คือ ข้อ(20) พกพาอาวุธร้ายแรง เช่น มีด ปืนหรือวัตถุระเบิดเข้ามาในโรงเรียน ($\bar{X} = 1.46$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ข้อ(15) ขุนมนุประท้วงต่อครูหรือผู้บริหารโรงเรียน ($\bar{X} = 1.27$)

สำหรับผลการเปรียบเทียบทักษะผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -2.59$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่ทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ข้อ(3) แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบที่โรงเรียนกำหนด ($t = -2.41$) ข้อ(5) มาโรงเรียนสาย ($t = -2.02$) ข้อ(6) ส่งเสียงดังอึกทักหรือเล่นกันในห้องเรียนเป็นการก่อความรำคาญให้แก่ผู้อื่น ($t = -3.30$) ข้อ(12) สูบบุหรี่ สูบกัญชา หรือเสฟสุรา

ยาเสพติด หรือของมีค่าอย่างอื่นในสถานที่ต่าง ๆ ($t = -3.47$) ข้อ(23) ทาลาย
ทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน หรือของสาธารณสมบัติ ($t = -2.40$) และข้อ(27) จับกลุ่ม
มั่วสุมและก่อให้เกิดความเดือดร้อน ($t = -2.27$) ส่วนข้ออื่น ๆ ที่เสนอของผู้บริหาร
และครูแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 9

แสดงค่าเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามทัศนะของ

ผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัย

ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

เขตกรุงเทพมหานคร

ข้อ ที่	การป้องกันการผิดวินัย	ผู้บริหาร $N_1=63$		ระดับ การ ปฏิบัติ	ครู $N_2=335$		ระดับ การ ปฏิบัติ	t
		\bar{X}_1	S.D ₁		\bar{X}_2	S.D ₂		
		1	โรงเรียนได้พยายามปรับปรุง บริการการแนะแนวเพื่อ ประโยชน์ในการปกครอง นักเรียน	3.71	1.12	มาก	3.19	
2	ครูพยายามใช้สื่อการสอน เพื่อเร้าความสนใจของ นักเรียนให้มีต่อบทเรียน	3.50	0.75	มาก	3.09	0.90	ปานกลาง	3.36*

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ข้อ ที่	การป้องกันการคิดวินัย	ผู้บริหาร $N_1=63$		ระดับ การ ปฏิบัติ	ครู $N_2=335$		ระดับ การ ปฏิบัติ	t
		\bar{X}_1	S.D ₁		\bar{X}_2	S.D ₂		
3	โรงเรียนได้ชี้แจงหานักเรียนเข้าใจและตระหนักในเรื่องเสียงและความสำคัญของโรงเรียน	4.34	0.72	มาก	3.98	0.89	มาก	3.55*
4	ผู้บริหารหรือเพื่อนครูให้ความเอาใจใส่ และช่วยคลี่คลายปัญหาต่างๆของครูทั้งในหน้าที่การงานและเรื่องส่วนตัว	4.03	0.82	มาก	3.33	1.01	ปานกลาง	5.90*
5	ผู้บริหารได้พยายามสร้างความรู้สึกนึกคิด หรือเจตคติให้เกิดขึ้นแก่ครูโดยเน้นให้เห็นความสำคัญในการใช้หลักจิตวิทยาเพื่อการปกครองนักเรียน	4.22	0.70	มาก	3.46	1.02	ปานกลาง	7.17*
6	ผู้บริหารหรือครูหลักเล็งวิธีการบีบบังคับนักเรียนให้ทำตามความต้องการของตนเอง	3.74	0.99	มาก	3.09	0.99	ปานกลาง	4.76*
7	ครูท่านเป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักเรียนตลอดเวลาที่พบเห็น	3.92	0.67	มาก	3.60	0.76	มาก	3.04*

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ข้อ ที่	การป้องกันการผิดวินัย	ผู้บริหาร N ₁ =63		ระดับ การ ปฏิบัติ	ครู N ₂ =335		ระดับ การ ปฏิบัติ	t
		\bar{X}_1	S.D ₁		\bar{X}_2	S.D ₂		
8	โรงเรียนได้จัดบริเวณ โรงเรียนและห้องเรียน ให้ผู้น่าอยู่มาเรียน	3.92	0.76	มาก	3.33	0.99	ปานกลาง	4.35*
9	โรงเรียนได้ประกาศยกย่อง นักเรียนที่ทำชื่อเสียงให้แก่ โรงเรียนด้านต่าง ๆ	4.28	0.72	มาก	3.73	1.00	มาก	5.16*
10	โรงเรียนแสดงความเห็นอก เห็นใจ และให้การช่วยเหลือ นักเรียนเมื่อประสบเคราะห์ กรรมตามสภาพอันควร	4.22	0.77	มาก	3.80	0.89	มาก	3.46*
11	โรงเรียนได้สนับสนุนให้ นักเรียนมีส่วนร่วมรับผิดชอบใน การรักษาความสะอาดห้อง เรียนหรือบริเวณโรงเรียน	4.12	0.83	มาก	3.68	1.01	มาก	3.29*
12	โรงเรียนได้จัดกิจกรรมโดย เชิญบุคคลภายนอกมาให้การ ฝึกอบรมเกี่ยวกับการวางตน การมีจรรยาบรรณ และ คุณธรรม	3.57	0.97	มาก	2.86	1.16	ปานกลาง	4.50*

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ข้อ ที่	การป้องกันการผิดวินัย	ผู้บริหาร N ₁ =63		ระดับ การ ปฏิบัติ	ครู N ₂ =335		ระดับ การ ปฏิบัติ	t
		\bar{X}_1	S.D ₁		\bar{X}_2	S.D ₂		
13	โรงเรียนได้มีมนต์พระภิกษุ มาอบรมศีลธรรมจริยธรรม แก่นักเรียนเป็นประจำ	3.32	1.35	ปานกลาง	2.51	1.33	ปานกลาง	3.95*
14	โรงเรียนได้เชิญผู้ปกครองมา รับทราบและร่วมป้องกันปัญหา พฤติกรรมที่ผิดวินัยของ นักเรียนในความดูแล	4.03	1.03	มาก	3.71	1.07	มาก	2.14*
15	ผู้บริหารได้อบรม และเอาใจ ใส่ กวดขันให้ครูได้ปรับปรุง หรือพัฒนาคุณภาพของตน เพื่อประโยชน์ในการปกครอง นักเรียน	4.09	0.79	มาก	3.62	0.96	มาก	3.61*
16	ผู้บริหารได้ประชุมชี้แจงให้ คณะครูตระหนักถึงความสำคัญ ของการมีวินัยของนักเรียน	4.26	0.74	มาก	3.79	0.90	มาก	3.91*
17	โรงเรียนได้สนับสนุนให้ นักเรียนได้เข้าร่วมแข่งขัน กิจกรรมภายนอกโรงเรียน							

ตารางที่ 9 (ต่อ)

ข้อ ที่	การป้องกันการผิดวินัย	ผู้บริหาร N ₁ =63		ระดับ การ ปฏิบัติ	ครู N ₂ =335		ระดับ การ ปฏิบัติ	t
		\bar{X}_1	S.D ₁		\bar{X}_2	S.D ₂		
18	เป็นการน่าเชื่อถือเสียมา สู่โรงเรียน	3.85	1.03	มาก	3.25	1.25	ปานกลาง	3.59*
	โรงเรียนได้ให้ความสำคัญ และพยายามมีส่วนร่วมใน กิจกรรมที่เป็นประโยชน์ที่ นักเรียนจัดขึ้น	3.92	0.93	มาก	3.39	1.08	ปานกลาง	3.64*
19	โรงเรียนสนับสนุนให้มีการจัด กิจกรรมเพื่อยกย่องนักเรียน	3.90	0.97	มาก	3.27	1.11	ปานกลาง	4.16*
	โรงเรียนได้สนับสนุนการนำ นักเรียนไปฝึกอบรมมาที่มีความ สามารถในการเป็นผู้นำที่ดี	3.95	1.06	มาก	3.29	1.15	ปานกลาง	4.16*
	รวม	3.94	0.59	มาก	3.40	0.62	ปานกลาง	6.25*

* p < .05

ตารางที่ 9 แสดงว่า ทักษะผู้บริหารเกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัยที่คะแนนที่อยู่
ระดับมาก ($\bar{X} = 3.94$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ทักษะที่อยู่ในระดับมาก 19 ข้อ

โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ข้อ(3) โรงเรียนได้ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจและตระหนักในชื่อเสียงและความสำคัญของโรงเรียน ($\bar{X} = 4.34$) รองลงมา ได้แก่ ข้อ(9)โรงเรียนได้ประกาศยกย่องนักเรียน ที่ทำชื่อเสียงให้แก่โรงเรียนด้านต่าง ๆ ($\bar{X} = 4.28$) ข้อ(16) ผู้บริหารได้ประชุมชี้แจงให้คณะกรรมการได้ตระหนักถึงความสำคัญของการมีวินัยของนักเรียน ($\bar{X} = 4.26$) และข้อ(5) ผู้บริหารได้พยายามสร้างความรู้สึกรักใคร่ หรือเจตคติให้เกิดขึ้นแก่ครูโดยเน้นให้เห็นความสำคัญในการใช้หลักจิตวิทยา เพื่อการปกครองนักเรียน กับข้อ(10) โรงเรียนแสดงความเห็นอกเห็นใจ และให้การช่วยเหลือนักเรียนเมื่อประสบเคราะห์กรรมตามสภาพอันควร มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากันตามลำดับ ($\bar{X} = 4.22$) ส่วนทัศนะที่อยู่ในระดับปานกลาง มีเพียงข้อเดียว คือ ข้อ(13) โรงเรียนได้มีมนต์พระภิกษุมอบบรมศีลธรรมจริยธรรมให้แก่นักเรียนเป็นประจำ ($\bar{X} = 3.32$)

ส่วนทัศนะของครูเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.40$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทัศนะที่อยู่ในระดับมาก 8 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ข้อ(3) โรงเรียนได้ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจและตระหนักในชื่อเสียงและความสำคัญของโรงเรียน ($\bar{X} = 3.98$) รองลงมา ได้แก่ ข้อ(10)โรงเรียนแสดงความเห็นอกเห็นใจและให้การช่วยเหลือนักเรียนเมื่อประสบเคราะห์กรรมตามสภาพอันควร ($\bar{X} = 3.80$) ข้อ(16) ผู้บริหารได้ประชุมชี้แจงให้คณะกรรมการตระหนักถึงความสำคัญของการมีวินัยของนักเรียน ($\bar{X} = 3.79$) และข้อ(9) โรงเรียนได้ประกาศยกย่องนักเรียน ที่ทำชื่อเสียงให้แก่โรงเรียนด้านต่าง ๆ ($\bar{X} = 3.73$) ตามลำดับ ส่วนทัศนะที่อยู่ในระดับปานกลางมี 12 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือข้อ(5) ผู้บริหารได้พยายามสร้างความรู้สึกรักใคร่ หรือเจตคติให้เกิดขึ้นแก่ครู โดยเน้นให้เห็นความสำคัญในการใช้หลักจิตวิทยา เพื่อการปกครองนักเรียน ($\bar{X} = 3.46$) รองลงมา ได้แก่ ข้อ(18) โรงเรียนได้ให้ความสำคัญ และพยายามมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ที่นักเรียนจัดขึ้น ($\bar{X} = 3.39$) และ ข้อ(4) ผู้บริหารหรือเพื่อนครูให้ความเอาใจใส่และช่วยเหลือคลายปัญหาต่าง ๆ ของครู ทั้งงานหน้าที่การงานและเรื่องส่วนตัว ($\bar{X} = 3.33$) ตามลำดับ สำหรับข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ข้อ(13)โรงเรียนได้มีมนต์พระภิกษุมอบบรมศีลธรรม จริยธรรมให้แก่นักเรียนเป็นประจำ ($\bar{X} = 2.51$)

สำหรับผลการเปรียบเทียบทัศนคติผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 6.25$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทัศนคติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกข้อเช่นกัน

ตารางที่ 10

แสดงค่าเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามทัศนะของ
ผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย
ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
เขตกรุงเทพมหานคร

ข้อ ที่	การแก้ไขหรือลงโทษ การผิดวินัย	ผู้บริหาร		ระดับ การ ปฏิบัติ	ครู		ระดับ การ ปฏิบัติ	t
		$N_1=63$			$N_2=335$			
		\bar{X}_1	S.D ₁	\bar{X}_2	S.D ₂			
1	โรงเรียนได้ยึดระเบียบการ ลงโทษตามที่กำหนด	4.20	0.80	มาก	3.78	0.87	มาก	3.53*
2	โรงเรียนได้แจ้งพฤติกรรมที่ ผิดวินัยร้ายแรงให้นักเรียน ทราบเพื่อไม่ให้เอาอย่าง	4.07	0.95	มาก	3.59	0.95	มาก	3.67*
3	ครูยึดหลักการลงโทษนักเรียน โดยมีความมุ่งหมายเพื่อปรับ แก้ให้มีพฤติกรรมที่ดี หรือเพื่อให้ เช็ดหลาบ	4.23	0.79	มาก	3.81	0.82	มาก	3.75*

ตารางที่ 10 (ต่อ)

ข้อ ที่	การแก้ไขหรือลงโทษ การผิดวินัย	ผู้บริหาร N ₁ =63		ระดับ การ ปฏิบัติ	ครู N ₂ =335		ระดับ การ ปฏิบัติ	t
		\bar{X}_1	S.D ₁		\bar{X}_2	S.D ₂		
4	ผู้บริหารได้กำหนดให้ตัดคะแนน ความประพฤติเมื่อนักเรียนทำ ผิดวินัยกรณีต่าง ๆ	3.95	1.00	มาก	3.59	1.04	มาก	2.53*
5	โรงเรียนจะไม่อนุญาตให้นัก เรียนที่แต่งกายไม่เรียบร้อย หรือผิดระเบียบเข้ามาใน บริเวณโรงเรียนในเวลาที่ทำ การสอน	3.33	1.24	ปานกลาง	3.45	1.10	ปานกลาง	-0.79
6	ครูมักลงโทษโดยการเขียน ทัณฑ์เมื่อสอบสวนพบว่า นักเรียนทำผิดวินัย	2.52	1.17	ปานกลาง	2.49	1.08	น้อย	0.21
7	โรงเรียนมีความเชื่อว่าการ ลงโทษนักเรียนที่ผิดวินัยโดย การเขียน เป็นวิธีที่สามารถ แก้ไขพฤติกรรมที่บกพร่อง ทางวินัยที่ถูกต้องวิธีหนึ่ง	2.49	1.25	น้อย	2.54	1.01	ปานกลาง	0.29
8	เมื่อนักเรียนกระทำผิดเล็ก น้อย ครูจะกำหนดโทษโดย							

ตารางที่ 10 (ต่อ)

ข้อ ที่	การแก้ไขหรือลงโทษ การผิดวินัย	ผู้บริหาร N ₁ =63		ระดับ การ ปฏิบัติ	ครู N ₂ =335		ระดับ การ ปฏิบัติ	t
		\bar{X}_1	S.D ₁		\bar{X}_2	S.D ₂		
9	ให้ทำความสะอาดห้องน้ำ ห้องส้วม/บริเวณโรงเรียน	2.23	1.30	น้อย	1.96	1.09	น้อย	1.78
	เมื่อนักเรียนในห้องเรียน ประพฤติตนไม่เรียบร้อย ครู จะไล่ออกนอกห้อง	1.85	0.99	น้อย	1.93	0.98	น้อย	-0.57
10	ก่อนการลงโทษ โรงเรียน พยายามให้นักเรียนเกิดความ สำนึกผิด พร้อมทั้งจะขอขมา หรือขอโทษ	3.87	1.00	มาก	3.11	1.12	ปานกลาง	5.01*
	โรงเรียนได้ให้คณะครูฝ่าย ปกครองรับรู้การพิจารณา โทษด้วยทุกครั้ง ในกรณีที่ นักเรียนทำผิดวินัยอย่าง ร้ายแรง	4.19	0.99	มาก	3.78	1.10	มาก	2.74*
12	ผู้บริหารพยายามยึดหลักการ ลดหย่อนโทษการให้ออก/ ไล่ออกเมื่อนักเรียนสำนึกผิด	3.95	1.00	มาก	3.48	1.06	ปานกลาง	3.26*
	การลงโทษทุกครั้งโรงเรียน							

ตารางที่ 10 (ต่อ)

ข้อ ที่	การแก้ไขหรือลงโทษ การผิดวินัย	ผู้บริหาร N ₁ =63		ระดับ การ ปฏิบัติ	ครู N ₂ =335		ระดับ การ ปฏิบัติ	t
		\bar{X}_1	S.D ₁		\bar{X}_2	S.D ₂		
14	ได้กระทำด้วยความสุขุม รอบคอบที่สุด	4.34	0.78	มาก	3.91	0.99	มาก	3.86*
15	ก่อนการลงโทษทุกครั้ง โรงเรียนได้ชี้แจงให้ นักเรียนทราบถึงความผิดที่ ทำให้อาจต้องถูกลงโทษ	4.44	0.85	มาก	4.02	0.95	มาก	3.29*
16	ครูจะลงโทษทันทีที่นักเรียน ทำความผิดหรือพฤติกรรมที่ ไม่เหมาะสมทุกครั้ง	3.39	1.26	ปานกลาง	3.12	1.12	ปานกลาง	1.71
17	ครูมักมีปัญหากับผู้ปกครอง นักเรียนในเรื่องการลงโทษ	2.15	1.23	น้อย	2.22	1.07	น้อย	-0.47
	โรงเรียนให้นักเรียนรับรู้ ว่าได้ลงโทษด้วยความรัก ความปรารถนาดี/มีเหตุผล	4.03	1.03	มาก	3.58	1.07	มาก	3.02*
	รวม	3.48	0.49	ปานกลาง	3.20	0.44	ปานกลาง	4.16*

* p < .05

ตารางที่ 10 แสดงว่า ทักษะผู้บริหารเกี่ยวกับการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.48$) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า ทักษะที่อยู่ในระดับมาก 10 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ข้อ(14) ก่อนการลงโทษทุกครั้งโรงเรียนได้ชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงความผิดที่ทาให้ต้องถูกลงโทษ ($\bar{X} = 4.44$) รองลงมาได้แก่ ข้อ(13) การลงโทษทุกครั้งโรงเรียนได้กระทำด้วยความสุ่มรอบคอบที่สุด ($\bar{X} = 4.34$) ข้อ(3) ครูยึดหลักการลงโทษนักเรียนโดยมีความมุ่งหมายเพื่อปรับให้มีพฤติกรรมที่ดี หรือเพื่อให้ เชิดหลาบ ($\bar{X} = 3.81$) และ ข้อ(1) โรงเรียนได้ยึดระเบียบการลงโทษตามที่กำหนด ($\bar{X} = 4.20$) ตามลำดับ ทักษะที่อยู่ในระดับปานกลางมีจำนวน 3 ข้อ คือ ข้อ(15) ครูจะลงโทษทันทีที่นักเรียนทำความผิดหรือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทุกครั้ง ($\bar{X} = 3.39$) ข้อ(5) โรงเรียนจะไม่อนุญาตให้นักเรียนที่แต่งกายไม่เรียบร้อยหรือผิดระเบียบเข้ามาในบริเวณโรงเรียนในเวลาที่ทำการสอน ($\bar{X} = 3.33$) ข้อ(6) ครูมักลงโทษโดยการเขียนทันที เมื่อสอบสวนพบว่านักเรียนทำผิดวินัย ($\bar{X} = 2.52$) ตามลำดับ ส่วนทักษะที่อยู่ในระดับน้อย 4 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ข้อ(7)โรงเรียนมีความเชื่อว่า การลงโทษนักเรียนที่ผิดวินัย โดยการเขียนเป็นวิธีที่สามารถแก้ไขพฤติกรรมที่บกพร่องทางวินัย ที่ถูกต้องวิธีหนึ่ง ($\bar{X} = 2.49$) รองลงมา ได้แก่ ข้อ(8) เมื่อนักเรียนกระทำผิดเล็กน้อย ครูจะกำหนดโทษ โดยให้ทำความสะอาดห้องนี้ห้องส้วมหรือบริเวณโรงเรียน ($\bar{X} = 2.23$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดคือ ข้อ(9) เมื่อนักเรียนในห้องเรียนประพฤติตนไม่เรียบร้อยครูจะไล่ออกนอกห้อง ($\bar{X} = 1.85$)

ส่วนทักษะของครูเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.20$) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อพบว่า ทักษะที่อยู่ในระดับมาก 8 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ข้อ(14) ก่อนการลงโทษทุกครั้งโรงเรียนได้ชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงความผิดที่ทาให้ต้องถูกลงโทษ ($\bar{X} = 4.02$) รองลงมาได้แก่ ข้อ(13) การลงโทษทุกครั้ง โรงเรียนได้กระทำด้วยความสุ่มรอบคอบที่สุด ($\bar{X} = 3.91$) ข้อ(3) ครูยึดหลักการลงโทษนักเรียน โดยมีความมุ่งหมายเพื่อปรับให้มีพฤติกรรมที่ดี หรือเพื่อให้เชิดหลาบ ($\bar{X} = 3.81$) และข้อ(1) โรงเรียนได้ยึดระเบียบการลงโทษตามที่กำหนด ($\bar{X} = 3.78$) ตามลำดับ ข้อที่ทักษะที่อยู่ในระดับปานกลางมีจำนวน 5 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดคือ ข้อ(12) ผู้บริหารพยายามยึด

หลักการลดหย่อนโทษการให้ออก/ปล่อยเมื่อนักเรียนสำนึกผิด ($\bar{X} = 3.48$) รองลงมา ได้แก่ ข้อ(5) โรงเรียนจะไม่อนุญาตให้นักเรียนที่แต่งกายไม่เรียบร้อย หรือผิดระเบียบเข้ามาบริเวณโรงเรียนในเวลาที่ทำการสอน ($\bar{X} = 3.33$) ข้อ(15) ครูจะลงโทษทันทีที่นักเรียนทำความผิดหรือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทุกครั้ง ($\bar{X} = 3.12$) ตามลำดับ ส่วนทักษะที่อยู่ในระดับน้อย 4 ข้อ คือ ข้อ(6) ครูมักลงโทษโดยการเขียนบันทึกเมื่อสอบสวนพบว่านักเรียนทำผิดวินัย เป็นข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุด ($\bar{X} = 2.49$) รองลงมา ได้แก่ ข้อ(16) ครูมักมีปัญหากับผู้ปกครองนักเรียนในเรื่องการลงโทษ ($\bar{X} = 2.22$) และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ข้อ(9) เมื่อนักเรียนในห้องเรียนประพฤติตนไม่เรียบร้อยครูจะไล่ออกนอกห้อง ($\bar{X} = 1.93$)

สำหรับผลการเปรียบเทียบทักษะผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการแก้ไข หรือลงโทษ การผิดวินัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 4.16$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่ทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ได้แก่ ข้อ(1) โรงเรียนได้ยึดระเบียบการลงโทษตามที่กำหนด ($t = 3.53$) ข้อ(2) โรงเรียนได้แจ้งพฤติกรรมที่ผิดวินัยร้ายแรงให้นักเรียนทราบเพื่อไม่ให้เขาอย่าง ($t = 3.67$) ข้อ (3) ครูยึดหลักการลงโทษนักเรียน โดยมีความมุ่งหมายเพื่อสั่งสอนให้มีพฤติกรรมที่ดีหรือเพื่อทำให้เข็ดหลาบ ($t = 3.75$) ข้อ(4) ผู้บริหารได้กำหนดค่าให้ตัดคะแนนความประพฤติ เมื่อนักเรียนทำผิดวินัยกรณีต่าง ๆ ($t = 2.53$) ข้อ(10) ก่อนการลงโทษโรงเรียนพยายามให้นักเรียนเกิดความสำนึกผิด พร้อมทั้งจะขอขมาหรือขอโทษ ($t = 5.01$) ข้อ(11) โรงเรียนได้ให้คณะครูฝ่ายปกครองรับรู้การพิจารณาโทษด้วยทุกครั้งในกรณีที่นักเรียนทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ($t = 2.74$) ข้อ(12) ผู้บริหารพยายามยึดหลักการลดหย่อนโทษการให้ออก/ปล่อยเมื่อนักเรียนสำนึกผิด ($t = 3.26$) ข้อ(13) การลงโทษทุกครั้งโรงเรียนได้กระทำด้วยความสุ่มรอบคอบที่สุด ($t = 3.86$) ข้อ(14) ก่อนการลงโทษทุกครั้งโรงเรียนได้ชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงความผิด ที่ทำให้ต้องถูกลงโทษ ($t = 3.29$) และข้อ(17) โรงเรียนให้นักเรียนรับรู้ว่าได้ลงโทษด้วยความรักความปรารถนาดีและมีเหตุผล ($t = 3.02$) ส่วนข้ออื่น ๆ ผู้บริหารและครูมีทักษะแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 5 ประมวลข้อเสนอแนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการป้องกัน และการแก้ไขหรือ
 ลงโทษการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ดัง
 แสดงไว้ในตารางดังนี้

ตารางที่ 11

แสดงค่าแจกแจงความถี่ข้อเสนอแนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัย
 ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

ลำดับที่	ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัย	ความถี่
1	จัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างนักเรียนเป็นประจําและอย่างต่อเนื่อง	64
2	เชิญผู้ปกครองมาประชุมหารือร่วมกัน เพื่อสร้างกฎระเบียบต่างๆ ของโรงเรียน พร้อมขอความร่วมมือในการดูแลพฤติกรรมนักเรียน	52
3	จัดอบรมและชี้แจงเรื่องคุณธรรม จริยธรรมและระเบียบวินัยแก่นักเรียนเป็นประจํา	33
4	ให้ครูทุกคนช่วยกันสอดส่องและสั่งเกตพฤติกรรมนักเรียน	33
5	จัดครูเวรดูแลและควบคุมความประพฤตินักเรียนตลอดเวลา	30
6	ประกาศยกย่อง ชมเชยนักเรียนที่มีคุณธรรมหรือความประพฤติดี	28
7	ให้ครูกระทำตนเป็นแบบอย่างที่ดี และชี้แจงหรือยกตัวอย่างที่ดี ให้นักเรียนเห็นภาพ	14
8	กำหนดแนวปฏิบัติและระเบียบต่างๆที่เหมาะสมร่วมกัน พร้อมชี้แจง ให้ผู้เกี่ยวข้องทราบเพื่อปฏิบัติตามรอย เครื่องครัดสม่ำเสมอ	7
9	ผู้บริหารและครูปฏิบัติตามระเบียบอย่างเคร่งครัด	7
10	จัดปฐมนิเทศเพื่อชี้แจงนักเรียนตอนเปิดภาคเรียน	7

ตารางที่ 11 แสดงว่า ผู้บริหารและครูมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัย โดยเรียงตามลำดับความถี่มากไปน้อย พบว่า โรงเรียนควรจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างนักเรียนเป็นประจำและอย่างต่อเนื่อง มีความถี่มากที่สุด รองลงไป ได้แก่ ควรเชิญผู้ปกครองมาประชุมหารือร่วมกันเพื่อรับทราบกฎระเบียบของโรงเรียน จัดอบรมและชี้แจงเรื่องคุณธรรม จริยธรรมและระเบียบวินัยแก่นักเรียนเป็นประจำ ให้ครูทุกคนช่วยกันสอดส่องดูแลและสังเกตพฤติกรรมนักเรียน จัดครูเวรดูแลและควบคุมความประพฤตินักเรียนตลอดเวลา ประกาศยกย่องชมเชยนักเรียนที่มีคุณธรรมหรือความประพฤติดี ให้ครูกระทำตนเป็นแบบอย่างที่ดี และชี้แจงหรือยกตัวอย่างที่ดีให้นักเรียนเห็นภาพ กำหนดแนวปฏิบัติและระเบียบต่าง ๆ ร่วมกันพร้อมชี้แจงให้ผู้เกี่ยวข้องทราบเพื่อการปฏิบัติตามโดยเคร่งครัดและสม่ำเสมอ ผู้บริหารและครูปฏิบัติตามระเบียบอย่างเคร่งครัดและสม่ำเสมอ ประการสุดท้ายคือ จัดปฐมนิเทศเพื่อชี้แจงนักเรียนตอนเปิดภาคเรียน ตามลำดับ

ตารางที่ 12

แสดงค่าแจกแจงความถี่ข้อเสนอแนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการแก้ไขหรือ
ลงโทษการผิดวินัย ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

ลำดับที่	ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย	ความถี่
1	ควรรู้วิธีการว่ากล่าวตักเตือน	73
2	เชิญผู้ปกครองมาพบ หรือรายงานให้ทราบ	55
3	ตัดคะแนนความประพฤติ	45
4	ภาคทัณฑ์ หรือทัณฑ์บน	41
5	ควรรำให้ออก	38

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ลำดับที่	ข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย	ความถี่
6	ควรทำโทษตามควรแก่กรณีความผิด ตามมาตรการและระเบียบ โรงเรียน	36
7	พักการเรียน	28
8	ชี้แจงให้เห็นโทษ และยกตัวอย่างที่ดีประกอบ	14
9	ให้นักเรียนยอมรับความผิดที่ตนเองกระทำ	9
10	บันทึกการลงโทษทุกครั้ง เป็นลายลักษณ์อักษร	8

ตารางที่ 12 แสดงว่า ผู้บริหารและครูมีข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย โดยเรียงตามลำดับความถี่มากไปน้อย พบว่า ว่ากล่าวตักเตือน มีความถี่มากที่สุด รองลงไป ได้แก่ เชิญผู้ปกครองมาพบหรือรายงานให้ผู้ปกครองทราบ ตัดคะแนนความประพฤตินักเรียน ภาคทัณฑ์หรือพักชั้นเรียน ให้ออก ทำโทษแล้วแต่กรณี ความผิดตามมาตรการและระเบียบที่โรงเรียนกำหนด พักการเรียน ชี้แจงให้นักเรียน เห็นโทษและยกตัวอย่างที่ดีประกอบ ให้นักเรียนยอมรับความผิดที่ตนเองกระทำ บันทึกการลงโทษทุกครั้ง เป็นลายลักษณ์อักษร ตามลำดับ

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในบทนี้ เป็นการสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ โดยจะกล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย สมมุติฐานของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ซึ่งเสนอแนะไว้เป็นลำดับดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อทราบทัศนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกันและการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
3. เพื่อรวบรวมข้อเสนอแนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

สมมุติฐานของการวิจัย

1. ผู้บริหารและครูมีทัศนะ เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา แตกต่างกัน

2. ผู้บริหารและครุมีทัศนะ เกี่ยวกับการป้องกันการมิดวินัยในโรงเรียนเอกชน
อาชีวศึกษา แตกต่างกัน
3. ผู้บริหารและครุมีทัศนะ เกี่ยวกับการแก้ไขหรือลงโทษการมิดวินัยในโรงเรียน
เอกชนอาชีวศึกษา แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างใช้ในการวิจัย
 - 1.1 ประชากรที่จะศึกษา คือ ผู้บริหารและครู ในโรงเรียนเอกชน
อาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ที่ได้รับอนุญาตให้จัดตั้งและเปิดทำการสอนมาแล้วไม่น้อย
กว่า 1 ปี ซึ่งในปีการศึกษา 2536 มีจำนวนโรงเรียน ผู้บริหารและครู ดังนี้
 - 1) โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จำนวน 99 โรงเรียน
 - 2) ผู้บริหาร จำนวน 292 คน
 - 3) ครู จำนวน 4,822 คน
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ ผู้บริหารและครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในเขต
กรุงเทพมหานคร รวมทั้งสิ้น 25 โรงเรียน เป็นผู้บริหารโรงเรียน 73 คน ครู 357
คน รวมทั้งสิ้น 430 คน เก็บรวบรวมแบบสอบถามได้ทั้งหมด 401 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ
93.27 ของกลุ่มตัวอย่าง เป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ 398 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 99.25
ของแบบสอบถามที่เก็บได้ทั้งหมด
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้กรอบแนวความคิดจาก ประกาศคณะปฏิวัติ กฎกระทรวง ระเบียบ และ
ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ ที่เกี่ยวกับการส่งเสริม และควบคุมความประพฤตินักเรียน

ตลอดจนรายงานผลปฏิบัติงานของกรมพลศึกษา นอกจากนี้ได้ศึกษาจากเอกสาร ตำรา และ ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำมาสร้างเป็นแบบสอบถามเพื่อใช้ในการวิจัย จำนวน 1 ชุด ส่วนนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาในการจัดทำวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบ เพื่อแก้ไขความถูกต้องของเนื้อหาและความสมบูรณ์ของข้อคำถาม หลังจากนั้นนำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับผู้บริหาร และครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตปริมณฑลรอบ กรุงเทพมหานคร จำนวน 3 โรงเรียน รวม 30 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เท่ากับ .88 โดยแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ตำแหน่ง เพศ วุฒิการศึกษา อายุ และประสบการณ์ในโรงเรียน ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ

ตอนที่ 2 เป็นคำถามทัศนคติของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมการความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า

ตอนที่ 3 เป็นคำถามทัศนคติของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัย ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า

ตอนที่ 4 เป็นคำถามทัศนคติของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการแก้ไขหรือลงโทษ การผิดวินัย ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า

ตอนที่ 5 เป็นคำถามเพื่อต้องการทราบข้อเสนอแนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย ตลอดจนเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาวินัยของนักเรียน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบปลายเปิด

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ข้อมูลทั่วไป เกี่ยวกับตำแหน่ง เพศ วุฒิการศึกษา อายุ และ ประสบการณ์ในการทำงาน ของผู้ตอบแบบสอบถาม ไร่ค่าร้อยละ

3.2 ข้อมูลจากทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือการลงโทษการผิดวินัย ไร่ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3.3 ข้อมูลที่เป็นข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการป้องกัน และการแก้ไข หรือการลงโทษการผิดวินัย ไร่ค่าการแจกแจงความถี่ จัดกลุ่มข้อเสนอแนะ

3.4. การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือการลงโทษการผิดวินัย ไร่ค่าที่

สรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไข หรือการลงโทษการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ปรากฏผลดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับ ตำแหน่ง เพศ วุฒิการศึกษา อายุ และประสบการณ์ในโรงเรียนของผู้ตอบแบบสอบถาม

1.1 เพศ ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 54.5 เพศหญิงร้อยละ 45.5 เมื่อแยกกลุ่มแล้วผู้บริหารส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 66.7 เพศหญิง ร้อยละ 33.3 ส่วนกลุ่มครูเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิงเช่นกัน คือ เพศชาย ร้อยละ 52.2 เพศหญิง ร้อยละ 47.8

1.2 วุฒิการศึกษา ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดส่วนใหญ่มีวุฒิปริญญาตรีร้อยละ 78.4 เมื่อแยกกลุ่มแล้วกลุ่มผู้บริหารส่วนใหญ่มีวุฒิปริญญาตรี ร้อยละ 69.8 วุฒิสองกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 20.7 และต่ำกว่าปริญญาตรีร้อยละ 9.5 ส่วนกลุ่มครุมีวุฒิปริญญาตรี ร้อยละ 80.0 วุฒิสองกว่าปริญญาตรี ร้อยละ 4.2 และต่ำกว่าปริญญาตรีร้อยละ 15.8 ตามลำดับ

1.3 อายุ ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 31-40 ปี ร้อยละ 49.8 เมื่อแยกกลุ่มแล้วกลุ่มผู้บริหารมีอายุในช่วง 41-50 ปี มากที่สุด คือ ร้อยละ 41.3 รองลงมาอายุระหว่าง 31-40 ปี ร้อยละ 31.7 และอายุน้อยกว่า 30 ปี น้อยที่สุดคือ ร้อยละ 1.6 ส่วนกลุ่มครุก็จะมีอายุในช่วง 31-40 ปี มากที่สุด คือ ร้อยละ 53.1 รองลงมาอายุน้อยกว่า 30 ปี ร้อยละ 25.4 และอายุมากกว่า 50 ปี น้อยที่สุด คือ ร้อยละ 3.6

1.4 ประสบการณ์ในโรงเรียน ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดส่วนใหญ่มีประสบการณ์ ต่ำกว่า 5 ปี ร้อยละ 26.6 เมื่อแยกกลุ่มแล้วกลุ่มผู้บริหารมีผู้ที่มีประสบการณ์ มากกว่า 15 ปี มากที่สุด ร้อยละ 57.1 รองลงมา ระหว่าง 11-16 ปี ร้อยละ 28.6 ระหว่าง 6-10 ปี ร้อยละ 14.3 และไม่มีเลยที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 5 ปี ส่วนกลุ่มครุ มีผู้ที่มีประสบการณ์ต่ำกว่า 5 ปี มากที่สุด ร้อยละ 31.6 รองลงมา ระหว่าง 11-16 ปี ร้อยละ 26.3 ระหว่าง 6-10 ปี ร้อยละ 24.2 และที่มีประสบการณ์มากกว่า 15 ปี น้อยที่สุดร้อยละ 17.9

2. ทักษะของผู้บริหารและครุเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยนักเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร สรุปได้ดังนี้

2.1 ผู้บริหารและครุมีทักษะเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.11 โดยที่ทักษะที่อยู่ในระดับปานกลาง 5 ข้อ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ มาโรงเรียนสาย กล่าวคำหยาบ แต่งกายไม่ถูกต้อง

ตามระเบียบที่โรงเรียนกำหนด ส่งเสียงดังอีกทีหรือเล่นกันในห้องเรียนเป็นการก่อความรำคาญให้แก่ผู้อื่น นักเรียนหญิงใช้เครื่องสำอางสิ่งปลอมเพื่อการเสริมสวย ส่วนทักษะที่อยู่ในระดับน้อยมี 17 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในระดับนี้ คือ ไม่สนใจการเรียนหรือทำงานอื่นในขณะที่ครูสอน สำหรับทักษะที่อยู่ในระดับน้อยที่สุดมี 5 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ขุนนุญประท้วงต่อครูหรือผู้บริหารโรงเรียน

2.2 ผู้บริหารและครูมีทักษะเกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัย อยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างสูง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.49 โดยมีทักษะที่อยู่ในระดับมาก 9 ข้อ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ โรงเรียนได้ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจและตระหนักในชื่อเสียง และความสำคัญ of โรงเรียน ผู้บริหารได้ประชุมชี้แจงให้คณะครูได้ตระหนักถึงความสำคัญของการมีวินัยของนักเรียน โรงเรียนแสดงความเห็นอกเห็นใจและให้การช่วยเหลือนักเรียนเมื่อประสบเคราะห์กรรมตามสภาพอันควร โรงเรียนได้ประกาศยกย่องนักเรียน ที่ทำชื่อเสียงให้แก่โรงเรียนด้านต่างๆ เป็นต้น ส่วนทักษะที่อยู่ในระดับปานกลางมี 11 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ โรงเรียนได้นิมนต์พระภิกษุมอบบรมศีลธรรมจริยธรรมให้แก่นักเรียนเป็นประจำ

2.3 ผู้บริหารและครูมีทักษะเกี่ยวกับการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 โดยมีทักษะที่อยู่ในระดับมาก 5 ข้อ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ ก่อนการลงโทษทุกครั้งโรงเรียนได้ชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงความผิด ที่ทำให้อาจต้องถูกลงโทษ การลงโทษทุกครั้งโรงเรียนได้กระทำด้วยความสุเมตตา รอบคอบที่สุด ครูยึดหลักการลงโทษนักเรียนโดยมีความมุ่งหมายเพื่อรับให้มีพฤติกรรมที่ดีหรือเพื่อให้เข้าใจคลาคลาย โรงเรียนได้ให้คณะครูฝ่ายปกครองรับทราบการพิจารณาโทษด้วยทุกครั้งในกรณีที่นักเรียนทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และ โรงเรียนได้ยึดระเบียบการลงโทษตามที่กำหนด ส่วนทักษะที่อยู่ในระดับปานกลางมี 7 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในระดับนี้ คือ โรงเรียนจะไม่อนุญาตให้นักเรียนที่แต่งกายไม่เรียบร้อย หรือผิดระเบียบเข้ามาในบริเวณโรงเรียนในเวลาที่ทำการสอน สำหรับทักษะที่อยู่ในระดับน้อยมี 2 ข้อ คือ

เมื่อนักเรียนกระทบไหล่เล็กน้อย ครูจะกำหนดโทษโดยให้ทำความสะอาดห้องน้ำ ห้องส้วมหรือ บริเวณโรงเรียน และ เมื่อนักเรียนในห้องเรียนประพฤติตนไม่เรียบร้อย ครูจะไล่ออกนอกห้อง เป็นข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด

3. ผลการเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยในโรงเรียน เอกชนอาชีวศึกษา ปรากฏผลดังนี้

3.1 พฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

3.1.1 ผู้บริหารมีทัศนะ เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนอยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.93 โดยมีทัศนะที่อยู่ในระดับปานกลาง 2 ข้อ คือ มาโรงเรียนสาย รองลงมาคือ กล่าวคำหยาบ ส่วนทัศนะที่อยู่ในระดับน้อยมี 20 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในระดับนี้ คือ นักเรียนหญิงใช้เครื่องสำอาง สิ่งปลอมเพื่อการเสริมสวย รองลงมา ได้แก่ แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบที่โรงเรียนกำหนด ไม่สนใจการเรียนหรือทำงานอื่นในขณะครูสอน ไม่ทาหรือส่งการบ้าน มีค่าเฉลี่ยเท่ากันทั้ง 3 ข้อ เป็นต้น สำหรับทัศนะที่อยู่ในระดับน้อยที่สุดมี 5 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ขุมมูมประท้วงต่อครูหรือผู้บริหารโรงเรียน

3.1.2 ครูมีทัศนะ เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.14 โดยมีทัศนะที่อยู่ในระดับปานกลาง 6 ข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในระดับนี้ คือ มาโรงเรียนสาย รองลงมา ได้แก่ กล่าวคำหยาบ ส่วนทัศนะที่อยู่ในระดับน้อยมี 18 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุดในระดับนี้ คือ ผ่าฝืนกฎข้อบังคับของโรงเรียน รองลงมา ได้แก่ ไม่สนใจการเรียนหรือทำงานอื่นในขณะครูสอน สูบบุหรี่ สูบกัญชาหรือเสพสุรายาเสพติดหรือของมีเมาอย่างอื่นในสถานที่ต่างๆ ไม่ทาและส่งการบ้าน เป็นต้น สำหรับทัศนะที่อยู่ในระดับน้อยที่สุดมี 3 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ขุมมูมประท้วงต่อครูหรือผู้บริหารโรงเรียน เช่นเดียวกับกับทัศนะผู้บริหาร

3.1.3 เปรียบเทียบทัศนคติผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมการความ

บกพร่องทางวินัยของนักเรียน ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -2.59$) สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ โดยที่ผู้บริหารมีทัศนคติในด้านนี้ต่ำกว่าทัศนคติของครู และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่ทัศนคติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบที่โรงเรียนกำหนด มาโรงเรียนสาย ส่งเสียงดังอีกทีหรือเล่นกันในห้องเรียนเป็นการก่อความรำคาญให้แก่ผู้อื่น สูบบุหรี่สูบกัญชา หรือเสพยา ยาเสพติด หรือของมีนมออย่างอื่นในสถานที่ต่างๆ ทาลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน หรือของสาธารณสมบัติ และจับกลุ่มมั่วสุมและก่อให้เกิดความเดือดร้อน โดยที่ทัศนคติของครูสูงกว่าผู้บริหารทุกข้อ ส่วนข้ออื่น ๆ ทัศนคติของผู้บริหารและครูแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 การป้องกันการผิดวินัย

3.2.1 ผู้บริหารมีทัศนคติ เกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัย อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.94 โดยมีทัศนคติที่อยู่ในระดับมาก 19 ข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดในระดับนี้ คือ โรงเรียนได้ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจและตระหนักในชื่อเสียงและความสำคัญ ของโรงเรียน รองลงมา ได้แก่ โรงเรียนได้ประกาศยกย่องนักเรียนที่ทำชื่อเสียงให้แก่โรงเรียนด้านต่างๆ ผู้บริหารได้ประชุมชี้แจงให้คณะครู ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการมีวินัยของนักเรียน ผู้บริหารได้พยายามสร้างความรู้สึกรักใคร่ หรือเจตคติให้เกิดขึ้นแก่ครูโดยเน้นให้เห็นความสำคัญในการใช้หลักจิตวิทยา เพื่อการปกครองนักเรียน โรงเรียน แสดงความเห็นอกเห็นใจและให้การช่วยเหลือนักเรียนเมื่อประสบเคราะห์กรรมตามสภาพอันควร เป็นต้น สำหรับทัศนคติที่อยู่ในระดับปานกลางมีเพียงข้อเดียว คือ โรงเรียนได้นิมนต์พระภิกษุมอบรมศีลธรรม จริยธรรมมาให้แก่นักเรียนเป็นประจำ เป็นข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด

3.2.2 ครูมีทัศนคติ เกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัย อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.40 โดยมีทัศนคติที่อยู่ในระดับมาก 8 ข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดในระดับนี้ คือโรงเรียนได้ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจและตระหนักในชื่อเสียงและความสำคัญของโรงเรียน

รองลงมาได้แก่ โรงเรียนแสดงความเห็นอกเห็นใจและให้การช่วยเหลือนักเรียนเมื่อประสบเคราะห์กรรมตามสภาพอันควร ผู้บริหารได้ประชุมชี้แจงให้คณะครูตระหนักถึงความสำคัญของการมีวินัยของนักเรียน เป็นต้น สำหรับทักษะที่อยู่ในระดับปานกลางมี 12 ข้อ คือ ผู้บริหารได้พยายามสร้างความรู้สึกนึกคิด หรือเจตคติให้เกิดขึ้นแก่ครู โดยเน้นให้เห็นความสำคัญในการใช้หลักจิตวิทยาเพื่อการปกครองนักเรียน รองลงมาได้แก่ โรงเรียนได้ให้ความสำคัญและพยายามมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ที่นักเรียนจัดขึ้น ผู้บริหารหรือเพื่อนครูให้ความเอาใจใส่และช่วยคลี่คลายปัญหาต่าง ๆ ของครูทั้งงานหน้าที่การงานและเรื่องส่วนตัว เป็นต้น สำหรับข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ โรงเรียนได้มีงานดีพระภิกษุมหาอบรม ศิลธรรม จริยธรรมมาให้แก่นักเรียนเป็นประจำ

3.2.3 เปรียบเทียบทักษะผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัย ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 6.25$) สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ โดยที่ผู้บริหารมีทักษะในด้านนี้สูงกว่าทักษะของครู และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกข้อแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นกัน โดยที่ผู้บริหารมีทักษะในด้านนี้สูงกว่าทักษะของครูทุกข้อเช่นกัน

3.3 การแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย

3.3.1 ผู้บริหารมีทักษะเกี่ยวกับการการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยอยู่ในระดับปานกลาง ค่อนข้างสูง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.48 โดยมีทักษะที่อยู่ในระดับมาก 10 ข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดในระดับนี้ คือ ก่อนการลงโทษทุกครั้งโรงเรียนได้ชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงความผิดที่ทาให้ต้องถูกลงโทษ รองลงมาได้แก่ การลงโทษทุกครั้งโรงเรียนได้กระทำด้วยความสุ่มรอบคอบที่สุด ครูยึดหลักการลงโทษนักเรียนโดยมีความมุ่งหมายเพื่อปรับให้มีพฤติกรรมที่ดี หรือเพื่อให้เกิดผลลบ โรงเรียนได้ยึดระเบียบการลงโทษตามที่กำหนด เป็นต้น สำหรับทักษะที่อยู่ในระดับปานกลางมี 3 ข้อ คือ ครูจะลงโทษทันทีที่นักเรียนทำความผิดหรือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทุกครั้ง โรงเรียนจะไม่อนุญาตให้นักเรียนที่แต่งกายไม่เรียบร้อยหรือผิดระเบียบเข้ามาในบริเวณโรงเรียนในเวลาที่ทำการสอน

ครูมักลงโทษโดยการเขียนทันทีเมื่อสอบสวนพบว่านักเรียนทำผิดวินัย ตามลำดับ ส่วนทักษะที่อยู่ในระดับน้อย มีจำนวน 4 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ โรงเรียนมีความเชื่อว่าการลงโทษนักเรียนที่ผิดวินัยโดยการเขียน เป็นวิธีที่สามารถแก้ไขพฤติกรรมที่บกพร่องทางวินัย ที่ถูกต้องวิธีหนึ่ง รองลงมาได้แก่ เมื่อนักเรียนกระทำผิดเล็กน้อย ครูจะกำหนดโทษโดยให้ทาความสะอาดห้องน้ำห้องส้วมหรือบริเวณโรงเรียน สำหรับข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ เมื่อนักเรียนในห้องเรียนประพฤติตนไม่เรียบร้อยครูจะไล่ออกนอกห้อง

3.3.2 ครูมีทักษะเกี่ยวกับการการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย อยู่ในระดับปานกลาง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.20 โดยที่มีทักษะที่อยู่ในระดับมาก 8 ข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดในระดับนี้ คือ ก่อนการลงโทษทุกครั้งโรงเรียนได้ชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงความผิดที่ทาให้ต้องถูกลงโทษ รองลงมา ได้แก่ การลงโทษทุกครั้ง โรงเรียนได้กระทำด้วยความสมบูรณ์รอบคอบที่สุด ครูยึดหลักการลงโทษนักเรียน โดยมีความมุ่งหมายเพื่อปรับให้นักเรียนที่มีพฤติกรรมที่ดี หรือเพื่อให้เกิดผลเป็นต้น ส่วนทักษะที่อยู่ในระดับปานกลางมี 4 ข้อ โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดระดับนี้ คือ ผู้บริหารพยายามยึดหลักการลดหย่อนโทษการให้ออก/ไล่ออกเมื่อนักเรียนส้ากผิด รองลงมา คือ โรงเรียนจะไม่อนุญาตให้นักเรียนที่แต่งกายไม่เรียบร้อย หรือผิดระเบียบเข้ามาในบริเวณโรงเรียนในเวลาที่ทาการสอน เป็นต้น สำหรับทักษะที่อยู่ในระดับน้อย มีจำนวน 4 ข้อ คือ ครูมักลงโทษโดยการเขียนทันทีเมื่อสอบสวนพบว่านักเรียนทำผิดวินัย รองลงมา ได้แก่ ครูมักมีปัญหากับผู้ปกครองนักเรียนในเรื่องการลงโทษ และข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ เมื่อนักเรียนในห้องเรียนประพฤติตนไม่เรียบร้อยครูจะไล่ออกนอกห้อง

3.3.3 เปรียบเทียบทักษะผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการแก้ไข หรือลงโทษการผิดวินัย โดยส่วนรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 4.16$) ตรงกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ โดยที่ผู้บริหารมีทักษะในด้านนี้สูงกว่าทักษะของครู และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่ทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่

โรงเรียนได้ยึดระเบียบการลงโทษตามที่กำหนด โรงเรียนได้แจ้งพฤติกรรมที่ผิดวินัย
 ร้ายแรงให้นักเรียนทราบเพื่อมาให้อาอย่าง ครูยึดหลักการลงโทษนักเรียนโดยมีความ
 มุ่งหมายเพื่อสั่งสอนให้มีพฤติกรรมที่ดีหรือเพื่อให้เข้าใจหลาย ผู้บริหารได้กำหนดให้ตัดคะแนน
 ความประพฤติเมื่อนักเรียนทำผิดวินัยกรณีต่างๆ ก่อนการลงโทษโรงเรียนพยายามให้
 นักเรียนเกิดความสำนึกผิด พร้อมทั้งจะขอขมาหรือขอโทษ โรงเรียนได้ให้คณะกรรมการ
 ปกครองรับรู้การพิจารณาโทษด้วยทุกครั้งในกรณีที่นักเรียนทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ผู้บริหาร
 พยายามยึดหลักการลดหย่อนโทษการให้ออก/ไล่ออกเมื่อนักเรียนสำนึกผิด การลงโทษ
 ทุกครั้งโรงเรียนได้กระทำด้วยความสุ่มรอบคอบที่สุด ก่อนการลงโทษทุกครั้งโรงเรียน
 ได้ชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงความผิด ที่ทำที่ต้องถูกลงโทษ โรงเรียนให้นักเรียนรับรู้
 ได้ลงโทษด้วยความรัก ความปรารถนาดีและมีเหตุผล โดยที่ผู้บริหารมีทัศนคติในด้านนี้สูงกว่า
 ทัศนคติของครูทุกข้อ เช่นกัน ส่วนข้ออื่นๆผู้บริหารและครูมีทัศนคติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ
 ทางสถิติที่ระดับ .05

4. ผลการรวบรวมข้อ เสนอแนะ ของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความ
 บกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกันและการแก้ไขหรือการลงโทษการผิดวินัยใน
 โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ดังนี้

4.1 การป้องกันการผิดวินัย ผู้บริหารและครูมีข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับเรื่อง
 ดังกล่าว โดยเรียงตามลำดับความถี่มากไปน้อย พบว่า

- 1) จัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างนักเรียนเป็นประจำและอย่างต่อเนื่อง
- 2) เชิญผู้ปกครองมาประชุมหารือร่วมกัน เพื่อสร้างกฎระเบียบต่างๆ
 ของโรงเรียน พร้อมขอความร่วมมือในการดูแลพฤติกรรมนักเรียน
- 3) จัดอบรมและชี้แจงเรื่องคุณธรรม จริยธรรมและระเบียบวินัยแก่นักเรียนเป็นประจำ
- 4) ให้ครูทุกคนช่วยกันสอดส่องและสังเกตพฤติกรรมนักเรียน
- 5) จัดครูเวรดูแลและควบคุมความประพฤตินักเรียนตลอดเวลา

เพื่อสร้างกฎระเบียบต่างๆของโรงเรียน พร้อมขอความร่วมมือในการดูแลพฤติกรรมนักเรียน ให้ครูทุกคนช่วยกันสอดส่องและสังเกตพฤติกรรมนักเรียน ภาคทัณฑ์ และทัณฑ์บน เป็นต้น

อภิปรายผล

การอภิปรายผลของการวิจัยต่อไปนี้ จะอภิปรายผลที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัย ในประเด็นที่น่าสนใจเป็นเรื่อง ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลของการวิจัย พบว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีวุฒิปริญญาตรี อายุระหว่าง 31-40 ปี และมีประสบการณ์ในโรงเรียนมากกว่า 15 ปี ซึ่งสอดคล้องกับรายงานวิจัยของ ชีระชัย บูรณโชติ และคณะ ที่พบว่า ผู้บริหารเป็นชายมากกว่าหญิง มีวุฒิปริญญาตรี และมีเวลาปฏิบัติงานอยู่ในโรงเรียนไม่ต่ำกว่า 6 ปี¹ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับรายงานวิจัยของ วีระ ทองประสิทธิ์ ที่พบว่า ผู้บริหารเป็นชายมากกว่าหญิง มีวุฒิปริญญาตรี อายุระหว่าง 31-40 ปี และได้ปฏิบัติงานในตำแหน่งมาเป็นเวลา 5-10 ปี² อภิปรายได้ว่า สภาพในปัจจุบันของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา มุ่งเน้นที่คุณภาพในการจัดการศึกษา ผู้บริหารจึงจำเป็นต้องจะปรับปรุงตนเองให้มีความรู้ และประสบการณ์อาชีพเพิ่มมากขึ้น ซึ่งตรงกับที่ Young กล่าวไว้ว่า

ผู้ที่ได้รับปริญญาสูงและเคยสอนมาแล้ว ย่อมจะทำงานได้ดีกว่าผู้ที่ได้รับปริญญาต่ำและไม่เคยสอน ดังนั้น ในการสรรหาบุคลากรเข้าดำรงตำแหน่งผู้บริหารโรงเรียนควรที่จะพิจารณาในด้านคุณวุฒิ และประสบการณ์ เพราะเป็นคุณสมบัติที่สำคัญอีกประการหนึ่ง³

จากผลงานวิจัยนี้ พบว่า ผู้ที่จะก้าวขึ้นเป็นผู้บริหารโรงเรียนได้นั้น ควรจะต้องมีทั้งศาสตร์และศิลป์ในการทำงานหรือบริหารงาน กล่าวคือ ประการแรกต้องมีทั้งความรู้ความสามารถ และประสบการณ์ในการทำงาน เพื่อเป็นแนวทางในการบริหารงาน โดยใช้ความรู้ที่ได้ศึกษามาเป็นหลักในการบริหารงาน รวมทั้งใช้ศิลป์ในการทำงานร่วมกับผู้อื่น เช่น ภาวะผู้นำ การทำงานเป็นทีม มนุษยสัมพันธ์ เป็นต้น ควบคู่กันไปทั้งสองประการ.

2. ทักษะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือลดโทษการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

2.1 พฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน เมื่อพิจารณาจากทักษะโดยส่วนรวม พบว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับน้อย สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ มณีเหมทานนท์ ที่พบว่า การปฏิบัติตามวินัยของนักศึกษาวิทยาลัยครู ด้านการแต่งกาย ด้านความประพฤติ และความบกพร่องทางวินัย ในทัศนะของนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร เกิดขึ้นในระดับน้อย⁴ อีกทั้งยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ประกอบ เกิดนิล ที่พบว่าผู้บริหาร และครู-อาจารย์ มีความเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมทางจริยธรรม ด้านความมีระเบียบวินัยของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ในวิทยาลัยเทคนิคสังกัดกรมอาชีวศึกษา อยู่ในระดับค่อนข้างดี⁵ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ แก้วอุษา รุทอง ที่พบว่า การประพฤติทางวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปัตตานี ตามทัศนะของครูอาจารย์และนักเรียนว่าอยู่ในระดับดี⁶ ตลอดจนผลงานวิจัยของ บัญญา สดสง่า ที่พบว่า ระดับการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนตามทัศนะของผู้บริหารและครูโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับน้อย⁷ อภิปรายได้ว่า ทักษะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร อยู่ใน

ลักษณะที่ไม่เป็นปัญหามากนัก แต่ข้อค้นพบดังกล่าวแตกต่างไปจากข้อมูลที่เป็นปัญหาทางวินัย โดยเฉพาะจากกองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา ที่พบว่า มีนักเรียนโรงเรียนเอกชนที่ประพฤติไม่เหมาะสม ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีจำนวนมากเป็นอันดับที่ 2 และในจำนวน 20 อันดับแรก มาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา อาจเป็นเพราะการประพฤติตนไม่เหมาะสม หรือพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนที่เกิดขึ้นเรียงตามลำดับตั้งแต่ หลบหนีการเรียน เทียวเตร้านที่สาธารณะในขณะที่เรียน เข้าสถานที่ไม่เหมาะสมกับสภาพนักเรียน แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบ คี๋มสุราคีมเปียร์และสูบบุหรี่ ก่อการทะเลาะวิวาท พกอาวุธ จับกลุ่มมั่วสุม ไปจนถึงแสดงกิริยาว่าจาไม่สุภาพ⁸ เกิดขึ้นภายนอกสถานศึกษาเป็นส่วนใหญ่หรือแทบจะทั้งหมด ซึ่งสิ่งหรือสถานที่ยั่วเย้าให้เกิดพฤติกรรมพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัย มีมากโดยเฉพาะ กรุงเทพมหานคร เช่น ภาพข่าวจากสื่อสารมวลชน สถานเริงรมย์ ศูนย์การค้า เป็นต้น⁹ และเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่าการแสดงออกของนักเรียนเมื่ออยู่ต่อหน้าครูอาจารย์ หรือภายในโรงเรียน ย่อมจะแตกต่างไปจากการอยู่ลับหลังครูอาจารย์ หรือระหว่างที่อยู่ภายนอกสถานศึกษา รวมทั้งที่คำกล่าวของ นายสมนึก บารุง ว่า นักเรียนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาส่วนใหญ่ขาดจากการสอบเข้าสถานศึกษาของรัฐมาแล้ว¹⁰ ดังนั้นทัศนคติของผู้บริหารและครูจึงอาจมองคนกลุ่มนี้ด้วยความเข้าใจและเห็นอกเห็นใจตลอดมา จึงเป็นไปได้ว่าทัศนคติของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน ในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับน้อย

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ จะพบว่า ทัศนคติของผู้บริหารและครูเห็นว่าเรื่องที่มีการปฏิบัติสูงสุดที่สุด คือเรื่อง มาโรงเรียนสาย มีการปฏิบัติสูงสุด สอดคล้องกับการสำรวจของสุชา จันท์เอม ที่สรุปปัญหาทางวินัยของเด็กที่อยู่ในโรงเรียนที่พบมากเป็นอันดับที่สี่¹¹ และผลการวิจัยของ ปัญญา สดสง่า ที่พบว่า ทัศนคติของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับกรณีบกพร่องทางวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ว่า การมาโรงเรียนสาย มีการปฏิบัติมากอยู่ในลำดับที่สองและสาม¹² ตามลำดับ สาเหตุ

ที่สำคัญประการหนึ่งน่าจะมาจากปัญหาการจราจร ทวีศักดิ์ บุตรตัน ให้ความเห็นว่า ถ้าหากสำรวจวิจัยหัวข้อที่คนกรุงเทพมหานครพูดกันชนิดที่ไม่รู้จบและมองไม่เห็นทางออก คาดว่าอันดับแรกคงจะเป็นเรื่องปัญหาการจราจร¹³ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องนี้ ชูติมา รัตนนุกูล ให้ทัศนะว่า

ในปัจจุบันนี้ พบว่า ปัญหาการจราจรเป็นปัญหาที่สำคัญยิ่งของเมืองใหญ่ โดยเฉพาะกรุงเทพมหานคร สมุทรปราการ ปทุมธานี นนทบุรี และจังหวัดใกล้เคียง นักเรียนและนักศึกษาส่วนใหญ่อใช้เวลาในการเดินทางจากบ้านไปยังสถานศึกษา 1-2 ชั่วโมง ทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนหนังสือ จึงอาจแวะลงระหว่างทางเพื่อเที่ยวเตร่ หรือไปสถานศึกษาช้า ไม่ทันเข้าเรียน¹⁴

จะเห็นได้ว่า การจราจรในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ก็เป็นปัญหาที่อาจก่อให้เกิดพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนได้ตลอดเวลา ซึ่งจะยังคงเป็นปัญหาที่สำคัญต่อไป นอกจากนี้ผู้วิจัยเห็นว่า อาจเป็นเพราะความต้องการของนักเรียนในการเข้าศึกษาต่อในสายวิชาชีพ ซึ่งจำนวนนักเรียนที่จบในระดับมัธยมศึกษา เพิ่มขึ้นทุกปี ตลอดจนการหลั่งไหลของประชาชนจากต่างจังหวัดที่เข้ามาทำมาหากินในกรุงเทพมหานคร ทำให้มีปัญหาวนเรื่องสถานที่เรียน ดังนั้นสถานศึกษาในระดับอาชีวศึกษาทั้งของรัฐและเอกชนจึงแบ่งการเรียนเป็นสองรอบ คือ รอบเช้า และ รอบบ่าย และเนื่องจากระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ อนุญาตให้โรงเรียนเปิดทำการสอนระหว่างเวลา 7.00-21.00 น. เท่านั้น¹⁵ ทำให้คาบเรียนในแต่ละวันมีจำนวนจำกัด แต่สถานศึกษาจำเป็นต้องให้นักเรียนเรียนตามจำนวนปีการศึกษาที่ระบุไว้ จึงจำเป็นต้องจัดให้มีการเรียนการสอนคาบเรียนแรกในเวลาเช้าที่สุด ประกอบกับปัญหาการจราจรดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จึงอาจเป็นผลให้นักเรียนมาเรียนไม่ทันได้ นอกจากที่กล่าวมาแล้วข้างต้น อาจเกิดจากมีสาเหตุอื่น ๆ อีก ซึ่งพรรณราย ทรัพย์ประภา ให้ความเห็นว่า

...ปัญหาทางเชิงจิตวิทยา อาจจะทําให้นักเรียนกระทัดได้ กล่าวคือ คนเราต้องการได้รับความรัก และความเอาใจใส่ในทางบวก แต่ถ้าเขาไม่ได้รับอย่างเพียงพอแล้ว เขาจะหันไปแสวงหาความรัก ความเอาใจใส่ในทางลบเป็นการทดแทน ดังนั้น เราจึงอาจพบว่า นักเรียนบางคนอาจจะทําผิดต่าง ๆ ได้ เช่น ไม่ส่งการบ้าน มาโรงเรียนสาย หนีโรงเรียน เป็นต้น เพื่อให้ตนเองถูกทําโทษ¹⁶

ส่วนพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน ในอันดับรองลงมา ได้แก่ กล่าวคำหยาบ แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบที่โรงเรียนกำหนด นักเรียนหญิงใช้เครื่องสำอาง หรือสิ่งแปลกปลอมเพื่อการเสริมสวย นั้น พอรวมสรุปได้ว่า ส่วนหนึ่งอาจมีสาเหตุมาจากที่ตัวของนักเรียนเอง อีกส่วนหนึ่งนั้น อาจเป็นเพราะนักเรียนในระดับอาชีวศึกษา ซึ่งถือว่าเป็นวัยรุ่น เป็นวัยที่มีพฤติกรรมบางอย่างคล้ายเด็ก บางอย่างคล้ายผู้ใหญ่เปลี่ยนแปลงความรู้สึกได้ง่าย ประกอบกับความเจริญก้าวหน้าของเทคโนโลยี ที่ให้ความสำคัญทางด้านวัตถุมากกว่าจิตใจ ก็จะส่งผลทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อวัยรุ่น ซึ่งวนอยู่กับการแสวงหาเอกลักษณ์ การเสริมบทบาทของความเป็นผู้ใหญ่ และความอิสระตามความต้องการของตนเอง¹⁷ ในปัจจุบันนี้ เทคโนโลยีที่มีบทบาทต่อเด็กและเยาวชน ได้แก่ วีดีโอ โทรทัศน์ วารสารบันเทิง เป็นต้น ซึ่งถือว่าเป็นปัญหาที่สำคัญประการหนึ่ง อาจเรียกว่าเป็นปัญหา ด้านสื่อมวลชนก็คงไม่ผิด เพราะสื่อมวลชนบางประเภทก่อให้เกิดการยั่วยู่ทางอารมณ์ และทําให้คุณธรรม จริยธรรมเสื่อมทรามลง รวมทั้งได้เน้นด้านธุรกิจมากกว่าคุณภาพ และการบริการสาธารณสุข ปัญหาเหล่านี้สอดคล้องกับผลการสัมมนา ของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ ร่วมกับกรมประชาสัมพันธ์ ที่ระบุว่า สื่อบางประเภท จัดทําเพื่อการค้าเพียงอย่างเดียว แสวงหาผลกำไร เนื้อหามุ่งเน้นในเรื่องเพศ ความรุนแรง ก้าวร้าว ฟุ้งเฟ้อ เป็นต้น¹⁸ และจากรายการวิจัย ของ บารุง สุขพรรณ ในเรื่องบทบาทของสื่อมวลชนในการเผยแพร่ และปลูกฝังค่านิยมที่พึงประสงค์ต่อเยาวชนไทย

พบว่า นักเรียนเปิดเครื่องรับวิทยุเป็นประจำร้อยละ 75.60 เปิดเครื่องรับโทรทัศน์เป็นประจำทุกวัน ร้อยละ 95.00 อ่านหนังสือพิมพ์เป็นประจำวัน ร้อยละ 39.50 และชมภาพยนตร์นาน ๆ ครั้ง ร้อยละ 51.00¹⁹ จะเห็นได้ว่า สื่อมวลชนได้เข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิตประจำวันของเยาวชนไทยเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะสื่อที่ถูกถ่ายทอดมาจากโทรทัศน์ จะมีอิทธิพลมากที่สุดกับเด็กเยาวชน ตรงกับรายงานวิจัยของ บุปผา นวลละออง ที่พบว่า โทรทัศน์มีอิทธิพลในการสร้างปัญหาให้เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนมากที่สุด ซึ่งบางครั้งการเผยแพร่ภาพและข่าวสาร ทำให้มีค่านิยมที่ผิด ๆ เช่น บางรายการเสนอภาพที่ไม่ถูกต้อง และมีกิริยาท่าทางแปลก ๆ ที่วัยรุ่นลอกเลียนแบบที่ไม่ดีมาได้ ภาพยนตร์ละครที่ฉายทางโทรทัศน์ก็เป็นแหล่งยั่วยุให้เกิดปัญหาทางจริยธรรม ตลอดจนภาพจากวีดีโอ ซึ่งมีได้ถูกตรวจสอบจากทางราชการ ก็ทำให้เด็กมีจิตใจเสื่อมลง ทำให้นักเรียนใจแตก เลียนแบบในสิ่งที่ไม่เหมาะสมและเป็นอันตรายอย่างยิ่ง²⁰

สำหรับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน ที่พบน้อยที่สุด คือ ขุมมูม ประท้วงต่อครูหรือผู้บริหารโรงเรียน ชม ภูมิภาค ได้กล่าวถึงรากฐานในการสร้างวินัยของนักเรียน อาจเริ่มจากวิธีการต่างๆ เช่น ให้นักเรียนเข้าใจในวิธีการของประชาธิปไตย²¹ เพราะปัจจุบันนี้ การเน้นประชาธิปไตยในโรงเรียนที่มุ่งส่งเสริมให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นอย่างเสรีภายใต้กรอบของการอยู่ร่วมกันแบบสังคมประชาธิปไตย มีการฝึกอบรมรายวิชาการใช้เหตุผลให้นักเรียนรู้จักคิดค้นหาทางแก้ปัญหาด้วยเหตุด้วยผลและอย่างสันติวิธี ตลอดจนทำให้เกิดความกล้าแสดงออก มีส่วนร่วมในการกำหนดและทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อสร้างความรู้จักรับผิดชอบ สำหรับในการเรียนการสอนก็ให้มีเสรีภาพในการเลือกวิธีเรียน บทเรียน และรายวิชาต่าง ๆ มากขึ้นภายใต้ขอบเขตของหลักสูตร สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เมื่อนักเรียนมีสิ่งแวดล้อมเป็นประชาธิปไตย ก็สามารถปกครองตนเองอย่างเสมอภาค และส่งเสริมให้อยู่ในกฎเกณฑ์และระเบียบวินัยที่ดีได้²² ซึ่ง แก้วอุษา รุทอง เห็นว่า การที่นักเรียนได้เรียนและทำกิจกรรมร่วมกันภายใต้สังคมแบบประชาธิปไตยจะส่งผลให้เข้าใจในหมู่นักเรียนด้วยตนเอง ตลอดจนเข้าใจและมองภาพโรงเรียนและครูในทางที่ดีด้วย²³ อาจอีกประการหนึ่ง

อาจเนื่องมาจากการมีมาตรฐานของระเบียบ และมาตรการที่ชัดเจนของโรงเรียนเพื่อการส่งเสริมให้นักเรียนมีวินัยของโรงเรียน และคุณธรรมที่ดีตามต้องการ สิ่งต่างๆ เหล่านี้ โดยเฉพาะการจัดสังคมแบบประชาธิปไตยในโรงเรียน ดังที่กล่าวแล้วข้างต้น จะหล่อหลอม และส่งผลให้พฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน ในเรื่องขุมมูประทั่วต่อครูหรือผู้บริหารโรงเรียนแทบจะไม่เกิดขึ้นเลย หรือพบน้อยที่สุด

2.2 การป้องกันการผิดวินัย เมื่อพิจารณาจากทัศนะโดยส่วนรวม พบว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างสูง อภิปรายได้ว่าโรงเรียน ผู้บริหารและครูได้เอาใจใส่และดำเนินการเกี่ยวกับมาตรการป้องกันการผิดทางวินัยของนักเรียน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า โรงเรียนได้พยายามที่จะปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบาย โดยนำจุดเด่นของโรงเรียนเอกรชนในเรื่องการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมและระเบียบวินัย เพราะโรงเรียนเอกรชนสามารถดูแลเอาใจใส่เด็กเรียนได้อย่างทั่วถึง²⁴ ตามที่กล่าวมาแล้วในบทข้างต้น นอกจากนี้กองโรงเรียนอาชีวศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกรชน ก็ได้จัดประชุมสัมมนาผู้บริหารและครู ตามโครงการส่งเสริมให้โรงเรียนจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาศีลธรรม จริยธรรม และพลานามัย ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2531 จนถึงปัจจุบันอีกด้วย²⁵ รวมทั้งได้จัดทำคู่มือการพัฒนาวินัยของนักเรียน พร้อมแจกจ่ายให้โรงเรียนเอกรชนเพื่อเป็นแนวทางให้ผู้บริหารและครู มีความรู้ ความเข้าใจในเรื่องการพัฒนา และปกครองนักเรียนอย่างถูกต้อง คาดว่าโรงเรียนสามารถกำหนด บทบาท หน้าที่ ความรับผิดชอบของบุคลากรในโรงเรียนได้อย่างเหมาะสม อย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยนี้ พบว่า ทัศนะของผู้บริหารและครูเห็นว่า มาตรการที่โรงเรียนได้กระทำในด้านการป้องกันการผิดวินัยของนักเรียน มีการปฏิบัติสูงที่สุดคือโรงเรียนได้ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจและตระหนักในชื่อเสียงและความสำคัญของโรงเรียน ตรงกับที่ พันัส พนาคินทร์ ได้เสนอแนวทางเกี่ยวกับด้านนี้ โดยยึดหลักคำพิงเพยหรือสุภาษิต " ก้นไว้ดีกว่าแก้ " ที่เสนอไว้รวม 8 ประการ และหนึ่งในแนวทางดังกล่าวเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการสร้างความรักโรงเรียนให้เกิดขึ้นในหมู่นักเรียน²⁶ เพราะชื่อเสียงของโรงเรียนด้านต่าง ๆ เช่น นักเรียนเรียนเก่ง เล่นกีฬาเก่ง เป็นต้น ความรู้สึกของ

นักเรียนจะยึดมั่นความเป็นสถาบัน และจะผูกพันในลักษณะที่พึ่งปรารถนา กล่าวคือ ร่วมกัน
ผดุงรักษาชื่อเสียงให้คงไว้ ย่อมเกิดแนวร่วมให้นักเรียนประพฤติในทางที่ดี เช่น ขยันเรียน
เชื่อฟังครู มีมารยาทดี เป็นต้น²⁷ และจัวร์รัตน์ มณีรัตน์ มีเห็นว่า

....ความรู้สึกที่ดีต่อโรงเรียนนั้น จะทำให้เด็กเรียนรู้สึกภูมิใจ มีความรักใน
สถาบัน รักเครื่องแบบ รักเพื่อน รักชื่อเสียง และรักทรัพย์สินของโรงเรียน
นอกจากนั้นแล้ว นักเรียนก็มีความห่วงแทน และยินดีปกป้องรักษา
ทุกให้โรงเรียนเขาต้องเสื่อมเสียในทางหนึ่งทางใดอีกด้วย²⁸

ซึ่งหากโรงเรียนทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามแล้ว ประเทิน มหาจันทร์ เห็นว่า

....ความรู้สึกเกลียดชังโรงเรียน จะมีส่วนทำให้เด็กแสดงพฤติกรรมที่ไม่
เหมาะสมได้ง่าย มีการทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน มีการฝ่าฝืนระเบียบ
ของโรงเรียน เช่น มาโรงเรียนสายหนีโรงเรียนแต่งกายไม่ถูกระเบียบ
นอกจากนี้ ยังมีการก่อความสงบในด้านต่าง ๆ เช่น การชุมนุมประท้วง
เรียกร้อง การทำร้ายร่างกายเพื่อน เพื่อนนอกโรงเรียนเข้ามาก่อความ
วุ่นวายในโรงเรียน เป็นต้น²⁹

จะเห็นว่า การสร้างความรัก ความเข้าใจและตระหนักในชื่อเสียงของโรงเรียน
จึงเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาวินัยหรือการป้องกันการทำความผิดวินัยอย่างหนึ่ง ที่
โรงเรียนไม่ควรละเลยจะกระทำ โดยการปลูกฝังให้เกิดความสำนึกทั้งทางตรงและทางอ้อม
สำหรับมาตรการที่นิมนต์พระภิกษุอบรมศีลธรรมจริยธรรมให้แก่ นักเรียน เป็นประจำ
นั้น โรงเรียนได้มีการปฏิบัติอยู่ในระดับต่ำที่สุด สันนิษฐานได้ว่า โรงเรียนอาจมองเรื่องของ
ศาสนาเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจสำหรับนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ จัวร์รัตน์

มณีรัตน์ ที่มองว่า ปัญหาในการเรียนการสอนจริยธรรมแก่นักเรียนอย่างหนึ่ง เพราะทุกคนมองเรื่องจริยธรรม หรือเรื่องศาสนาเป็นเรื่องที่น่าเบื่อ มีเนื้อหาโดยทั่วไปชวนง่วงนอน³⁰ นอกจากนี้ การแสวงหาพระวิทยากรที่มีความสามารถในการบรรยาย หรือฝึกอบรม ก็มีได้ดำเนินการง่ายนัก แม้ว่าปัจจุบันจะมีพระภิกษุหลายรูปที่ท่านมีวิธีการเทศนาที่น่าฟังและทันสมัยก็ตาม เนื่องจากกิจกรรมที่ท่านรับก็มีมาตลอดปี อีกทั้งกระบวนการดังกล่าว โรงเรียนไม่สามารถที่จะดำเนินการได้สะดวกนัก ดังนั้นโรงเรียนส่วนใหญ่จึงมีมาตรการในการฝึกอบรมโดยครูเป็นการภายในมากกว่า แต่ ทศนีย์พรรณ อุดมเวช มีความเห็นว่า การแก้ปัญหากระบวนการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม ด้านต่าง ๆ แก่นักเรียน ควรให้พระสงฆ์มีบทบาทด้วย³¹ ซึ่งชี้ให้เห็นว่า การปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมหรือเรื่องวินัยของนักเรียนยังไม่ควรอยู่แต่เฉพาะในโรงเรียนและถ่ายทอดจากโรงเรียนหรือจากครูผู้สอนแต่เพียงฝ่ายเดียว บทบาทด้านนี้ก็ยังคงควรที่จะเชิญวิทยากรภายนอก โดยเฉพาะพระภิกษุมาให้การฝึกอบรมด้วยก็จะเป็นการดี

2.3 การแก้ไขหรือลดโทษการผิดวินัย เมื่อพิจารณาจากทัศนะโดยส่วนรวมพบว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง อภิปรายได้ว่า ผู้บริหารและครูยึดถือแนวปฏิบัติและมาตรการในด้านการแก้ไขหรือลดโทษ ตามระเบียบที่โรงเรียนและกระทรวงศึกษาธิการกำหนดในเกณฑ์พอสมควร รวมทั้งยึดวัตถุประสงค์การลดโทษเป็นสำคัญว่า การลดโทษส่วนใหญ่มุ่งว่ากล่าวสั่งสอน โดยเจตนาที่จะแก้ไข และความประพฤติน่าเกลียดของนักเรียน นักศึกษา ให้รู้สึกสำนึกถึงความผิดและเว้นการประพฤตินั้น กลับประพฤตินั้นในทางที่ดี³² และจากผลการวิจัยที่พบว่า โรงเรียนดำเนินการโดยเน้นการป้องกันมากกว่าการแก้ไขหรือลดโทษ แสดงว่า โรงเรียนมิได้ยึดหลักสุภาสิตหรือคำพังเพย ที่ว่า "วัวหายจึงล้อมคอก" เป็นแนวทางการปฏิบัติ ผู้วิจัยเห็นว่าเป็นการยึดหลัก "เดินทางสายกลาง" กล่าวคือไม่เข้มงวดกับนักเรียนมากเกินไป หรือปล่อยปละละเลยในเรื่องระเบียบวินัย จนเกิดความหย่อนยานและยากในการปกครองหรือควบคุมดูแลน่าจะเป็นสิ่งที่โรงเรียนควรทำถูกต้องสอดคล้องที่ ชุตินา รัตนกุล ได้ให้ความเห็นว่า

....การเข้มงวดกับนักเรียนมากจนเกินไปนั้น นักเรียนจะเกิดความกลัว การถูกลงโทษมากกว่า เช่น แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบ ไม่ได้ทำการบ้าน ไม่มีตำราเรียนหรือเครื่องแบบสำหรับเรียนมางวิชาก็ไม่กล้าเข้าเรียน เพราะกลัวจะถูกครู-อาจารย์ลงโทษ อีกทั้งไม่กล้าอยู่บ้านเพราะกลัวพ่อแม่หรือผู้ปกครองทราบ จึงมีปัญห่อื่น ๆ ตามมามากมายเช่น หนีโรงเรียน ทะเลาะวิวาท เป็นต้น ดังนั้นในบางกรณี กฎ ระเบียบที่โรงเรียนวางไว้ ควรมีการอนุโลมบ้าง ถ้าเห็นว่า เมื่ออนุโลมแล้วจะมีประโยชน์กับนักเรียนนักศึกษามากกว่ามีโทษ³³

ดังนั้น การยึดหลักการอนุโลมในระเบียบกฎเกณฑ์ จึงเป็นทางหนึ่งที่โรงเรียนสามารถแก้ไข และบรรเทาพฤติกรรมนักเรียนที่ทำผิดทางวินัยที่ถูกต้องวิธีหนึ่ง ตามข้อค้นพบจากการวิจัยที่ว่าทัศนคติของผู้บริหารและครูโดยส่วนรวม เห็นว่า มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง อย่างไรก็ตาม มีประเด็นที่จะยกมากล่าว คือ ทัศนคติของผู้บริหารและครูเห็นว่มาตรการที่มีการปฏิบัติสูงสุด ได้แก่ ก่อนการลงโทษทุกครั้งโรงเรียนได้ชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงความคิดที่ทำไมต้องถูกลงโทษ และมาตรการเรื่องการลงโทษทุกครั้งโรงเรียนได้กระทำตามความสุ่มรอบคอบที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับ ปรีชา ชรรมา ที่กล่าวว่า

....การลงโทษนักเรียนส่วนใหญ่ มีความมุ่งหวังที่จะให้ลงโทษโดยผู้จัดการลงโทษสถานเบาก่อน และควรบอกเล่าให้นักเรียนทราบเกี่ยวกับความคิดของตน เนื่องจากการลงโทษเป็นการย้ำให้เห็นถึงความสำคัญของระเบียบวินัย ซึ่งควรจะต้องมีให้นักเรียนเข้าใจว่าการลงโทษเป็นการแก้แค้น³⁴

อภิปรายโดยสรุปรวมได้ว่า ส่วนหนึ่งมาจากการดำเนินกิจการโรงเรียนเอกชน นอกจากจะให้การศึกษาแก่เยาวชนแล้ว ยังมีวัตถุประสงค์ด้านธุรกิจการค้าอีกด้วย³⁵ แผลง

การเงินของโรงเรียนเอกชนส่วนใหญ่ หรือทั้งหมด โดยเฉพาะโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา มาจากเงินค่าธรรมเนียมการเรียนของนักเรียน เมื่อนักเรียนในโรงเรียนมีจำนวนหรือ ปริมาณมากพอสมควร ก็จะทำให้การเงินของโรงเรียนดีขึ้นตามไปด้วย และสามารถที่จะ บริหารกิจการโรงเรียนให้ดำเนินไปด้วยดีและมีคุณภาพ เช่น การจ้างครูที่มีคุณวุฒิสูง การจัดซื้อเครื่องมืออุปกรณ์ที่ทันสมัย เป็นต้น ผู้วิจัยเห็นว่าความพยายามที่โรงเรียนจะต้องรักษา จำนวนหรือปริมาณของนักเรียนให้คงที่ หรือมากพอที่จะดำรงกิจการอยู่ได้นั้น เป็นสิ่งที่ต้อง คำนึงถึงเป็นประการสำคัญ ดังนั้น การดำเนินการต่าง ๆ โดยเฉพาะมาตรการด้าน การแก้ไข หรือลงโทษนักเรียน จึงต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง และสุ่มรอบคอบที่สุด แม้ว่าจะ เป็นความคิดทางวินัยในระดับไหนก็ตาม

ส่วน มณี เหมทานนท์ เห็นว่า นักศึกษาในวัยนี้เป็นนักศึกษาระดับมัธยมศึกษาที่ได้รับ การศึกษา มีความรับผิดชอบ จึงไม่ต้องลงโทษนักเรียนขั้นรุนแรงก่อนถึงเวลาอันควร และนักศึกษาที่ถูกลงโทษจะได้มีโอกาสปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมของตนเองให้ดีขึ้น จนสามารถ เรียนจบได้³⁶ จึงอาจเป็นเพราะผู้บริหารและครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาเองก็เห็นว่า นักเรียนในวัยนี้กำลังจะก้าวไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ รู้จักรับผิดชอบตัวเองได้ในระดับหนึ่ง เช่นกัน การลงโทษจึงต้องใช้ความสุ่มรอบคอบ รวมทั้งแจ้งให้ผู้กระทำผิดได้ทราบเพื่อมีโอกาสปรับปรุง พฤติกรรม ดังที่กล่าวมาแล้ว

สำหรับทัศนะของผู้บริหารและครูเห็นว่า มาตรการที่มีการปฏิบัติที่ดีที่สุด ได้แก่ การปล่อยนอกห้องเรียน รองลงมาคือ กักตุนโทษโดยให้ทำความสะอาดห้องน้ำ ห้องส้วม หรือบริเวณโรงเรียน อภิปรายโดยสรุปรวมได้ว่า การลงโทษลักษณะดังกล่าวไม่เหมาะสม กับนักเรียนในระดับนี้ เพราะ เป็นการลงโทษในลักษณะประจานนักเรียน³⁷ น่าจะทำให้ เกิดเป็นผลเสียมากกว่า สอดคล้องกับ บัญญา สดสง่า เห็นว่า

....การลงโทษโดยให้นักเรียน ทำความสะอาดห้องน้ำ ห้องส้วม อาจจะ เหมาะสมกับสถานศึกษาอีกลักษณะหนึ่ง ที่เข้มงวดเรื่องระเบียบวินัย เช่น

สถาบันฝึกทหาร เป็นต้น อีกทั้งการลงทะเบียนลักษณะนี้เป็นคาบสองคม อาจ
ทำให้ นักเรียนมีหมกมุ่นและไม่อยากมาโรงเรียน และจะเกิดปัญหาอื่น ๆ
ตามมา³⁸

นอกจากนี้ การลงทะเบียนด้วยวิธีนี้ โรงเรียนจึงแทบจะเลิกล้มแนวการลงทะเบียนในสมัย
ดั้งเดิม แต่อาจจะยังคงให้มีการทำความสะอาดห้องเรียนหรือบริเวณโรงเรียนบ้างกรณีเป็น
ความผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล ทักษะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความ
บกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือลงทะเบียนการผิดวินัยในโรงเรียน
เอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยสามารถนำมาอภิปรายในภาพรวมได้ว่า
ผู้บริหารและครูมีทักษะ เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนมีการปฏิบัติอยู่ใน
ระดับน้อย เพราะโรงเรียนใช้แนวทางเกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัยอยู่ในระดับปานกลาง
ค่อนข้างสูง รวมทั้งใช้แนวทางการแก้ไขหรือลงทะเบียนการผิดวินัย ซึ่งมีการปฏิบัติอยู่ในระดับ
ปานกลางควบคู่กันไป โดยที่โรงเรียนเน้นแนวทางการป้องกันการผิดวินัยมากกว่าแก้ไข
ซึ่งเป็นไปตามหลักวิชาการ ช่าง บัณฑิต กล่าวว่า ลักษณะการใช้วินัยที่ดี นอกเหนือ
จากที่มีความมุ่งหมายเพื่อประโยชน์ในการเสริมสร้าง และพัฒนาการบุคลิกภาพของทุกฝ่ายที่
เกี่ยวข้อง อีกทั้งต้องไม่ขัดกับขนบธรรมเนียมประเพณี กฎหมายบ้านเมืองแล้ว ยังต้องเป็น
สิ่งที่มีมุ่งสร้างหรือป้องกันมากกว่าแก้ไข³⁹ สอดคล้องกับผลการศึกษาของอาจารย์ใหญ่ใน
โรงเรียนประเทศสิงคโปร์ ที่ได้ศึกษาค้นคว้าวิจัยอบรมเด็กและเยาวชนของประเทศสิงคโปร์
พบว่า นักเรียนที่ทำผิดในด้านการเรียน หรือความประพฤติจะได้รับการลงทะเบียนอย่างหนัก
เท่าเทียมกัน แต่โรงเรียนพยายามหาวิธีการป้องกันมากกว่าลงทะเบียน และด้วยกระบวนการที่
ค่อยเป็นค่อยไป⁴⁰

3. เปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยสามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

3.1 พฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างทัศนะของผู้บริหารและครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประกอบ เกิดผล ที่พบว่า พฤติกรรมทางจริยธรรมด้านความมีระเบียบวินัย ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา ตามทัศนะของผู้บริหารและครู-อาจารย์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05⁴¹ และยังสามารถสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ มณี เมฆทานนท์ ที่พบว่า นักศึกษา อาจารย์และผู้บริหารมีทัศนะต่อการปฏิบัติตามวินัยของนักศึกษา วิทยาลัยครู ด้านความประพฤติ และความบกพร่องทางวินัย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01⁴² แสดงให้เห็นว่า ครูมีทัศนะเกี่ยวกับการแสดงออกของนักเรียนที่ไม่สมควรปฏิบัติอันแสดงถึงการผิดหรือขาดวินัยหรือพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา คนละลักษณะกับทัศนะของผู้บริหาร สอดคล้องกับคำกล่าวที่ว่า

....ผู้บริหารโรงเรียน ครูอาจารย์ ผู้ปกครอง ประชาชนและตัวนักเรียน มักจะถกเถียงกันว่า พฤติกรรมเช่นไรจะถือว่า เป็นพฤติกรรมที่นักเรียนไม่ควรปฏิบัติและไม่ควรถูกลงโทษ ทัศนะที่ต่างกันอย่างนี้ อาจก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างบุคคลที่เกี่ยวข้องดังกล่าว บางกลุ่มอาจพิจารณาปัญหาการประพฤติผิดวินัยว่า เป็นเรื่องปกติธรรมดาของเด็กสมัยใหม่ ถ้าไม่รุนแรงจน

เกินไปนักแต่บางกลุ่มคนเห็นว่า เป็นเรื่องไม่ปกติ ซึ่งจะนำไปสู่ความขัดแย้ง
ในการใช้ชีวิตต่อไป⁴³

และการที่ทักษะของครูสูงกว่าทักษะผู้บริหาร อาจเป็นเพราะครูนั้นมีหน้าที่โดยตรง
ที่จะต้องคอยควบคุม ดูแลนักเรียน หรือทำหน้าที่เป็นครูประจำชั้นหรือครูที่ปรึกษา นอกเหนือ
จากทำการสอน จึงมีโอกาสใกล้ชิดกับนักเรียนมากกว่า สามารถพบเห็นพฤติกรรมนักเรียน
อยู่ตลอดเวลาและทุกแง่มุม ได้พบปัญหาเหล่านี้อยู่เสมอจึงทำให้มองเห็นภาพเหล่านี้ได้ชัดเจน
กว่าผู้บริหาร นอกจากนี้ยังเป็นผู้ได้รับผลกระทบจากพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของ
นักเรียนโดยตรง กล่าวอีกนัยหนึ่งเป็นคนเชื่อมโยงระหว่างนักเรียนและผู้บริหาร ดังนั้น
บทบาทของครูในการควบคุม ดูแล หรือแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นกับนักเรียน หรือเกิดขึ้นเพราะ
นักเรียนเป็นต้นเหตุ ครูจะต้องรับดาเนินงานขั้นต้นทันที แล้วจึงรายงานให้ฝ่ายบริหารทราบ
ภายหลัง จะเห็นว่าโอกาสที่ครูจะรับรู้หรือสัมผัสกับพฤติกรรมของนักเรียนทั้งในทางบวกและ
ทางลบตลอดเวลาที่ปฏิบัติงาน แต่ในส่วนของผู้บริหารอาจมองจากภาพกว้าง ๆ จากตัว
นักเรียน หรือรับรู้จากรายงานที่ได้รับเท่านั้น การสัมผัสทางตรงด้วยตนเองมีน้อยกว่า
ครู เป็นผลให้มีทักษะเกี่ยวกับเรื่องนี้ต่ำกว่าทักษะของครูทั้งโดยส่วนรวมและ เป็นรายชื่อ

3.2 การป้องกันการผิดวินัย ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างทักษะ
ของผู้บริหารและครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงให้เห็นว่า
ผู้บริหารมีทักษะ เกี่ยวกับแนวทางการ เสริมสร้างการมีวินัย และการป้องกันการผิดวินัยใน
โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา คนละแนวทางกับทักษะของครู ซึ่งบทบาทของผู้บริหารที่
เกี่ยวข้องกับวินัยกำหนดไว้ว่า

....ผู้บริหารสถานศึกษาจะต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูปฏิบัติหน้าที่
ติดตามดูแล และควบคุมนักเรียนให้ปฏิบัติตามอยู่ในระเบียบวินัยที่ทาง
โรงเรียนกำหนดไว้ อีกทั้งจะต้องควบคุม ติดตาม ดูแลและประเมินผล

การปฏิบัติงานของบุคลากรทุกฝ่าย เพื่อนำผลการประเมินมาวิเคราะห์ ปรับปรุงระเบียบวินัยที่ตีขึ้นในโอกาสต่อไป⁴⁴

ผู้บริหารจึงย่อมจะมีความเข้าใจ และมองกว้างกว่าครูผู้เป็นฝ่ายปฏิบัติตามที่ฝ่ายบริหารได้วางไว้ หรือสนับสนุนให้นำไปปฏิบัติให้เป็นรูปธรรมและบรรลุเป้าหมาย กล่าวคือ ปลุกฝังให้นักเรียน นักศึกษามีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ และเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร แต่ในทางปฏิบัติจริงเพื่อให้เป็นไปตามแนวรายนัยดังกล่าวนั้น ผู้ปฏิบัติหรือครูผู้สอนอาจมองว่า โครงการ หรือการดำเนินการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ยังไม่ได้รับความสนใจเท่าที่ควร จากฝ่ายบริหาร หรือให้ความร่วมมือและสนับสนุนน้อยกว่าที่ควรจะเป็น กล่าวอีกนัยหนึ่งว่า รายนัยของโรงเรียนไม่ส่งผลให้ครูทุกคนเข้าใจ และเห็นแนวทางการปฏิบัติไปสู่เป้าหมายได้ถูกต้อง⁴⁵ จากเหตุผลที่กล่าวมาแล้วข้างต้นเป็นผลให้ทัศนคติของผู้บริหาร และครู เกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัยแตกต่างกัน อีกทั้งทัศนคติของผู้บริหารในเรื่องนี้สูงกว่า ทัศนคติของครูทั้งโดยส่วนรวมและเป็นรายข้อ

3.3 การแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ระหว่างทัศนคติของผู้บริหารและครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ มณี เหมทานนท์ ที่พบว่า นักศึกษา อาจารย์และผู้บริหารมีทัศนคติต่อการปฏิบัติตามวินัยของนักศึกษาวิทยาลัยครู ด้านการลงโทษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01⁴⁶ แสดงให้เห็นว่า ผู้บริหารมีทัศนคติเกี่ยวกับแนวทางการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาคณะและแนวทางกับทัศนคติของครู เนื่องมาจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่พบว่า ผู้บริหารและครูมีทัศนคติเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน แตกต่างกัน จึงทบทวนทัศนคติเกี่ยวกับการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยแตกต่างกันด้วย เพราะการที่มองพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนกรณีเดียวกันในคนละทัศนคติกันแล้ว การพิจารณาหรือตัดสินใจใช้วิธีการแก้ไขหรือลงโทษต่อความผิดนั้นๆ ก็ย่อมจะแตกต่างกันไปด้วย สอดคล้องกับความคิดเห็นของ พันัส หันนาคินทร์ ดังที่กล่าวแล้วตามข้อ

3.1 และจากเหตุผลซึ่งได้ยกมากล่าวไว้แล้วในข้อ 3.2 ข้างต้นเกี่ยวกับบทบาทและหน้าที่ของผู้บริหารและครูที่เกี่ยวข้องกับวินัย เป็นผลให้ทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยแตกต่างกัน ซึ่ง Jones ได้วิจัยเกี่ยวกับทัศนคติของผู้บริหารโรงเรียนครู และประชาชนต่อระเบียบวินัยของโรงเรียนชุมชนของสหรัฐอเมริกา พบว่า กลุ่มครูใช้ระเบียบวินัยที่เข้มงวดกว่าผู้ปกครอง ส่วนกลุ่มผู้บริหารใช้ระเบียบวินัยที่เข้มงวดมากที่สุด⁴⁷ ตรงกับผลการวิจัยที่ว่าทัศนะของผู้บริหารสูงกว่าทัศนะของครู ทั้งโดยรวมและเป็นรายข้อ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครูในภาพรวมพบว่า การมีทัศนะที่แตกต่างกันระหว่างผู้บริหารและครูในทั้งสามเรื่องดังกล่าว โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยไม่เป็นผลดีแก่โรงเรียน หรือนักเรียนโดยตรง เนื่องจากผู้บริหารและครูอาจารย์จะต้องเป็นฝ่ายที่ช่วยกันกำหนดระเบียบปฏิบัติเกี่ยวกับวินัยของนักเรียนในโรงเรียนให้ถูกต้องชัดเจน และปฏิบัติได้โดยยึดสอดคล้องกับปรัชญา ภูมิ ขอบข่ายของโรงเรียน โดยไม่ขัดต่อกฎระเบียบของกระทรวง เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม สังคมและสภาพการณ์ในขณะนั้น⁴⁸ การที่มีทัศนะที่ไม่สอดคล้องกัน ย่อมจะส่งผลไปถึงการปฏิบัติหรือวิธีการแก้ไขหรือลงโทษที่แตกต่างกันด้วยตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ดังนั้นจึงเป็นเรื่องที่ผู้เกี่ยวข้องต้องนำมาพิจารณาเพื่อปรับทัศนะให้มีความสอดคล้องกัน ซึ่งความเห็นของผู้วิจัยเสนอว่า ทัศนะที่แตกต่างกันนี้จะลดลงได้หากผู้บริหารจะใช้หลักการบริหารการศึกษา ซึ่งหมายถึง การใช้ศาสตร์และศิลป์ในการบริหารโรงเรียน⁴⁹ เพื่อให้นักเรียนได้รับการศึกษาตามความมุ่งหมายของหลักสูตรและเกิดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ได้แก่ ความมีระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์ เป็นต้น⁵⁰ ซึ่งที่กล่าวมานี้จะ เป็นแนวทางที่สามารถช่วยให้ช่องว่างระหว่างผู้บริหารกับครูลดลง สามารถทำงานร่วมกันได้อย่างดี นอกจากนี้ ผู้บริหารต้องพยายามจูงใจให้ผู้ร่วมงานเห็นความสำคัญ และให้ความร่วมมือในการสร้างวินัยในโรงเรียน⁵¹ ตลอดจนทำให้ครูมองเห็นสภาพปัญหาและมีแนวความคิดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับผู้บริหาร และระหว่างครูด้วยกันเอง มิฉะนั้นย่อมจะนำไปสู่ปัญหาการใช้ระเบียบอย่างมากมายหากทุกคนมีแนวความคิดแตกต่างกัน⁵² ในส่วนของครูผู้สอนก็เช่นกัน

จะต้องพยายามทำความเข้าใจในทิศทางที่โรงเรียนหรือฝ่ายบริหารได้วางกรอบหรือแนวทางในเรื่องต่าง ๆ และบทบาทของตนเองโดยพร้อมที่จะปฏิบัติตามแนวทางดังกล่าวด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะแก่ผู้บริหาร ครูและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อการปรับปรุง ส่งเสริมและพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ให้เกิดประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหารและครู

ผลการวิจัยพบว่า ทักษะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวิสัยทัศน์ของนักเรียน การป้องกัน และการแก้ไขหรือลดโทษการผิดวินัย โดยเห็นว่ามี การปฏิบัติอยู่ในเกณฑ์ที่สูงหลายประการ ตลอดจนผลการเปรียบเทียบทักษะของผู้บริหารและครู ในด้านดังกล่าวที่พบว่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้ง 3 ด้าน นอกจากนี้ ผู้บริหารและครูยังให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการป้องกัน และการแก้ไขหรือลดโทษ การผิดวินัยไว้หลายประการ จึงนำมาเป็นข้อมูลให้ผู้บริหารและครูพิจารณา ดังต่อไปนี้

1.1 ควรเอาใจใส่ และกวดขันพฤติกรรมความบกพร่องทางวิสัยทัศน์ของนักเรียน โดยเฉพาะที่เห็นว่า มีการปฏิบัติอยู่ในเกณฑ์ที่สูง อาทิ มาโรงเรียนสาย กล่าวคำหยาบ แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบที่โรงเรียนกำหนด ส่งเสียงดังอีกทีทหรือเล่นกันในห้องเรียน เป็นการก่อความรำคาญให้แก่ผู้อื่น เป็นต้น พร้อมทั้งร่วมกันหามาตรการหรือแนวทาง ในการลดพฤติกรรมดังกล่าว

1.2 การป้องกันการผิดวินัย ควรชี้แจงให้นักเรียน เข้าใจและตระหนักใน ชื่อเสียง/ความสำคัญของโรงเรียน รวมทั้งแสดงความคิดเห็นนอกเหนือจากนี้ให้ การช่วยเหลือ นักเรียนเมื่อประสบเคราะห์กรรมตามสภาพอันควร นอกจากนี้ควรมีการประกายกย่อง นักเรียนที่ทำชื่อเสียงให้แก่โรงเรียนด้านต่างๆ

1.3 การแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย ก่อนการลงโทษทุกครั้งโรงเรียนควรชี้แจงให้นักเรียนทราบถึงความผิดที่กระทำที่ต้องถูกลงโทษ และควรดำเนินการด้วยความสุจริตรอบคอบที่สุด

1.4 ควรหารือ และทำความเข้าใจที่สอดคล้องกันระหว่างผู้บริหารและคณะกรรมการในประเด็นต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน โดยเฉพาะมาตรการหรือแนวทางการป้องกันและแก้ไขการผิดวินัย ซึ่งมีทัศนคติที่แตกต่างกันเกือบทุกกรณี

1.5 ควรดำเนินการจัดกิจกรรม เพื่อเสริมสร้างวินัยของนักเรียนเป็นประจำ และอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา

1.6 ควรเชิญผู้ปกครองมาประชุมหารือร่วมกับทางโรงเรียน ในการสร้างคุณระเบียบของโรงเรียน พร้อมทั้งขอความร่วมมือในการดูแลพฤติกรรมนักเรียนอย่างใกล้ชิด

1.7 การลงโทษนักเรียนในขั้นต้น ผู้บริหารและครูควราชีววิธีว่ากล่าวตักเตือน พร้อมเชิญผู้ปกครองมาพบ หรือรายงานให้ทราบถึงความผิดนั้น ๆ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน

ผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย โดยเห็นว่า ควรจะใช้มาตรการในการป้องกันเพื่อระงับยับยั้งพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน มากกว่าการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย ตลอดจนทัศนคติที่แตกต่างกันของทั้งสองฝ่าย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำมาเป็นข้อมูลให้สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน พิจารณาดังต่อไปนี้

2.1 ควรสนับสนุนหรือหาแนวทางช่วยเหลือโรงเรียนเกี่ยวกับการป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย รวมทั้งการพัฒนาวินัยของนักเรียน อาทิ จัดประชุมสัมมนาผู้บริหารและครูผู้เกี่ยวข้อง เพื่อหามาตรการหรือแนวทางในการป้องกัน และแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย ทั้งนี้เพื่อนำผลที่ได้ไปปฏิบัติในโรงเรียนให้เกิดผลดี มีประสิทธิภาพ และในลักษณะที่สอดคล้องกันหรือในทิศทางเดียวกัน อีกทั้งให้การช่วยเหลือนักเรียนที่ประสบเคราะห์กรรมในด้านต่าง ๆ โดยผ่านทางโรงเรียนอีกทางหนึ่ง นอกจากนี้ควรมีการประกาศ

ยกย่องชมเชยนักเรียนที่หาข้อเสียนำให้แก่โรงเรียนในรูปแบบต่าง ๆ เช่น เชิญมารับมอบเกียรติบัตร ประกาศยกย่องทางหน้าหนังสือพิมพ์ หรือวารสารของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เป็นต้น

2.2 ควรกำหนดนโยบาย /แผนงานหลักที่ชัดเจนเกี่ยวกับมาตรการในการป้องกันและการแก้ไขปัญหานักเรียนที่มีพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยที่เกิดขึ้นทั้งในและนอกสถานศึกษา ทั้งนี้เพื่อรองรับแผนงาน/โครงการของโรงเรียน หรือกลุ่มโรงเรียนที่จะร่วมกันดำเนินการ เพื่อลดปัญหาและพัฒนาวินัยของนักเรียน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเจาะลึกในแต่ละประเภทของปัญหา สาเหตุของพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนที่พบมาก เช่น มาโรงเรียนสาย เป็นต้น เพื่อนำผลการวิจัยไปแก้ปัญหาเรื่องดังกล่าว
2. เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ทำในขอบเขตจำกัดเฉพาะเขตกรุงเทพมหานคร จึงควรมีการศึกษาวิจัยในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ทุกเขตการศึกษาทั่วประเทศ
3. ควรมีการศึกษาวิจัยเพื่อเปรียบเทียบทัศนะของผู้บริหารและครูในสถานศึกษาสังกัดสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาลัยนวัตกรรมการอาชีวศึกษา และโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน
4. ควรมีการศึกษาวิจัยในทัศนะของครูผู้ปกครอง เกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องและใกล้ชิดกับนักเรียนโดยตรง

เชิงอรรถ

1 ธีระชัย บุณนรชิตีและคณะ, "รายงานการวิจัยเรื่องพฤติกรรมทางการบริหารของผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา," วารสารครุศาสตร์ (กรกฎาคม 2531) หน้า 18-19.

2 วีระ ทองประสิทธิ์, "ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 5," (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2534), หน้า 102.

3 Elizabeth T. Young, "A Study of the Openions of Dean and Faculty Members towards the Effectiveness on Woman Department Chairman in Higher Education," (Ph.D. dissertation, 1975), p. 136.

4 ผนัง เหมทานนท์, "การปฏิบัติตามวินัยของนักศึกษาวิทยาลัยครู ในทัศนะของนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร," (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2528), หน้า 94.

5 ประกอบ เกิดนิล, "ความคิดเห็นของผู้บริหาร และครู-อาจารย์เกี่ยวกับพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรม ในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา," ((วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2533), หน้า 81.

6 แก้วอุษา รุทอง, "การศึกษาการประพฤติผิดวินัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปัตตานี," (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒสงขลา, 2535), หน้า 53.

7 บุญจา สดสง่า, "วินัยของนักเรียน การประพฤติผิดวินัย และการแก้ไขตาม
ทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร,"
(วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2528), หน้า 65.

8 กรมพลศึกษา, "รายงานผลการปฏิบัติงานของกองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา
เฉพาะในส่วนกลาง ประจำปีการศึกษา 2535," (อัสสาเนา)

9 สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ, "รายงาน
เบื้องต้น เรื่อง แนวทางแก้ไขปัญหาเยาวชนมัธยมในโรงแรมและสถานเริงรมย์ในเชิง
เสื่อมเสีย" เอกสารประกอบการสัมมนาเรื่อง การป้องกันปัญหาเด็กและเยาวชนมัธยมและ
ประพฤติดนไม่เหมาะสม วันที่ 15-17 กุมภาพันธ์ 2537 ณ โรงแรมสวนเป็ช เมืองพัทยา
จังหวัดชลบุรี (กรุงเทพมหานคร : สำนักนายกรัฐมนตรี, 2537), คาเนา. (อัสสาเนา)

10 สมเ็ก บารุง, เอกสารการบรรยายพิเศษในการประชุมสัมมนาเชิงปฏิบัติการ
เรื่องบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาต่อพฤติกรรมนักศึกษา ณ โรงเรียนช่างอุตสาหกรรมกรุงเทพ
16 ตุลาคม 2534 (กรุงเทพมหานคร : โรงเรียนช่างอุตสาหกรรมกรุงเทพ, 2534),
หน้า 3. (อัสสาเนา)

11 สุชา จันทร์เอม, จิตวิทยาการศึกษา, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จรัส
สันทวงศ์, 2515), หน้า 212.

12 บุญจา สดสง่า, เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

13 ตรีศักดิ์ บุตรตัน, "สิ่งแวดล้อม," มติชนสุดสัปดาห์ ปีที่ 14, ฉบับที่ 732 (2 กันยายน 2537), หน้า 30.

14 ชูติมา รัตนกุล, สรุปและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิตินักเรียน นักศึกษาประพัตติคน ไม่เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม ส่วนกลาง ปีงบประมาณ 2535 (ตุลาคม 2534-กันยายน 2535), (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์การศาสนา, 2537), หน้า 36.

15 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, พระราชบัญญัติ กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับและแนวปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนเอกชน (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2537), หน้า 52.

16 พรหมราย ทรัพย์ประภา, จิตวิทยาแนะแนว (กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532), หน้า 72.

17 สมศักดิ์ ขจรเจริญกุล, "พื้นฐานความเข้าใจพฤติกรรมนักเรียน ระดับมัธยมศึกษา," สารพัฒนาหลักสูตร (กรกฎาคม 2533), หน้า 17-18.

18 บารุง สุขพรรณ, บทบาทของสื่อมวลชนในการเผยแพร่และปลูกฝังค่านิยมที่พึงประสงค์ต่อเยาวชนไทย (กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ, 2525), หน้า 145-146. (อัดสำเนา)

19 เรื่องเดียวกัน, หน้า 169.

20บุปผา นวลละออ, "ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทครูสอนสังคมศึกษาในการพัฒนาจริยธรรม," (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526), หน้า 138-139.

21ชม ภูมิภาค, บทความวิทยุกระจายเสียงของสมาคมการศึกษาแห่งประเทศไทยชุดการศึกษาเพื่อคุณธรรม (กรุงเทพมหานคร : เจริญวิทยุการพิมพ์, 2525), หน้า 137.

22เรื่องเดียวกัน, หน้า 138.

23แก้วอุษา ชูทอง, สิ่งที่ได้เข้ามาแล้ว, หน้า 63.

24สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, "นโยบายและแนวทางการพัฒนาการศึกษาเอกชน 2533", หน้า 1. (อัครสาเนา)

25สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, "โครงการส่งเสริมให้โรงเรียนจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาศีลธรรม จริยธรรมและพละนามัย ประจำปี 2531", (อัครสาเนา)

26พันส์ หันเนาคินทร์, หลักการบริหารโรงเรียน (กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2524), หน้า 252-255.

27ปัญญา สดสง่า, สิ่งที่ได้เข้ามาแล้ว, หน้า 28.

28 จุฑารัตน์ มณีรัตน์ , "ความคิดเห็นของครู เกี่ยวกับปัญหาการปลูกฝังและ เสริมสร้างจริยธรรมให้แก่ นักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร," (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528), หน้า 153.

29 ประเทิน มหาจันทร์, "โรงเรียนกับการทำให้เด็กเป็นเยาวชนอาชญากร," รวมบทความทางวิชาการ, (ชลบุรี : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางแสน, 2533), หน้า 62.

30 จุฑารัตน์ มณีรัตน์ , สิ่งที่ได้ข้างมาแล้ว, หน้า 179

31 ศุภนิษฐ์พรณ อุดมเวช, "ปัญหาในการบวนการปลูกฝังจริยธรรมแก่นักเรียนของครูโรงเรียนมัธยมที่ตั้งอยู่ในวัดและนอกวัด เขตกรุงเทพมหานคร," (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2529), หน้า 191.

32 สมพร สุทธิศุภนิษฐ์, ม.ร.ว., จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน (กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2523), หน้า 70.

33 ชุตติมา รัตนนุกูล, สิ่งที่ได้ข้างมาแล้ว, หน้า 35.

34 ปรีชา ชรรมา, จริยศาสตร์ศึกษา (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ ร้อยเอ็ดยีนส์, 2525), หน้า 114.

35 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน , "การศึกษาเอกชนนโยบายที่ต้อง ทบทวน," 2534, หน้า 135-136. (อัสสานา)

36 มณี เหมมานนท์, สิ่งที่ได้อ้างมาแล้ว, หน้า 103.

37 สมพร สุทัศนีย์, ม.ร.ว., สิ่งที่ได้อ้างมาแล้ว, หน้า 70-71.

38 ัญญา สดสง่า, สิ่งที่ได้อ้างมาแล้ว, หน้า 73.

39 ธารง บัวศรี, หลักการศึกษ (กรุงเทพมหานคร : แพร่พิทยา, 2506),
หน้า 237.

40 Tan Yew Sing, "To Wards Excellence Schools" แปลจาก A Report
to the Minister for Education โดยกระทรวงศึกษาธิการ (กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2532), หน้า 31.

41 ประกอบ เกิดนิล, สิ่งที่ได้อ้างมาแล้ว, หน้า 83.

42 มณี เหมทานนท์, สิ่งที่ได้อ้างมาแล้ว, หน้า 101.

43 พันัส หันนาคินทร์, สิ่งที่ได้อ้างมาแล้ว, หน้า 226.

44 กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์, การบริหารกิจการนักเรียน (กรุงเทพมหานคร :
ม.ป.ท., 2531), หน้า 237.

45 ประจุม รอดประเสริฐ, นโยบายและการวางแผน หลักการและทฤษฎี
(กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์โรงเรียนสตรีเนติศึกษา, 2527), หน้า 62.

46 มณี เหมทานนท์, เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

47 Tony Ray Jone, "A Study of Citizens Teacher and Administrators Attituded Regarding Preferred Student Disciplinary Alternatives in Plublic Health School," (Ph.D. dissertation, 1978), P. 244.

48 กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์, เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

49 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, แนวการพัฒนาโรงเรียนเอกชน ประเภทอาชีวศึกษา (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์กรรมการศาสนา, 2533), หน้า 5.

50 เมธี บิลันธนานนท์, การบริหารการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์พิทักษ์อักษร, 2531), หน้า 3.

51 สุทิน เนียมพลับ, หลักการบริหารโรงเรียน (กรุงเทพมหานคร : วัฒนาพานิช, 2524), หน้า 252-255.

52 ชาอุทัย อินทรประวัตติ, การบริหารกิจการนักเรียน (สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒสงขลา, 2521), หน้า 245.

บรรณานุกรม

กองก้ากับการสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน กองบัญชาการตำรวจนครบาล."รายงานผลการ
ควบคุมนักเรียนนักศึกษาที่ประพฤติไม่สมควรแก่วัย (2530-2535)." กรุงเทพมหานคร
: กองบัญชาการตำรวจนครบาล, 2535. (อัดสำเนา)

กองบัญชาการตำรวจนครบาล กรมตำรวจ. "เด็กและเยาวชนกับปัญหาอาชญากรรม."
กรุงเทพมหานคร : กองบัญชาการตำรวจนครบาล, 2521. (อัดสำเนา)

กองโรงเรียนอาชีวศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน. รายงานการประชุม
สัมมนา เรื่อง ทรศนะใหม่ในการจัดการศึกษาเอกชนสู่ความเป็นเลิศ. กรุงเทพ
มหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2535.

กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา. การศึกษาสาเหตุนักเรียนก่อการทะเลาะวิวาท ใน
เขตกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพมหานคร : กรมพลศึกษา, 2525. (อัดสำเนา)

กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา. สรุปผลรายงานผลการดำเนินการควบคุมนักเรียนและ
นักศึกษาที่ประพฤติตนไม่เหมาะสมกับสภาพและวัย ประจำปีการศึกษา 2535 (พ.ศ.
2535-2536). กรุงเทพมหานคร : กรมพลศึกษา, 2536. (อัดสำเนา)

กองสารวัตรนักเรียน กรมพลศึกษา. กฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับงานสารวัตรนักเรียน.
กรุงเทพมหานคร : กรมพลศึกษา, 2534. (อัดสำเนา)

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. แนวปฏิบัติในการจัดกิจกรรมนักเรียน. กรุงเทพมหานคร
: โรงพิมพ์การศาสนา, 2523.

กนิษฐา ไทเตชะวัฒน์. "ความคิดเห็นเกี่ยวกับความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่อยู่ในครอบครัวที่มีเฉพาะบิดาหรือมารดา และมีทั้งบิดามารดา." วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

กาญจนา ศรีภาพสินธุ์. การบริหารกิจการนักเรียน. กรุงเทพมหานคร : ม.ป.ท, 2531.

กิติมา ปรีดีติลก. การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัดการพิมพ์, 2532.

แก้วอุษา ชูทอง. "การศึกษาการประหลาดพิสัยของนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดปัตตานี." วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒสงขลา, 2535.

คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2535.

คณะกรรมการการศึกษาเอกชน, สำนักงาน. แนวการพัฒนาโรงเรียนเอกชน ประเภทอาชีวศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์กรมการศาสนา, 2533.

คณะกรรมการการศึกษาเอกชน, สำนักงาน. พระราชบัญญัติ กฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ และแนวปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนเอกชน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2537.

คณะกรรมการการศึกษาเอกชน, สำนักงาน. แผนพัฒนาการศึกษาการศึกษาเอกชน ฉบับที่ 7 (พ.ศ 2535-2539). กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2535.

คณะกรรมการการศึกษาเอกชน, สำนักงาน. "นโยบายและแนวทางการพัฒนาการศึกษา
เอกชน ปี 2533." กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน,
2533. (อัดสำเนา)

คณะกรรมการการศึกษาเอกชน, สำนักงาน. "โครงการส่งเสริมให้โรงเรียนจัดการศึกษา
เพื่อพัฒนาศิษรรม จริยธรรมและพละนามัย ประจำปี 2531." กรุงเทพมหานคร :
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, 2531. (อัดสำเนา)

คณะกรรมการการศึกษาเอกชน, สำนักงาน. "การศึกษาเอกชนนโยบายที่ดัดองทบทวน
ตามโครงการติดตามผลการช่วยเหลืออุดหนุนโรงเรียนราษฎร์." กรุงเทพมหานคร :
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, 2534. (อัดสำเนา)

คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, สำนักงาน. เอกสารสรุปย่อผลงาน ปี 2526 และงาน
เสริมสร้างความมีระเบียบวินัยของนักเรียน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา
ลาดพร้าว, 2526.

คณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ, สำนักงาน. "รายงานเบื้องต้น
เรื่องแนวทางแก้ไขปัญหาเยาวชนมั่วมสู่มานโรงแรม และสถานเรีงรรมย่านเชิงเสื่อมเสีย."
เอกสารประกอบการสัมมนา เรื่องการป้องกันปัญหาเด็กและเยาวชนมั่วมสู่มและประพตติ
ตนไม่เหมาะสม, กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสาน
งานเยาวชนแห่งชาติ, 2537. (อัดสำเนา)

จรรยา สุวรรณทัต. ประมวลบทความทางวิชาการที่บรรยายในโอกาสต่าง ๆ ภายใน
ประเทศ พ.ศ.2511-2526. กรุงเทพมหานคร : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2526.

จุฑารัตน์ มณีรัตน์. "ความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาการปลูกฝังและ เสริมสร้างจริยธรรม
ให้แก่นักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์
มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.

ชม ภูมิภาค. บทความวิทยุกระจายเสียงของสมาคมการศึกษาแห่งประเทศไทย ชุดการ
ศึกษาเพื่อคุณธรรม. กรุงเทพมหานคร : เจริญวิทย์การพิมพ์, 2525.

ชาอุทัย อินทรประวัตติ. การบริหารกิจการนักเรียน. สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร
วิโรฒสงขลา, 2521.

ชุติมา รัตนกุล. สรุปและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิตินักเรียน นักศึกษาประพัตติคนไม่
เหมาะสมกับสภาพแวดล้อม (ส่วนกลาง) ปีงบประมาณ 2535 (1 ตุลาคม 2534-30
กันยายน 2535). กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์การศาสนา, 2537.

เชาว์ มณีวงษ์. การบริหารกิจการนักเรียน. กรุงเทพมหานคร : บุรพาศสน์, ม.ป.ป.

ทัศนีย์พรรณ อุดมเวช. "ปัญหาในกระบวนการปลูกฝังจริยธรรมแก่นักเรียนของครูโรงเรียน
มัธยมที่ตั้งอยู่ในวัดและนอกวัด เขตกรุงเทพมหานคร." วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์
มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2529.

ไพฑูรย์ สุนทร บรรณาธิการ. "สืบสานวัฒนธรรมไทยกับการพัฒนา : ชาติล้ำหลังเพราะ
คนไทยขาดวินัย." (การศึกษา-ศาสนา) ไทยรัฐ (9 ธันวาคม 2537), หน้า 8.

ธีระชัย บุรณโรชติและคณะ. "รายงานการวิจัยเรื่องพฤติกรรมทางการบริหารของผู้บริหาร
โรงเรียนมัธยมศึกษา." วารสารครุศาสตร์ (กรกฎาคม-สิงหาคม 2531),
หน้า 18-19.

ธารง บัวศรี. หลักการศึกษ. กรุงเทพมหานคร : แพร่พิทยา, 2506.

บารุง สุขพรรณ. บทบาทของสื่อมวลชนในการเผยแพร่และปลูกฝังค่านิยมที่พึงประสงค์ต่อเยาวชนไทย. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการการวิจัยแห่งชาติ, 2525.

บุปผา นวลละอ. "ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทครูสอนสังคมศึกษาในการพัฒนาจริยธรรม." วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

ประกอบ เกิดนิล. "ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู-อาจารย์ เกี่ยวกับพฤติกรรมทางจริยธรรมของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา." วิทยานิพนธ์ครุศาสตรอุตสาหกรรมมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2533.

ประทุม รอดประเสริฐ. นโยบายและการวางแผน หลักการและทฤษฎี. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์โรงเรียนสตรีเนติศึกษา, 2527.

ประดิษฐ์ ชวบเจริญและคนอื่น ๆ. วิชาการบริหารการศึกษา ว่าด้วยการบริหารกิจการนักเรียน. กรุงเทพมหานคร : อักษรบัณฑิต, ม.ป.ป.

ประเทิน มหาจันทร์. "โรงเรียนกับการทำให้เด็กเป็นฆราวาสฤๅกร." ในรวมบทความทางวิชาการ. ชลบุรี : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางแสน, 2533. หน้า 62.

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงาน. "รายงานการประชุมสัมมนาผู้บริหารสถานศึกษาในส่วนกลาง เพื่อหาแนวทาง และมาตรการร่วมกันในการพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียนนักศึกษา ครั้งที่ 2 (17 มิถุนายน 2534)." 2534. (อัดสำเนา)

ปรีชา ชรรมา. จริยศาสตร์ศึกษา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โอเดียนสแตรร์,
2525.

บัญชา สดสง่า. "วินัยของนักเรียน การประพฤติผิดวินัย การป้องกันและการแก้ไขตาม
ทัศนะของผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานคร."
วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2531.

ราชบัณฑิตยสภา. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525. กรุงเทพมหานคร :
สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2531.

พรธรราย ทรัพย์ะประภา. จิตวิทยาแนะแนว. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2532.

พนัส หัสนาคินทร์. หลักการบริหารโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร : วัฒนาพานิช, 2524.

พนัส หัสนาคินทร์. หลักการบริหารโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์พิมพ์เนศ,
2526.

ภิญโญ สาธร. การบริหารการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2523.

ภิญโญ สาธร. การบริหารการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : ศึกษาภัณฑ์พานิช, 2526.

ทวีศักดิ์ บุตรตัน. "สิ่งแวดล้อม," มติชนสุดสัปดาห์ ปีที่ 14 ฉบับที่ 732 (กันยายน,
2537), หน้า 30.

มณี เหมทานนท์. "การปฏิบัติตามวินัยของนักศึกษาวิทยาลัยครู ในทัศนะของนักศึกษา อาจารย์ และผู้บริหาร." วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2528.

เมธี บิลันธานนท์. การบริหารการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : พัทธอักษร, 2531.

เมธี บิลันธานนท์. การบริหารอาชีวและเทคนิคศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ โอเดียนสโตร์, 2536.

มหาวิทยาลัยนิโงซัด้า. แผลจาก Nursery and Child Care โดยสภาวิจัยแห่งชาติ กรุงเทพมหานคร : สภาวิจัยแห่งชาติ, 2511.

วิเชียร ฉายนักร้อง. "การประพฤติปฏิบัติของนักเรียนพหุขยการ ในเขตกรุงเทพมหานคร." กรุงเทพมหานคร : สภาวิจัยแห่งชาติ, 2519.

วิระวรรณ อามระดิษ. "ความคิดเห็นเกี่ยวกับค่านิยมทางจริยธรรมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย." วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.

วีระ ทองประสิทธิ์. "ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 5." วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต สาขากรรม มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2534.

วันเพ็ญ พิมพ์แดง. "การปฏิบัติตามวินัยของโรงเรียน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตาม การรับรู้ของตนเอง." วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2532.

สถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน, สำนักนายกรัฐมนตรี. พระบรมราชโองการและพระราช คำรัส. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน, 2525.

สมนึก บารุง. "เรื่องบทบาทอาจารย์ที่ปรึกษาต่อพฤติกรรมนักศึกษา," เอกสารการบรรยาย พิเศษในการประชุมสัมมนาเชิงปฏิบัติการ วันที่ 16 ตุลาคม 2534. กรุงเทพมหานคร : โรงเรียนช่างอุตสาหกรรมกรุงเทพ, 2534.

สมพร สุทัศนีย์, ม.ร.ว. จิตวิทยาการปกครองชั้นเรียน. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2523

สมศักดิ์ จจรเจริญกุล. "พื้นฐานความเข้าใจพฤติกรรมนักเรียน ระดับมัธยมศึกษา," สารพัฒนาหลักสูตร (กรกฎาคม 2533), หน้า 17-18.

สยาม ปิยะนราธร. "การลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษา," การศึกษาเอกชน ปีที่ 2 ฉบับที่ 17 (สิงหาคม 2532), หน้า 15.

สายเดือน ตันตกานต์. "การศึกษาความเหมาะสมของระเบียบเกี่ยวกับการแต่งกายและความประพฤติ กรณีความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน และวิธีการลงโทษนักเรียนตามทัศนะของผู้บริหาร ครู และนักเรียนหัวหน้าชั้น ในสถานศึกษาสังกัดกรมอาชีวศึกษาและสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เขตการศึกษา 7." วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, 2525.

สุชา จันทรเฒ. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จักรลสนิทวงศ์,
2515.

สุชา จันทรเฒ และสุรางค์ จันทรเฒ. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพมหานคร :
โรงพิมพ์จักรลสนิทวงศ์, 2521.

สุทิน เนียมพลับ. หลักการบริหารโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร : วัฒนาพานิช, 2524.

สุรท เจริญสุข. หลักจิตวิทยาและการพัฒนาการมนุษย์. กรุงเทพมหานคร : เกษมสันต์
การพิมพ์, 2525.

สนิทศักดิ์ สนิทศักดิ์ดี. "ข้าราชการกับวินัย," มิตรครู ปีที่ 4 (กุมภาพันธ์ 2523),
หน้า 32.

เสถียร เหลืองอร่าม. หลักการบริหารงานบุคคล. กรุงเทพมหานคร : แพร์พิทยา, 2519.

หวน พิทรุพันธ์. การบริหารโรงเรียน. กรุงเทพมหานคร : ไรเดียนสโตร์, 2528.

อาภา จันทรสกุล และอัญชัน เกียรติบุตร. การปรับพฤติกรรมทางการศึกษา. กรุงเทพ
มหานคร : ภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.

อุทัย บุญประเสริฐ. องค์การ 5 แบบ ใน 5 โรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน. กรุงเทพ
มหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2531.

อุทัย หิรัญโรต. หลักการบริหารงานบุคคล. กรุงเทพมหานคร : ไรเดียนสโตร์, 2523.

Beach, Dales. Personnel : The Management of People at Work.

New York : Macmillan, 1975.

Cabral, Robert manual. "Intergeneration Different in Making Moral Jugdement." P.h.D. disertation, 1971.

Cooke, Robert Patrick."An Analysis of the Opeinion of Elementary Teachers and Their Parents Regarding Rules. Regulation And Disciplinary Procedures." Ph.D. disertation, 1977.

Crawley, Keith Edward. "Teacher and Student Perceptions with Regard to Classroom conditions, Procedures and Student Behavier in Classes of Teachers Trained in Assertive Discipline Methods." Ph.D. disertation, 1983.

Dinkmeyer, Den.C. Child Development. New Jersey : Prentice Hall Prees, 1985.

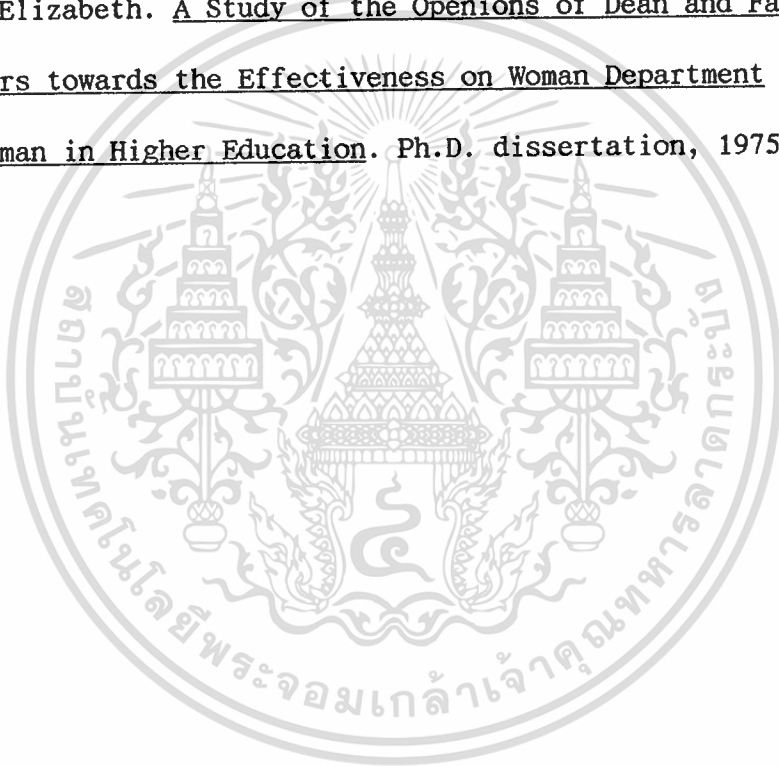
Jone, Tony Ray. A Study of Citizens Teacher and Administrator Attitued Regarding Preferred Student Disciplinary Alternatives in Plublic Health School. Ph.D. disertation, 1978.

Megginson, C. Leon. Personnel : A Behavioral Approach to Adminis tration, Illinois : Home Wood, 1970.

Pollard, Arthur. Webster's New Universal Dictionary of the English Language. New York : World Publishing, 1973.

Wilson, P.S. Interest and Discipline in Education, (London : Routledge & Kegan Pual, 1971.

Young, T Elizabeth. A Study of the Openions of Dean and Faculty Members towards the Effectiveness on Woman Department Chairman in Higher Education. Ph.D. dissertation, 1975.





ภาคผนวก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้



คำสั่ง คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ที่ /37/2535

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อ
และโครงการวิทยานิพนธ์ของ นายกฤษดา แจ่มโสมภณ

เพื่อให้การเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ของ นายกฤษดา แจ่มโสมภณ เป็นไปด้วยความเรียบร้อย
และมีประสิทธิภาพ จึงแต่งตั้งให้มีคณะกรรมการเพื่อควบคุมและพิจารณาหัวข้อและ โครงการวิทยานิพนธ์
ดังต่อไปนี้

- คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

อาจารย์อัจฉรา	สืบสินธุ์สกุลไชย	ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์
นายสวัสดิ์	อุดม โภชน์	ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม
ดร.จำรัส	นองมาก	ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ร่วม
- คณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและ โครงการวิทยานิพนธ์

อาจารย์อัจฉรา	สืบสินธุ์สกุลไชย	ประธานกรรมการ
นายสวัสดิ์	อุดม โภชน์	กรรมการ
อาจารย์ไพรัตน์	ฝึกน้อย	กรรมการ
ดร.พรพรรณ	สิริกัญจนะ	กรรมการ
ดร.จำรัส	นองมาก	กรรมการ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 22 ธันวาคม พ.ศ. 2535

นางปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์

(นางปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์)
คณบดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้



ที่ ศธ 1005/202

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน
กระทรวงศึกษาธิการ กทม. 10300

12 กันยายน 2537

เรื่อง ขอความร่วมมือในการวิจัย

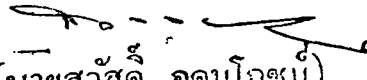
เรียน ผู้รับใบอนุญาต ผู้จัดการและครูใหญ่ โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร

ด้วย นายกฤษดา แจ่มโรสภณ ข้าราชการกองโรงเรียนอาชีวศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ปัจจุบันศึกษาต่อในหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารอาชีวศึกษา คณะครุศาสตรบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ได้ทำการวิจัยเรื่อง " การศึกษาทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัย การป้องกันและการแก้ไขในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร " มีความประสงค์จะขอเก็บข้อมูลโดยวิธีแบบสอบถามกับผู้บริหารและครูในโรงเรียนของท่าน ความดังแจ้งนั้น

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อมูลและผลการวิจัยดังกล่าว จะเป็นประโยชน์ต่อการบริหารงานกิจการนักเรียนของโรงเรียนเอกชนต่อไป จึงขอความร่วมมือจากท่านโปรดอนุญาตให้ นายกฤษดา แจ่มโรสภณ ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วย

จึงเรียนมาเพื่อทราบ และพิจารณาให้ความอนุเคราะห์ตามสมควรต่อไป

ขอแสดงความนับถือ


(นายสวัสดิ์ อุดมโกชน)
ผู้อำนวยการกองโรงเรียนอาชีวศึกษา

กองโรงเรียนอาชีวศึกษา โทร. 2829576, 2817187



เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาทัศนคติของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน การป้องกันและการแก้ไขในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง

แบบสอบถามฉบับนี้ จัดทำขึ้นเพื่อเก็บข้อมูลจากผู้บริหาร และครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยจะถือเป็นความลับ ไม่มีการนำเสนอหรือเปิดเผยเป็นรายบุคคล ดังนั้นจึงขอให้ท่านตอบตามความเป็นจริง หรือตอบตามข้อความที่ท่านมีความเห็นคล้อยตามหรือใกล้เคียงมากที่สุด โดยท่านสามารถตอบได้อย่างอิสระ และไม่ต้องคำนึงถึงว่าความเห็นนั้นจะสอดคล้องกับระเบียบปฏิบัติหรือบุคคลอื่นหรือไม่

แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 5 ตอน คือ

- ตอนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ตำแหน่งเพศ วุฒิการศึกษา อายุ และประสบการณ์ในโรงเรียน
- ตอนที่ 2 เป็นคำถามทัศนคติของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน
- ตอนที่ 3 เป็นคำถามทัศนคติของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการป้องกันการผิดวินัย
- ตอนที่ 4 เป็นคำถามทัศนคติของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย
- ตอนที่ 5 เป็นคำถามปลายเปิดเพื่อต้องการทราบข้อเสนอแนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย ตลอดจนเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาวินัยของนักเรียน

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย / ลงในช่อง หน้าข้อความที่ตรงกับ
สภาพความเป็นจริงของท่านในปัจจุบัน โดยไม่ต้องระบุชื่อผู้ตอบ

สำหรับผู้วิจัย

1 2 3

1. ตำแหน่งในโรงเรียน

ผู้บริหาร ครู

4

2. เพศ

ชาย หญิง

5

3. วุฒิการศึกษา

ต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี
 สูงกว่าปริญญาตรี

6

4. อายุ

ต่ำกว่า 30 ปี ระหว่าง 31-40 ปี
 ระหว่าง 41-50 ปี มากกว่า 50 ปี

7

5. ประสบการณ์ในโรงเรียน

ต่ำกว่า 5 ปี ระหว่าง 6-10 ปี
 ระหว่าง 11-15 ปี มากกว่า 15 ปี

8

ตอนที่ 2 แบบสอบถามทัศนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน

คำชี้แจง โปรดพิจารณาพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนที่เกิดขึ้นตามทัศนะของท่านที่ได้พบเห็นว่า นักเรียนปฏิบัติมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย . / ลงในช่อง 5, 4, 3, 2 หรือ 1 ดังนี้

- 5 หมายถึง ตามทัศนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติมากที่สุด
- 4 หมายถึง ตามทัศนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติมาก
- 3 หมายถึง ตามทัศนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติปานกลาง
- 2 หมายถึง ตามทัศนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติน้อย
- 1 หมายถึง ตามทัศนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติน้อยที่สุด

คำถาม : ตามทัศนะของท่านว่า นักเรียนในโรงเรียนมีพฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยในเรื่องต่อไปนี้ อยู่ในระดับใด

ตัวอย่าง

ข้อ ที่	พฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน	มากที่สุด 5	มาก 4	ปาน กลาง 3	น้อย 2	น้อย ที่สุด 1	สำหรับ ผู้ วิจัย
0	ไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่/.	

จากตัวอย่าง ผู้ตอบได้ทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง 4 แสดงว่า ทัศนะของท่านเห็นว่านักเรียนโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนส่วนมากยังขาดความรับผิดชอบต่อหน้าที่

ข้อ ที่	พฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน	มาก	มาก	ปาน	น้อย	น้อย	สำหรับ ผู้ วิจัย
		ที่สุด		กลาง		ที่สุด	
		5	4	3	2	1	
1	นักเรียนชายตัดผมหรือไว้ผมยาวจนด้านข้าง และหลัง ยาวเลยตีนผม หรือไว้หนวดไว้เครา						
2	นักเรียนหญิงใช้เครื่องสำอางสิ่งปลอมเพื่อ การเสริมสวย						10 ○
3	แต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบที่โรงเรียน กำหนด						11 ○
4	ขาดเรียนหรือลบกะชั้นที่โรงเรียน						12 ○
5	มาโรงเรียนสาย						13 ○
6	ส่งเสียงดังอีกทีหรือเล่นกันในห้องเรียน เป็นการก่อความรำคาญให้แก่ผู้อื่น						14 ○
7	ไม่สนใจการเรียนหรือทำงานอื่นในขณะครูสอน						15 ○
8	ไม่ทาหรือส่งการบ้าน						16 ○
9	ทุจริตในการสอบ						17 ○
10	กล่าวคำหยาบ						18 ○
11	ประพฤติตนเริ่มเอียงในทางองผู้สาว						19 ○
12	สูบบุหรี่ สูบกัญชา หรือเสพสุรา ยาเสพติด หรือของมีนเมาอย่างอื่นในสถานที่ต่างๆ						20 ○
13	ฝ่าฝืนกฎข้อบังคับของโรงเรียน						21 ○
14	แสดงกริยาวาจาหรือการกระทำอย่างหนึ่ง อย่างใดที่ไม่สุภาพ						22 ○
15	ชุมนุมประท้วงต่อครูหรือผู้บริหารโรงเรียน						23 ○

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อ ที่	พฤติกรรมความบกพร่องทางวินัยของนักเรียน	มาก	มาก	ปาน	น้อย	น้อย	สำหรับ ผู้ วิจัย
		ที่สุด		กลาง		ที่สุด	
		5	4	3	2	1	
16	เที่ยวเตร่ในสถานบริการหรือสถานเริงรมย์..	24 ○
17	เที่ยวเตร่ในยามวิกาลระหว่างเวลา 22.00 ถึง 4.00 น. ของวันรุ่งขึ้น	25 ○
18	เข้าไปในสถานค้าประเวณี หรือคบค้าสมาคม กับหญิงที่ค้าประเวณี	26 ○
19	เล่นการพนันในสถานที่ต่างๆ	27 ○
20	พกพาอาวุธร้ายแรง เช่น มีด ปืนหรือวัตถุ ระเบิดเข้ามาในโรงเรียน	28 ○
21	ก่อการทะเลาะวิวาท ชกต่อย หรือยกพวกตีกัน	29 ○
22	ทิ้งสิ่งสกปรกลงพื้นและไม่เลือกสถานที่	30 ○
23	ทำลายทรัพย์สินสมบัติของโรงเรียน หรือของ สาธารณสมบัติ	31 ○
24	ไม่เข้าร่วมกิจกรรมที่โรงเรียนกำหนดขึ้น	32 ○
25	ไม่เชื่อฟังคำสั่งของครู หรือผู้บริหารโรงเรียน	33 ○
26	ขมยทรัพย์สินของโรงเรียนหรือบุคคลอื่น	34 ○
27	จับกลุ่มมั่วสุมและก่อให้เกิดความเดือดร้อน	35 ○

ตอนที่ 3 แบบสอบถามทัศนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการป้องกันการคิดวินัย

คำชี้แจง โปรดพิจารณาการป้องกันการคิดวินัยที่ปฏิบัติจริงในโรงเรียน ตามทัศนะของท่านที่ท่านได้พบเห็นว่า มีการปฏิบัติมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย / ลง ในช่อง 5, 4, 3, 2 หรือ 1 ดังนี้

- 5 หมายถึง ตามทัศนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติมากที่สุด
 4 หมายถึง ตามทัศนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติมาก
 3 หมายถึง ตามทัศนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติปานกลาง
 2 หมายถึง ตามทัศนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติน้อย
 1 หมายถึง ตามทัศนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติน้อยที่สุด

คำถาม : ตามทัศนะของท่านว่าในโรงเรียนมีการป้องกันการคิดวินัยเรื่องต่อไปนี้ อยู่ในระดับใด

ตัวอย่าง

ข้อ ที่	การป้องกันการคิดวินัย	มาก	มาก	ปาน	น้อย	น้อย	สำหรับ ผู้ วิจัย
		ที่สุด		กลาง		ที่สุด	
		5	4	3	2	1	
0	ผู้บริหาร ครูและนักเรียนร่วมกันกำหนดระเบียบ ข้อบังคับเพื่อการประพฤติปฏิบัติของนักเรียนโดยวิธีการประชาธิปไตย...../.	

จากตัวอย่าง ผู้ตอบได้ทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง 1 แสดงว่า ทัศนะของท่านว่าในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชนแทบจะไม่มีกรให้ครู และนักเรียนมีส่วนร่วมในการกำหนดระเบียบ ข้อบังคับ เพื่อการประพฤติปฏิบัติ

ข้อ ที่	การป้องกันการผิดวินัย	มาก	มาก	ปาน	น้อย	น้อย	สำหรับ ผู้ วิจัย
		ที่สุด	กลาง			ที่สุด	
		5	4	3	2	1	
1	โรงเรียนได้พยายามปรับปรุงบริการ การแนะแนวเพื่อประโยชน์ในการปกครอง นักเรียน	36 ○
2	ครูพยายามใช้สื่อการสอนเพื่อสร้างความสนใจ ของนักเรียนให้มีความต่อเนื่อง	37 ○
3	โรงเรียนได้ชี้แจงให้นักเรียนเข้าใจและ ตระหนักในชื่อเสียงและความสำคัญของ โรงเรียน	38 ○
4	ผู้บริหารหรือเพื่อนครูให้ความเอาใจใส่ และ ช่วยเหลือคลายปัญหาต่าง ๆ ของครูทั้งในหน้าที่ การงานและ เรื่องส่วนตัว	39 ○
5	ผู้บริหารได้พยายามสร้างความรู้สึกรักใคร่ หรือ เจตคติให้เกิดขึ้นแก่ครูโดยเน้นให้เห็นความ สำคัญในการใช้หลักจิตวิทยาเพื่อการปกครอง นักเรียน	40 ○
6	ผู้บริหารหรือครูหลีกเลี่ยงวิธีการบีบบังคับ นักเรียนให้ทำตามความต้องการของตนเอง	41 ○
7	ครูหาตน เป็นตัวอย่างที่ดีแก่นักเรียนตลอด เวลาที่พบเห็น	42 ○
8	โรงเรียนได้จัดบริเวณโรงเรียนและ ห้องเรียน ให้น่าอยู่ น่าเรียน	43 ○

ข้อ ที่	การป้องกันการผิดวินัย	มาก	มาก	ปาน	น้อย	น้อย	สำหรับ ผู้ วิจัย
		ที่สุด	4	กลาง	2	ที่สุด	
		5	4	3	2	1	
9	โรงเรียนได้ประกาศยกย่องนักเรียนที่ทำ ชื่อเสียงให้แก่โรงเรียนด้านต่าง ๆ	44 <input type="radio"/>
10	โรงเรียนแสดงความเห็นอกเห็นใจ และให้การ ช่วยเหลือนักเรียนเมื่อประสบเคราะห์ กรรมตามสภาพอันควร	45 <input type="radio"/>
11	โรงเรียนได้สนับสนุนให้นักเรียนมีส่วนร่วม พิชิตขอใบในการรักษาความสะอาดห้องเรียน หรือบริเวณโรงเรียน	46 <input type="radio"/>
12	โรงเรียนได้จัดกิจกรรมโดยเชิญบุคคลภายนอก มาให้การฝึกอบรมเกี่ยวกับการวางตน การมี จรรยา มารยาท และคุณธรรม	47 <input type="radio"/>
13	โรงเรียนได้นิมนต์พระภิกษุมารอบรมศีลธรรม จริยธรรมแก่นักเรียนเป็นประจำ	48 <input type="radio"/>
14	โรงเรียนได้เชิญผู้ปกครองมารับทราบและ ร่วมป้องกันปัญหาพฤติกรรมที่ผิดวินัยของ นักเรียนในความดูแล	49 <input type="radio"/>
15	ผู้บริหารได้อบรม และเอาใจใส่ กวดขันให้ครู ได้ปรับปรุงหรือพัฒนาบุคลิกภาพของตน เพื่อ ประโยชน์ในการปกครองนักเรียน	50 <input type="radio"/>
16	ผู้บริหารได้ประชุมชี้แจงให้คณะครูตระหนักถึง ความสำคัญของการมีวินัยของนักเรียน	51 <input type="radio"/>

ข้อ ที่	การป้องกันการผิดวินัย	มาก	มาก	ปาน	น้อย	น้อย	สำหรับ ผู้ วิจัย
		ที่สุด	กลาง			ที่สุด	
		5	4	3	2	1	
16	ผู้บริหารได้ประชุมชี้แจงให้คณะกรรมการตระหนักถึงความสำคัญของการมีวินัยของนักเรียน	51 ○
17	โรงเรียนได้สนับสนุนให้นักเรียนได้เข้าร่วมแข่งขันนกิจกรรมภายนอกโรงเรียนเป็นการนำชื่อเสียงมาสู่โรงเรียน	52 ○
18	โรงเรียนได้ให้ความสำคัญและพยายามมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ที่นักเรียนจัดขึ้น	53 ○
19	โรงเรียนได้สนับสนุนให้มีการจัดกิจกรรมเพื่อยกย่องนักเรียน	54 ○
20	โรงเรียนได้สนับสนุนการพานักเรียนไปฝึกอบรมให้มีความสามารถในการเป็นผู้ที่ดี	55 ○

ตอนที่ 4 แบบสอบถามทัศนะของผู้บริหารและครูเกี่ยวกับการแก้ไข หรือลดโทษการผิดวินัย
คำชี้แจง โปรดพิจารณาการแก้ไขหรือลดโทษการผิดวินัยที่ปฏิบัติจริงในโรงเรียน ตามทัศนะ
ของท่านที่ได้พบเห็นว่า มีการปฏิบัติมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย /
ลงในช่อง 5, 4, 3, 2 หรือ 1 ดังนี้

- 5 หมายถึง ตามทัศนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติมากที่สุด
4 หมายถึง ตามทัศนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติมาก
3 หมายถึง ตามทัศนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติปานกลาง
2 หมายถึง ตามทัศนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติน้อย
1 หมายถึง ตามทัศนะของผู้บริหารและครูมีการปฏิบัติน้อยที่สุด

คำถาม : ตามทัศนะของท่านว่าในโรงเรียนมีการแก้ไข หรือลดโทษการผิดวินัย เรื่องต่อไปนี้
อยู่ในระดับใด

ตัวอย่าง

ข้อ ที่	การแก้ไขหรือลดโทษการผิดวินัย	มาก	มาก	ปาน	น้อย	น้อย	สำหรับ ผู้ วิจัย
		ที่สุด		กลาง		ที่สุด	
		5	4	3	2	1	
0	การลงโทษให้เจ็บโดยการเขียน จะกระทำ ต่อหน้าบุคคลทั่วไป...../.	

จากตัวอย่าง ผู้ตอบได้ทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง 2 แสดงว่า ทัศนะของท่าน
เห็นว่าในโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน มีการลงโทษนักเรียนโดยการเขียนต่อหน้าบุคคลทั่วไป
ปฏิบัติอยู่ในระดับที่น้อย

ข้อ ที่	การแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย	มาก	มาก	ปาน	น้อย	น้อย	สำหรับ ผู้ วิจัย
		ที่สุด		กลาง		ที่สุด	
		5	4	3	2	1	
1	โรงเรียนได้ยึดระเบียบการลงโทษตามกฎ- ระเบียบที่โรงเรียนหรือกระทรวงศึกษาธิการ กำหนด						56 <input type="radio"/>
2	โรงเรียนได้แจ้งพฤติกรรมที่ผิดวินัยร้ายแรง ให้นักเรียนทราบ เพื่อไม่ให้เอาอย่าง.....						57 <input type="radio"/>
3	ครูยึดหลักการลงโทษนักเรียนโดยมีความมุ่ง หมายเพื่อรับให้มีพฤติกรรมที่ดี หรือเพื่อทำให้ แจ่มหลาย						58 <input type="radio"/>
4	ผู้บริหารได้กำหนดให้ตัดคะแนนความประพฤติ เมื่อนักเรียนทำผิดวินัยกรณีต่าง ๆ						59 <input type="radio"/>
5	โรงเรียนจะไม่อนุญาตให้นักเรียนที่แต่งกาย ไม่เรียบร้อย หรือผิดระเบียบเข้ามาบริเวณ โรงเรียนในเวลาทำการสอน.....						60 <input type="radio"/>
6	ครูมักลงโทษโดยการเขียนทันที เมื่อสอบสวน พบว่า นักเรียนทำผิดวินัย						61 <input type="radio"/>
7	โรงเรียนมีความเชื่อว่าการลงโทษนักเรียน ที่ผิดวินัยโดยการเขียน เป็นวิธีที่สามารถแก้ไข พฤติกรรมที่บกพร่องทางวินัยที่ถูกต้องวิธีหนึ่ง..						62 <input type="radio"/>
8	เมื่อนักเรียนกระทำผิดเล็กน้อย ครูจะกำหนด โทษโดยให้ทำความสะอาดห้องน้ำ ห้องส้วม หรือบริเวณโรงเรียน						63 <input type="radio"/>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อ ที่	การแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย	มาก	มาก	ปาน	น้อย	น้อย	สำหรับ ผู้ วิจัย
		ที่สุด	4	กลาง	3	2	
		5	4	3	2	1	
9	เมื่อนักเรียนในห้องเรียนประพฤติตน ไม่เรียบร้อย ครูจะไล่ออกนอกห้อง	64 ○
10	ก่อนการลงโทษ โรงเรียนพยายามให้นักเรียน เกิดความสำนึกผิด พร้อมทั้งจะขอมาหรือ ขอโทษ	65 ○
11	โรงเรียนได้ให้คณะกรรมการปกครองรับ การพิจารณาโทษด้วยทุกครั้ง ในกรณีที่ นักเรียนทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง	66 ○
12	ผู้บริหารพยายามยึดหลักการลดหย่อนโทษการ ให้ออก/ไล่ออกเมื่อนักเรียนสำนึกผิด	67 ○
13	การลงโทษทุกครั้ง โรงเรียนได้กระทำด้วย ความสุจริตรอบคอบที่สุด	68 ○
14	ก่อนการลงโทษทุกครั้ง โรงเรียนได้ชี้แจงให้ นักเรียนทราบถึงความผิดที่ทำให้ออก/ไล่ออก	69 ○
15	ครูจะลงโทษทันทีที่นักเรียนทำความผิด หรือ พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมทุกครั้ง	70 ○
16	ครูมักมีปัญหากับผู้ปกครองนักเรียนในเรื่อง การลงโทษ	71 ○
17	โรงเรียนให้นักเรียนรับรู้ว่าได้ลงโทษด้วย ความรัก ความปรารถนาดีและมีเหตุผล	72 ○

ตอนที่ 5 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อต้องการทราบข้อเสนอแนะของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการป้องกัน และการแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัยในโรงเรียนเอกชน อาชีวศึกษา ตลอดจนเรื่องอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาวินัยของนักเรียน

คำถาม : ท่านมีข้อเสนอแนะประการใดที่ควรปรับปรุงแก้ไขอย่างไร ในเรื่องต่อไปนี้

1. การป้องกันการผิดวินัย

- 1.1.....
-
- 1.2.....
-
- 1.3.....
-
- 1.4.....
-

2. การแก้ไขหรือลงโทษการผิดวินัย

- 2.1.....
-
- 2.2.....
-
- 2.3.....
-
- 2.4.....
-

3. ในด้านอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาวิสัยทัศน์ของนักเรียน

3.1.

.....

3.2.

.....

3.3.

.....

3.4.

.....



ประวัติผู้เขียน

ชื่อนายกฤษดา แจ่มโรสภณ เกิดวันที่ 15 สิงหาคม 2499 ที่จังหวัดกาญจนบุรี
สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี (พลศึกษา) จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2520
และเข้ารับราชการในตำแหน่งนักวิชาการการศึกษา 3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
เอกชน กระทรวงศึกษาธิการ ตั้งแต่ พ.ศ. 2521 ปัจจุบันดำรงตำแหน่งนักวิชาการการศึกษา 6
กองโรงเรียนอาชีวศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ

